KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No R M390 NEE-I Acc. No 7000

Author നീലകണ്ഠൻ-
ൻ മണ്ണി, തെ. എൻ

Title തെരഞ്ഞെടുത്തകഥ

ഐതിഹ്യങ്ങൾ

THE KOTTAYAM PUBLIC

[Malayalam]

ITHIHYANGAL

(LEGENDARY)

390
Nee-I

BY

K. S. NEELAKANDAN UNNI

R
M390
NEE-I

First Impression August 1958

RIGHTS RESERVED

PRINTED AT THE K. P. PRESS, KOTTAYAM
Copies 1000

PUBLISHED BY K. N. NARAYANAN UNNI

DISTRIBUTORS
NATIONAL BOOKSTALL
KOTTAYAM KERALA STATE

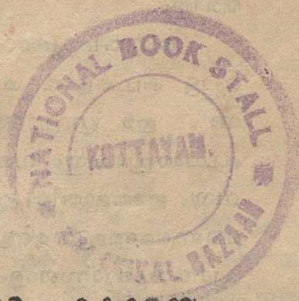
Re. 1.25

ഐതിഹ്യങ്ങൾ

കെ. എസ്സ്°. നീലകണ്ഠൻ ഉണ്ണി

ACC NO.
KPK 7000





നാഷനൽ ബുക്ക്° സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം

വില ക. 1.25

ആമുഖം

കേരളത്തിൽ പലയിടങ്ങളിലും പലരും പറഞ്ഞുപോരുന്ന ഐതിഹ്യകഥകളും കിട്ടുന്നിടത്തോളം ശേഖരിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതായാൽ അതു പൊതുവെ ഗ്രണകരമായിരിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല അവ നശിക്കാതെ കിടക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നുള്ള വിചാരമാണു് ഐതിഹ്യശേഖരണവിഷയത്തിൽ എനിക്കു പ്രചോദനം നൽകിയതു്. ഏതാണ്ടു് അഞ്ചുകൊല്ലക്കാലംകൊണ്ടു മുന്നൂറോളം ഐതിഹ്യങ്ങൾ ഞാൻ ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവ ബന്ധുപത്രം വഴി പരസ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുകയുണ്ടായി. അതിനു പൊതുജനാദരവും എനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഐതിഹ്യങ്ങൾ യഥാർത്ഥങ്ങളോ അയഥാർത്ഥങ്ങളോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. പക്ഷെ കള്ളക്കഥകളെന്നു തീർത്തുപറവാൻ എനിക്കു നിവൃത്തിയില്ല. എന്തെന്നാൽ പുരാണേതിഹാസങ്ങളും അത്തരത്തിലായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഐതിഹ്യങ്ങൾ എന്ന ഗ്രന്ഥം മേൽപറയപ്പെട്ട കഥകളിൽ ചിലതിന്റെ ഒരു സമാഹാരമാണു്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതു പ്രചാരപ്രാചുര്യം ലഭിക്കയാണെങ്കിൽ ബാക്കിയുള്ളവയും ഇതേമാതിരി ഗ്രന്ഥരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നുദ്ദേശമുണ്ടു്. മനുഷ്യസഹജമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും സ്‌ഖലിതങ്ങളും പ്രകൃത ഗ്രന്ഥത്തിലെ കഥകളിലും ഉണ്ടാകാം. അവയെല്ലാം മഹാജനങ്ങൾ ക്ഷമിക്കണമെന്നപേക്ഷ.

ഗ്രന്ഥകർത്താ.

THE KOTTAYAM PUBLIC
KOTTAYAM,
TRAVANCORE.

ആമേടക്ഷേത്രവും
മംഗലത്തുനമ്പൂതിരിയും

സാക്ഷാൽ പരശുരാമൻ സമുദ്രരാജാവായ വരുണനോടു് ദാനമായി വാങ്ങിയതോ പിണങ്ങിപ്പിടിച്ചുവാങ്ങിയതോ ആദി മനിവാസികളായ നാകന്മാരെ പരാജയപ്പെടുത്തി കീഴടക്കിയതോ എന്തുമാകട്ടെ ആ മഹാത്മാവു് കേരളത്തിന്റെ നിലനില്പിനും അഭിവൃദ്ധിക്കുംവേണ്ടി പല പരിഷ്കാരങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തി. കാലദേശാദികൾക്കനുസരണമായി പല ആചാരങ്ങളും പ്രചാരത്തിൽ വരുത്തി. എങ്കിലും ആ വന്ദ്യപുരുഷനു് അലംഭാവം ഉണ്ടായില്ല. ഇനിയും എന്തെല്ലാമാണു് ചെയ്യേണ്ടതു് എന്നു തന്നെ ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ എപ്പോഴുമുള്ള വിചാരം. ഇങ്ങനെ ചിന്താകുലനായ ആ താപസോത്തമൻ ഒരിക്കൽ പലയിടത്തും സഞ്ചരിച്ചുവരവേ വേമ്പനാട്ടുകായലിന്റെ ഒരു ഭാഗമായ കൈതപ്പുഴക്കായലിന്റെ കിഴക്കേത്തീരത്തു് തിരമാലകളിൽ തട്ടിവരുന്ന ശീതവാതവുമേറ്റു് അല്പസമയം ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഇരുന്നു വിശ്രമിച്ചു. ത്രിവാലധേയിയായ അദ്ദേഹം അങ്ങിനെ സുഖമായിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ നവയൗവ്വനയുക്തകളും അതിസുന്ദരികളുമായ എട്ടു വനിതാരത്നങ്ങൾ ഒരു ആമയുടെ പുറത്തുകയറി ആ കായലിൽ കളിച്ചുനടക്കുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു. ഈ ഭയങ്കരമായ കായലിൽ

ഒരു ആമയുടെ പുറത്തുകയറി സഞ്ചരിക്കുന്നവർ ആരായിരിക്കാം. എന്തായാലും മനുഷ്യസ്ത്രീകളല്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചതന്നെ. ഇപ്രകാരമുള്ള അകൃത്രിമലാവണ്യം ദേവാംഗനകൾക്കല്ലാതെ മനുഷ്യസ്ത്രീകൾക്കു് ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. പരമാത്മസ്ഥിതി അറിഞ്ഞതിനു മേലല്ലാതെ ഇവരുടെ സമീപത്തിൽ ചെല്ലുന്നതു നന്നല്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടി ദിവ്യദൃഷ്ടി ഉപയോഗിച്ചു പരീക്ഷിച്ചപ്പോൾ പരമാത്മസ്ഥിതി അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. ഉടൻ അവിടെനിന്നെണീറ്റു് കായലിലേയ്ക്കിറങ്ങി അവരുടെ സമീപത്തേയ്ക്കു നടന്നുചെന്നു. ആ അമാനുഷപ്രഭാവന്റെ ദിവ്യശക്തിനിമിത്തം കായലിലെ വെള്ളം നാലുവശത്തേയ്ക്കും നീങ്ങിതറ തെളിഞ്ഞു കണ്ടു. അതുകൊണ്ടാണു് നടന്നുചെന്നു എന്നു പറയാനുള്ള ഹേതു. ഭാഗ്യവരാമന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം മൂലം വെള്ളം മാറിപ്പോയതുകൊണ്ടു് തറയിൽ ഉറച്ച വെള്ളംപോലെ ആമ ചലനമില്ലാതെ തറയിൽ പതുങ്ങി ഇരുന്നുപോയി. അപ്പോഴേയ്ക്കും ഭാഗ്യവരാമൻ സമീപത്തിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ആ ദേവിമാരെ വന്ദിച്ചിട്ടു് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

"അല്ലയോ സപ്തമാതൃക്കളേ, മഹിഷാസുരമർദ്ദിനിയായ ചാമുണ്ഡാദേവിക്കു സഹായമായിനിന്നു ദൈത്യബലത്തെ നിഹനിച്ച ശക്തിസ്വരൂപിണികളേ നിങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യംകൂടി ഈ കേരളഭൂമിയുടെ രക്ഷയ്ക്കു് അത്യാവശ്യമെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ ഇവിടെ ഇരിക്കണമെന്നാണു് എന്റെ അഭിലാഷം. അതു് നിങ്ങൾ ദയവായി സാധിച്ചുതന്നു് എന്നെ സഹായിക്കണം."

പരശുരാമന്റെ ഈ പ്രാർത്ഥന ശ്രദ്ധയോടുകൂടി കേട്ട ദേവിമാർ ഇപ്രകാരമാണു് ഉത്തരം പറഞ്ഞതു്.

"മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ അംശാവതാരമായ അല്ലയോ ജാമദഗ്ന്യാ! പരമശിവപാദഭക്തനായ അങ്ങയുടെ വാക്കിനെ മാനിക്കാതെ ഇരിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കു നിവൃത്തിയില്ല. ഞങ്ങൾ

സപ്തമാതാക്കളെന്നുള്ളതു വാസ്തവംതന്നെ. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾ എട്ടുപേരാണല്ലോ ഉള്ളതു്. എഴുപേരെക്കഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ളവൾ ഒരു നാഗകന്യകയാണു്. അവൾ സ്നേഹം പ്രമാണിച്ചു് ഞങ്ങളോടുകൂടി പോന്നു എന്നുമാത്രമേയുള്ളൂ. ഞങ്ങളുടെ വാഹനമായ ഈ ആമ സാധാരണ ഒരു ആമയല്ല; ഈ കായലിൽ തന്നെ സ്ഥിരവാസംചെയ്യുന്ന ഒരു ജലയക്ഷിയാണു്. ഇവളെ ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽത്തന്നെ താമസിപ്പിക്കണം. ഇവൾ ജലത്തിലേ വസിക്കയുള്ളൂ. അതാണു് ഇവൾക്കിഷ്ടം. നാഗകന്യകയ്ക്കു് ഒരു പ്രത്യേക സ്വഭാവമുണ്ടു്. അവൾക്കു ഭർത്താവോടുകൂടാതെ ഒരിടത്തു് അന്തിയുറങ്ങുക്ക മനഃസ്ഥിതിയില്ല. നാഗരാജാവാണു് ഇവളുടെ ഭർത്താവു്. അതുകൊണ്ടു് നാഗരാജാവിനെ വരുത്താതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഞങ്ങളും ഗണേശ്വരീഭദ്രന്മാരെ കൂടാതെ ഒരിടത്തും ഇരുന്നിട്ടില്ല. ഇരിക്കുന്നതു വിഷമവുമാണു്. അതുകൊണ്ടു് അവരേയും ഇവിടെ വരുത്തണം. ഇതെല്ലാം കാര്യങ്ങളും ശരിയാക്കാമെങ്കിൽ ഞങ്ങളെല്ലാവരും എന്നും ഇവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നുകൊള്ളാം."

ദേവിമാരുടെ അഭിപ്രായം മുഴുവൻ പരശുരാമൻ സമ്മതിച്ചു. ദേവന്മാരെ എത്രപേരെ വേണമെങ്കിലും കേരളത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിനു് പ്രിയമായ ഒരു കാര്യമാണല്ലോ. ഏതായാലും ഗണേശ്വരീഭദ്രന്മാരേയും നാഗരാജാവിനേയും പ്രത്യേകസ്ഥാനങ്ങളിൽ വരുത്തി ഇരുത്തിയതിനുശേഷം ആമ നിന്ന സ്ഥലത്തുതന്നെ ദേവിമാരേയും നാഗകന്യകയേയും ജലയക്ഷിയേയും പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. ആമനിന്ന സ്ഥലമായതുകൊണ്ടു് ആ ക്ഷേത്രത്തിനും നാട്ടിനും അന്നുമുതൽ ആമേട എന്ന പേരുണ്ടായി. കാര്യങ്ങളെല്ലാം നിർവ്വഹിച്ചതിനുശേഷം നാട്ടുകാരായ ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടു് ക്ഷേത്രങ്ങളും പണിയിക്കുകയും ക്ഷേത്രകാര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ട സ്വത്തു സമ്പാദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീടു് അദ്ദേഹം വളരെക്കാലം അവിടെ താമസിച്ചില്ല. ക്ഷേത്രം

നാട്ടുകാരെ ഏല്പിച്ചിട്ട് അദ്ദേഹം അവിടംവിട്ട് വടക്കൻദിക്കിലേയ്ക്കു യാത്രതിരിച്ചു.

പരശുരാമത്തേമായ ആമേട ക്ഷേത്രം പിന്നീട് നാട്ടുകാരുടെ രക്ഷയിൽ വളരെ അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചു. ദേവിമാരുടെ അനുഗ്രഹംനിമിത്തം നാട്ടിനു് ആകപ്പാടെ ഐശ്വര്യവും ഉണ്ടായി. അങ്ങിനെ കുറെ അധികവർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. ഒരിക്കൽ ആമേടക്ഷേത്രവും മറ്റും അന്യനാട്ടുകാരനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണനു വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടതായ ഘട്ടം ആ നാട്ടുകാർക്കുണ്ടായി. ഇന്നു് ആ വിദേശിയായ ബ്രാഹ്മണന്റെ വംശക്കാർക്കാണു് ആമേടക്ഷേത്രത്തിന്റെ സകല അധികാരവും ഉടമസ്ഥാവകാശവും.

പെട്ടത്തുനാട്ടിൽ മംഗലം എന്നൊരു നമ്പൂതിരി ഇല്ലം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നു് ആ ഇല്ലം അവിടെ ഉണ്ടോ എന്നു് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഒരുകാലത്തു് ആ ഇല്ലത്തെ ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരായ രണ്ടോളകം വിവാഹം കഴിച്ചു ഗൃഹസ്ഥാശ്രമം കൈക്കൊണ്ടു ജീവിച്ചിരുന്നു. രണ്ടുപേർ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമികളായാൽ അവിടെ വഴക്കുവരാതെ യാതൊരു ഗത്യന്തരവുമില്ല. സാധാരണ എല്ലായിടവും അന്നും ഇന്നും കണ്ടുവരുന്ന ഒരു കാര്യമാണു് ഇതു്. വഴക്കു നാൾക്കുനാൾ വർദ്ധിച്ചുവരികയാൽ അവരിൽ ജ്യേഷ്ഠൻ സ്വന്ത കളത്രത്തോടുകൂടി ഇല്ലംവിട്ടു് ഇറങ്ങിപ്പോയി. ആ സാധു ആദ്യമായി ചോറ്റാനിക്കര എന്ന സ്ഥലത്തെത്തി ധനാഢ്യനായ ഒരു നമ്പൂതിരിയെ സേവിച്ചു വളരെക്കാലം അവിടെ താമസിച്ചു. അതിനുശേഷം അവിടെനിന്നു സമ്പാദിച്ച അല്പ ധനത്തോടുകൂടി മുളന്തുരുത്തി എന്ന സ്ഥലത്തുചെന്നു സ്വന്തമായി ഒരു സ്ഥലം വാങ്ങി താമസമുറപ്പിച്ചു. കുറേക്കാലം ആ സ്ഥലത്തു താമസിച്ചപ്പോഴേയ്ക്കും സന്തതിസമ്പത്തിയോടുകൂടി ദാരിദ്ര്യവും ആ ഇല്ലത്തുകാരെ ബാധിച്ചു. വളരെ കഷ്ടതയനുഭവിച്ചു പട്ടിണിയും പരിവട്ടവുമായി കഴിഞ്ഞുവന്ന ആ ഇല്ലത്തു നിന്നു് ഒരാൾ ആമേടക്ഷേത്രത്തിലെത്തി ദേവിയെ ഭജിച്ചു താമ

സീച്ചു. തന്റെ ഭാര്യയുടെ ശവമടക്കിനു ശവമുണ്ടായല്ലാതെ വീട്ടുപോകയില്ല എന്ന വ്രതത്തോടുകൂടിയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭജനം. രാപ്പകലും അദ്ദേഹം ക്ഷേത്രംകൊണ്ടുതന്നെയാണു് കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്നതു്. ഒരു സമയമെങ്കിലും വെളിയിൽ ഒരിടത്തും അദ്ദേഹം പോകുക പതിവില്ലായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം അർദ്ധരാത്രി; കൂരിരുട്ടു്; ധാരമുറിയാതെയുള്ള മഴ. കുത്തിക്കവർച്ചക്കാരായ കുറെ കള്ളന്മാർ ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽക്കടന്നു് ശ്രീകോവിലിന്റെ താഴു് തകിടുമുറിക്കാൻ തുടങ്ങി; ശബ്ദം കേട്ടു് ഭജനക്കാരനായ നമ്പൂതിരി ചാടി എണീറ്റു നോക്കിയപ്പോൾ ചെറുതായ ഒരു ദീപം ഒരാൾ കയ്യിൽ വച്ചിട്ടുണ്ടു്. മറ്റൊരാൾ താഴിന്റെ തണ്ടു് അരംവച്ചു മുറിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മണൻ ഒട്ടും മടിച്ചില്ല, ചാടി അവരുടെ മുമ്പിൽ എത്തി ഒരുവനെ പിടിക്കുടി. അപ്പോഴേയ്ക്കും മറ്റവൻ അരം താഴെയിട്ടിട്ടു് താഴെത്തന്നെ വച്ചിരുന്ന ഒരു വാളെടുത്തു് ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ രണ്ടു കയ്യും വെട്ടിനീക്കിയിട്ടു കൂട്ടുകാരനെ പിടിയിൽനിന്നു വിടുവിച്ചു. ബ്രാഹ്മണൻ കൈ അറ്റതുകൊണ്ടുണ്ടായ ബോധക്കേടോടുകൂടി അപ്പോഴേയ്ക്കും നിലംപതിച്ചുപോയി. ആ സമയത്തു് ശ്രീകോവിലിന്റെ കതകു തട്ടിത്തുറന്നു് ചാമുണ്ഡാദേവി ഘോരാട്ടഹാസത്തോടുകൂടി വെളിയിൽവന്നു് ഓടിപ്പോകാൻ ശ്രമിച്ചുനില്ക്കുന്ന ആ രണ്ടു കള്ളന്മാരേയും വെളിയിൽ കാഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന അവരുടെ കൂട്ടുകാരേയും കയ്യിലിരുന്ന വാളുകൊണ്ടു് അരിഞ്ഞുവീഴ്ത്തിക്കളഞ്ഞു. എന്നുമാത്രമല്ല, ആ ഘോരകർമ്മത്തിനുപയോഗിച്ച വാളു വെളിയിൽ ഒരിടത്തുവച്ചിട്ടു് ദേവി അകത്തേയ്ക്കുഴഞ്ഞെള്ളുകയും ചെയ്തു. വാളു വെളിയിൽ വച്ചതു് ഇനിയും ഇങ്ങിനെയുള്ള അക്രമം വന്നാൽ അവരെ ഈ വാളുകൊണ്ടു നിഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തിലാണെന്നു പ്രാശ്നികന്മാർ പിന്നീടു വിധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ദേവി അകത്തു ചെന്നപ്പോഴേയ്ക്കും

മറ്റു ദേവിമാർ കൈപേയ ഭക്തനു കൈകളും ക്ഷേത്രവും ഭരണവും എല്ലാംതന്നെ ഒന്നിച്ചു പ്രദാനംചെയ്തു് സാന്ത്വനപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല മംഗലം എന്ന ഇല്ലപ്പേർ ആമേടമംഗലം എന്നാക്കുകകൂടിചെയ്തു. അന്നു് അർദ്ധരാത്രിക്കു് ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ക്ഷേത്രാധികാരികളായ ബ്രാഹ്മണർക്കു് എല്ലാവർക്കുംതന്നെ ഒരേവിധത്തിലുള്ള ഒരു സ്വപ്നമുണ്ടായി. സപ്തമാതൃക്കളായ ദേവിമാർ അവരുടെ അടുത്തെത്തി, 'നിങ്ങളാരും ഇനി ക്ഷേത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള യാതൊരു കാര്യങ്ങളും നോക്കേണ്ട. ഇവിടെവന്നു ഭജിച്ചുകൊണ്ടാൽ മതി. ഭരണമെല്ലാം ഇവിടെവന്നു ഭജിച്ചു താമസിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണനു ഞങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശവും അയാൾക്കുതന്നെ' എന്നായിരുന്നു സ്വപ്നത്തിന്റെ സാരം. രാവിലെ എണീറ്റു് അവർ ഒന്നിച്ചുകൂടി ഈ സ്വപ്നവൃത്താന്തത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞപ്പോൾ എല്ലാവരുടേയും അനുഭവം ഒരേവിധത്തിലായിരുന്നു എന്നു തെളിഞ്ഞു. ഭജനക്കാരനായ ബ്രാഹ്മണന്റെ അടുക്കൽചെന്നു വൃത്താന്തമെല്ലാം അവർ പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനും ഇതിനു് അനുകൂലമായ സ്വപ്നംതന്നെ ഉണ്ടായതായിട്ടറിഞ്ഞു. അതോടുകൂടി, "ദേവിമാർക്കു് അങ്ങിനെയാണു് ഇഷ്ടമെങ്കിൽ അങ്ങിനെതന്നെ. നമുക്കു് ഇവിടെവന്നു ഭജിച്ചാൽ മാത്രംമതി" എന്നു പറഞ്ഞു് അപ്പോൾതന്നെ അവർ ഭജനക്കാരനെ വിളിച്ചു വരുത്തി സകല അധികാരങ്ങളും ഉകേപൂവ്വം അദ്ദേഹത്തിനു നല്കി കൃതകൃത്യരായി.

ഉഷ്ടസംഹാരം കഴിച്ചു പുറത്തുവച്ചിരുന്ന യാഗം എടുത്തുവെളിയിൽ വടക്കുവശത്തായി ഒരു കൊട്ടാരം പണിയിച്ചു് അവിടെ വയ്ക്കുകയായിരുന്നു ഭരണഭാരം കൈയേറ്റ ഉടൻ മംഗലത്തു നമ്പൂതിരി ചെയ്ത ആദ്യത്തെ കൃത്യം. അതിനുശേഷം അഭിജനങ്ങൾക്കും ഐശ്വര്യം വർദ്ധിക്കത്തക്കവിധത്തിലും തനിക്കും തന്റെ ഇല്ലത്തിനും അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകത്തക്ക തരത്തിലും

ക്ഷേത്രഭരണം സ്വതന്ത്രമായ തരത്തിൽ നടത്തി ആ മംഗലാത്മാവായ മംഗലത്തു നമ്പൂതിരി വളരെക്കാലംകൂടി ജീവിച്ചിരുന്നു.

പിന്നീട് ഒരിക്കൽ ആമേടമംഗലത്തു ഇല്ലത്തു് ഒരു ശ്രീധരൻ നമ്പൂതിരി ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തു് പല വിധത്തിലുള്ള വിഷമങ്ങളും ബുദ്ധിമുട്ടുകളും ആമേടമംഗലത്തില്ലത്തുള്ളവർക്കു് അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. ഇതിന്റെ പ്രധാനകാരണം ക്ഷേത്രകാര്യങ്ങളിലുള്ള അനാസ്ഥയും ജീർണ്ണിച്ചുള്ള അതിന്റെ കിടപ്പുമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി പ്രസ്തുത ശ്രീധരൻ നമ്പൂതിരി പലരുടേയും സഹായവും ദേവിമാരുടെ അനുഗ്രഹവും നിമിത്തം ക്ഷേത്രം പുതുക്കിപ്പണിയിക്കുകയും ധ്വജപ്രതിഷ്ഠ മുതലായവ നടത്തുകയുംചെയ്തു എന്നുമാത്രമല്ല, മൂലകുടുംബം സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന വെട്ടത്തു നാട്ടിലെ പരദേവതയായ വിഷ്ണുവിനേയും പ്രത്യേക ക്ഷേത്രമുണ്ടാക്കി പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പൂജാദികം നടത്താൻ വേണ്ട ഏർപ്പാടുംചെയ്തു. നാഗരാജാവിനും വീരഭദ്രനും വെവ്വേറെ ശ്രീകോവിലുകളും ഉണ്ടാക്കിയതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്താണു്. വളരെ പഴക്കം ചെന്നതും ദേവിയുടെ വാഹനമായിരുന്നതുമായ കൊട്ടാരവും അദ്ദേഹം ജീർണ്ണോദ്ധാരണംചെയ്തു. ഇതുകൂടാതെ കാര്യങ്ങളും നടത്തിയതിനുശേഷമാണു് ഇല്ലം പണിയിച്ചതും അതു പൂർത്തിയാക്കി കുടുംബസമേതം കയറിത്താമസിച്ചതും. ഇപ്പോൾ ആമേടയിൽ സപ്തമാതൃക്കളും നാഗകന്യകയും ജലയക്ഷിയും കുംഭോദരൻ, വീരഭദ്രൻ, സപ്തരാജാവു്, മഹാവിഷ്ണു ഇതുകൂടാതെ മൂർത്തികളാണുള്ളതു്.

ജനങ്ങൾ ആമേടഭഗവതി എന്നാണു പറയുന്നതു്. എങ്കിലും വീരഭദ്രസ്വാമിക്കാണു് ആമേടയിൽ പ്രാധാന്യം. വിഷ്ണുവിനും പ്രാമുഖ്യവും പ്രാമാണ്യവും അവിടെ ഇല്ലായ്കയില്ല. സപ്പുങ്ങൽക്കു് ആമേടയിൽ പ്രസിദ്ധിയുണ്ടു്. സപ്പുക്കാവുകൾ മാറുന്ന അവസരത്തിൽ പല നാട്ടിൽനിന്നും സപ്പുവിഗ്രഹങ്ങൾ ആമേടയിൽ കൊണ്ടുവയ്ക്കുക പഴയകാലത്തെ പതിവായി

രുന്നു. പഴമയെ പുതുക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു് ആ പതിവു് ഇല്ലാതെ വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനു് ആരേയും കുറ്റപ്പെടുത്തേണ്ടതില്ല. ഉത്സവാദിവിശേഷങ്ങളെല്ലാം വീരഭദ്രസ്വാമിക്കാണെങ്കിലും നടത്തുന്നതു്. കന്നി, വൃശ്ചികം, മീനം ഈ മാസങ്ങളിലെ ആയില്യത്തിനു് അവിടെ ഒരു ഇടിവഴിപാടു നടത്താറുണ്ടു്. ആ അവസരത്തിൽ അനവധി ആളുകൾ അവിടെ കൂടും. ഉണക്കൽ അരി നനച്ചു് നടയിൽ ഉരലിലിട്ടു് ഇടിക്കുക എന്നതാണു് ഈ വഴിപാടിന്റെ ചടങ്ങു്. ആയില്യവും സപ്പുങ്കളും ഇടിയും തമ്മിൽ എന്താണാവോ ബന്ധം?

ഊരുമഠത്തിൽ തമ്പുരാനും പനമറ്റത്തു ഭദ്രകാളിയും

കോട്ടയം താലൂക്കിൽ പൊൻകുന്നത്തിനു വടക്കും എലിക്കുളം, മല്ലിശ്ശേരി ഈ പ്രദേശങ്ങൾക്കു തെക്കും വഞ്ചിമലയ്ക്കു പടിഞ്ഞാറും പൊൻകുന്നം പാലാ റോഡിനു കീഴക്കുമായി കിടക്കുന്ന വിസ്തൃതമായ പ്രദേശമാണു പനമറ്റം അഥവാ പനമറ്റം എന്നു പറയപ്പെടുന്ന സസ്യസമ്പൽസമൃദ്ധമായ പ്രദേശം. കർഷികവൃത്തികൊണ്ടു് ഇത്രമാത്രം പണം സമ്പാദിക്കാവുന്ന പ്രദേശം അടുത്തൊന്നും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും മിക്കവാറും നിരപ്പിൽ കിടക്കുന്നതുകൊണ്ടും ആയിരിക്കാം ദേശനാമം പനമറ്റമെന്നായിത്തീർന്നതു്. കാലാന്തരത്തിൽ വർണ്ണവികാരം വന്നു പനമറ്റമായിത്തീർന്നിരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. പൗരാണികകാലം മുതൽക്കുതന്നെ പ്രസ്തുത പ്രദേശം ധനാഢ്യന്മാരും കായികാഭ്യാസനിപുണന്മാരുമായ നായർ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ അധിവാസഭൂമിയായിട്ടാണു് ഇരുന്നിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ ഇപ്പോഴാകട്ടെ കായികാഭ്യാസികം ആയശ്യം കുറവായതുകൊണ്ടു മുരുങ്ങുകയും ആ സ്ഥാനം ഖിദ്മുത്സമ്പന്നന്മാർ കരസ്ഥമാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. നാലഞ്ചു്

കരകളായി പനമറ്റം ദേശം ഇന്നു വിഭക്തമായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും സാമൂഹ്യകങ്ങളും രാഷ്ട്രീയങ്ങളുമായ കാര്യങ്ങൾ എല്ലാം കരക്കാരും ഒത്തുചേർന്നാണു നടത്തിപ്പോരുന്നതു്. ഇതിനുള്ള പ്രത്യേകലക്ഷ്യങ്ങളാണു് ഇന്നു കാണുന്ന പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളായ വിദ്യാലയം, വായനശാല, ക്ഷേത്രം മുതലായവ. അടുത്തകാലത്തു് അന്യസഹായത്തെ അഭ്യർത്ഥിച്ചു് ഓടിനടക്കാതെതന്നെ പനമറ്റം ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ജീർണ്ണോദ്ധാരണകൃത്യം നാട്ടുകാർ നടത്തുകയാണുണ്ടായതു്. ഇതിൽനിന്നു പനമറ്റത്തുകാർ സ്വന്തം കാലിൽ നിൽക്കാൻ ശക്തിയുള്ളവരും കർമ്മകുശലരും സ്വാവലംബികളുമാണെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ.

പനമറ്റം ക്ഷേത്രത്തിനു രണ്ടു ശ്രീകോവിലുകളാണുള്ളതു്. രണ്ടിനും ചുറ്റി നാലമ്പലവും രണ്ടു ബലിക്കൽപുരയും എല്ലാറ്റിനും ചുറ്റി വലിയ മതിലുമുണ്ടു്. അകത്തു തെക്കുഭാഗത്തു ശ്രീകോവിലിൽ കിരാതമൂർത്തിയായ ശിവനേയും പാർവ്വതിയേയുമാണു പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പാർവ്വതിക്കാണുപോലും അതിൽ പ്രാധാന്യം. വടക്കേ ശ്രീകോവിലിൽ ഉഗ്രസ്വരൂപിണിയായ ഭദ്രകാളി കുടികൊള്ളുന്നു. ഇവകൂടാതെ വടക്കുവശം മതിലിനു വെളിയിലായി ശാസ്താവു്, ഭൂതത്താൻ എന്നു രണ്ടു പ്രതിഷ്ഠകൂടി കൂടി ഉള്ളതായി കാണാം. ആദികാലത്തു പാർവ്വതീപരമേശ്വരന്മാരുടെ പ്രതിഷ്ഠകളും മാത്രമേ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ആ പ്രതിഷ്ഠ ആരു നടത്തി, എപ്പോൾ നടത്തി എന്നൊന്നും അറിവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിലും കേരളത്തിൽ പലയിടങ്ങളിലും ശിവപ്രതിഷ്ഠ നടത്തിയ പരശുരാമൻതന്നെ പനമറ്റത്തും ഒരു ശിവനെ ലോകാനുഗ്രഹത്തിനായി പ്രതിഷ്ഠിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കാനാണെളുപ്പം. വടക്കേ ശ്രീകോവിലിൽ സ്ഥിരവാസം ചെയ്യുന്ന ഭദ്രകാളിയുടെ കഥയാണു് ഇവിടെ അല്പം പ്രസ്താവിക്കാനുള്ളതു്.

പനമറ്റം കരയിൽ പണ്ടു് ഊരകത്തു നായന്മാർ പ്രസിദ്ധ

ന്മാരായിരുന്നു. നാടടക്കി ഭരണം നടത്തിവന്നിരുന്ന അവരുടെ കുലദേവതയാണു ഭദ്രകാളി. ഭദ്രകാളിയെ അവർ സ്വന്തം അറപ്പുരയിലാണു് ആദ്യകാലത്തു കുടിയിരുത്തി ആരാധിച്ചുപോന്നതു്. ഊരകത്തുനായന്മാരുടെ സർവ്വവിധവിജയങ്ങൾക്കും കാരണം ഈ ഭദ്രകാളിയുടെ അനുഗ്രഹമാണെന്നു-പറയപ്പെട്ടിരുന്നു. കാലം ചെല്ലുന്തോറും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു ആസ്തികബുദ്ധി കുറയുന്നതുകൊണ്ടല്ലോ കണ്ടുവരുന്നതു്. അതു് ഊരകത്തു നായന്മാരേയും ബാധിച്ചു. അറപ്പുരയിലിരിക്കുന്ന ഭദ്രകാളിയെ അവർ പഴയപടി ആരാധിക്കാതെയായി. എന്തെങ്കിലും എപ്പോഴെങ്കിലും കാണിക്കുകയെന്ന മട്ടായപ്പോൾ ദേവീകോപം അവരുടെ അഭിവൃദ്ധിയെ അല്പാല്പമായി തടയാൻ തുടങ്ങി. വിനാശകാലത്തിൽ വിപരീതബുദ്ധിയാണല്ലോ മനുഷ്യനുണ്ടാകുന്നതു്. തന്മൂലം ദേവീകാര്യം കാര്യമായി അവർ കരുതിയില്ല. ഒടുവിൽ ദേവീകോപം ബന്ധുരൂപത്തിലായപ്പോൾ ജോത്സ്യന്മാരെ വരുത്തി നോക്കിച്ച ദേവിയെ അറപ്പുരയിൽനിന്നു ക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കു മാറ്റി. ദേവിപൂജയ്ക്കും മറ്റുമുള്ള സ്വത്തും ഒഴിഞ്ഞുകൊടുത്തു. അങ്ങനെ ഊരകത്തുനായന്മാരാൽ സ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ളതാണു് പനമറ്റം ക്ഷേത്രത്തിലെ വടക്കേ ശ്രീകോവിൽ. ഒരു പൊതുസ്ഥാപനത്തിൽ വന്നതോടുകൂടി നാട്ടുകാരും ആ ദേവിയെ ആരാധിക്കാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങിനെ ആ ഭദ്രകാളി ദേശപരദേവതയായും തീർന്നു.

ഭദ്രകാളി അറപ്പുരയിൽനിന്നു ഇറങ്ങിയ കാലം മുതൽ ഊരകത്തു നായന്മാരുടെ അധികാരവും ധനസ്ഥിതിയും ക്രമേണ കുറയാൻ തുടങ്ങി. അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ സന്തതിനാശംകൂടിവന്നു് ആ കുടുംബം നശിച്ചു. ഇന്നു് ഊരകത്തു നായന്മാരെന്ന പേരല്ലാതെ അങ്ങിനെ ഒരു വീടോ വീട്ടുകാരോ പനമറ്റത്തെങ്ങുമില്ല. ഊരകത്തുനായന്മാർ ക്ഷയിച്ചുവെങ്കിലും ഭദ്രകാളിയുടെ കാര്യങ്ങളും നാട്ടുകാരുടെ സഹായംമൂലം മുടക്കം കൂടാതെതന്നെ നട

ന്നുപോന്നു. ഇന്നും അതിനു വിഘാതമൊന്നും നേരിട്ടിട്ടില്ല.

പനമറ്റവും അടുത്ത പ്രദേശങ്ങളും തെക്കുംകൂർ രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണസീമയിൽ പെട്ടതോടുകൂടി അവരുടെ പ്രതിപുരുഷന്മാരായി പെരുവന്താനം ഉംപ്പെട്ട പനമറ്റം ദേശത്തിന്റെ ഭരണം കോയിൽ വഴുക്കാരാണു നടത്തിവന്നിരുന്നതു് എന്നു് നമുക്കെല്ലാം അറിയാം. ഭരണകാര്യത്തിൽ അതിനിപുണന്മാരായിരുന്ന കോയിൽ വഴുക്കാരുടെ ഭരണം ആദികാലത്തു ജനക്ഷേമകരമായിരുന്നു എങ്കിലും തങ്ങളെ ജയിക്കാൻ നാട്ടിൽ ആരുമില്ലെന്നുള്ള അഹങ്കാരംമൂലം കാലക്രമത്തിൽ സ്വാർത്ഥതയുള്ള ഉദ്ഭരണത്തിനു് അവർ വഴിപ്പെട്ടുപോയി. അക്കാലത്തു ക്ഷേത്രകാര്യങ്ങളിലും അവർ കൈകടത്തി. പൊതുസ്ഥാപനമായ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഭരണം അലങ്കോലപ്പെട്ടതോടുകൂടി നാട്ടുകാർ ക്ഷോഭിച്ചു. തങ്ങളെക്കൊണ്ടു ബലവാന്മാരായ കോയിൽ വഴുക്കാരോടു് ഒന്നും ചെയ്യാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നു ബോദ്ധ്യമുണ്ടായിരുന്ന നാട്ടുകാർ ഒടുവിൽ ഗൂഢമായി കടത്തനാട്ടുചെന്നു കായികാഭ്യാസത്തിലും ആയോധനവിദ്യയിലും നിപുണന്മാരായ ചില കത്താക്കന്മാരെ വരുത്തി. അവരുമായിട്ടുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ കോയിൽവഴുക്കാർ നിശ്ശേഷം വധിക്കപ്പെടുകയോ തുരത്തപ്പെടുകയോ ആണുണ്ടായതു്. അന്നു കോയിൽവഴുക്കാരെ നശിപ്പിച്ചു് നാട്ടിൽ സൽഭരണം നടപ്പാക്കുന്നതിനായി നാട്ടുകാർ കൊണ്ടുവന്ന കത്താക്കന്മാരുടെ വംശപരമ്പരയാണു് അമ്പഴത്തുങ്കൽ കത്താക്കന്മാർ എന്നു് ഇന്നു് അറിയപ്പെടുന്നതു്.

കോയിലന്മാരുടെ നാശത്തോടുകൂടി ഭരണഭാരം കയ്യേല്ക്കാൻ ആളില്ലാതെ വന്നപ്പോൾ തെക്കുംകൂർ രാജാവു് ആ ഭാരം ഇടപ്പള്ളി സ്വരൂപത്തെ ഏല്പിച്ചു. അവരുടെ ഭരണത്തിൽ ദേശത്തിനു് അഭിവൃദ്ധിയും ക്ഷേത്രകാര്യങ്ങൾക്കു ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ ഒരു നിലയും വന്നുചേർന്നു. പക്ഷെ അവരുടെ ഭരണം വളരെക്കാലം നിലനിന്നില്ല. അവർ തങ്ങൾക്കു കിട്ടിയ അധികാരം ഉപ

മഠത്തിൽ തമ്പുരാനെ ഏല്പിച്ചു. ഊരകത്തു നായന്മാരുമായി എ, ന്തോ കാരണവശാൽ പിണങ്ങിക്കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന ഊരുമഠത്തിൽക്കാർ പകവീട്ടുന്നായി ഇടപ്പള്ളി സ്വരൂപത്തിനു പണം കൊടുത്താണ് ഈ ദേശവിഭാഗത്തിന്റെ അവകാശം നേടിയതെന്നു പറയുന്നവരും ഇല്ലാതില്ല. ഏതായാലും ഊരുമഠത്തിൽ തമ്പുരാന്റെ ഭരണംമൂലം നാട്ടു നന്നായതുകൂടാതെ ക്ഷേത്രകായ്ങ്ങാംക്കു് ഒരു ചിട്ടയും ചടങ്ങും ഏർപ്പെട്ടു എന്നുതന്നെപറയാം. ഇന്നും നാട്ടുകാരുടെ ഉത്സാഹംമൂലം പനമറ്റംക്ഷേത്രത്തിലെ കായ്ങ്ങാം മറ്റെങ്ങും നടക്കാത്തവിധം ഭംഗിയായിത്തന്നെയാണു് നടക്കുന്നതു്.

മറ്റു ദേവിക്ഷേത്രങ്ങളിലെപ്പോലെ പ്രസ്തുതദേവിക്ഷേത്രത്തിലും കളമെഴുത്തും പാട്ടും നടക്കുന്നുണ്ടു്. മീനമാസത്തിൽ മകയിരം മുതൽ ഏഴുദിവസം അതു് ആഘോഷപൂർവ്വം നടത്തപ്പെടുന്നു. ഏഴാംദിവസമായ പൂരത്തുന്നാൾ "പൂരംഇടി" എന്നൊരു ചടങ്ങും ശാസ്താവിനും ഭൂതത്താനും പ്രത്യേക പൂജകളും നടത്തുക നാട്ടുകാരുടെ പതിവാണു്. ഏതാണ്ടു കുറച്ചുകാലം മുൻപുവരെ ക്ഷേത്രത്തിൽ കളമെഴുത്തും പാട്ടും നടക്കുന്നതിനെ തുടർന്നു് ആയില്ല്യം, മകം ഈ രണ്ടുദിവസവും ക്ഷേത്രത്തിനു വെളിയിൽ സകല ഹിന്ദുജനങ്ങളും ചേർന്നു് പടേണി അഥവാ പടയണി നടത്തുക പതിവായിരുന്നു. ക്ഷേത്രത്തിനു തെക്കും വടക്കും താമസിക്കുന്നവർ രണ്ടുഭാഗമായിത്തിരിഞ്ഞു് ഓരോരുത്തരും ഓരോദിവസം പടയണി നടത്തുകയായിരുന്ന പതിവു്.

വഞ്ചിമലയുടെ താഴ്വരയിലാണല്ലോ പനമറ്റംക്ഷേത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് മലയിൽ പത്രമേയ്ക്കുൻപോകുന്നവർക്കു് വിശ്രമിക്കുന്നതിനു് ക്ഷേത്രസങ്കേതം ഉപകരിച്ചിരിക്കാം. പ്രഭാതം മുതൽ പ്രദോഷംവരെ അവിടെ വിശ്രമിക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കാർ പല കളികളിലും ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുമെന്നു ന്യായമായി അനുമാനിക്കാവുന്നതുമാണു്. പല വേഷങ്ങളും കെട്ടി തുള്ള

ക എന്നതു് അവരുടെ ഒരു പതിവായിരുന്നു. ആ പതിവു് അല്പാല്പമായി പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു് അതു് ക്ഷേത്രത്തോടു് അനുബന്ധിച്ച ഒരു കളിയായിത്തീർന്നു. അങ്ങിനെ കുറേക്കാലം നടന്നപ്പോൾ സന്ദർശകരും ഉണ്ടായി. സന്ദർശകർക്കു് ആ കളി രസകരമായി തോന്നിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ അതു് ഒരു ദേശീയകലയായി ഉയർന്നുവന്നു. അപ്പോൾ അക്കാലത്തെ ഭരണാധികാരിയായിരുന്ന ഒരു കോയിൽപ്രമാണി നാട്ടുകാരിൽ പ്രധാനന്മാരായ ആളുകളെ വിളിച്ചുവരുത്തി ആലോചിച്ചു ചില ചിട്ടകളും പരിപാടികളും ഏർപ്പെടുത്തി എന്നുമാത്രമല്ല, ആണ്ടുതോറും ഈ കളി ക്ഷേത്രസങ്കേതത്തിൽ വച്ചു നടത്തേണ്ടതാണെന്നു തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെയാണു പന്മനാറം ക്ഷേത്രത്തിലെ പടയണിയുടെ ഉത്ഭവം. പുലയൻ, കുറവൻ, ഓതിക്കോൻ മുതലായ വേഷങ്ങൾ കെട്ടി പുറപ്പെടുകയും ഹാസ്യകരങ്ങളായ സംഭാഷണങ്ങൾ നടത്തുകയും ഈ കളിയിൽ പ്രധാനമാണു്. ജോനകപ്പരിഷയുടെ പടയുള്ളതും ആനക്കോലത്തിന്റെ വരവും ഇതിനിടയ്ക്കു നടക്കും. അവസാനത്തിലാണു് കാളിയുടേയും ഭൂതഗണങ്ങളുടേയും പുറപ്പാടു്. കാളി പുറപ്പെടാറാകുമ്പോഴേയ്ക്കും നേരം ഏകദേശം പ്രഭാതത്തോടു് അടുക്കും. അരപത്തിനാലു പച്ചപ്പാളകൾ കൂട്ടിക്കെട്ടി കരിയും മഞ്ഞളും ചുണ്ണാമ്പുംകൊണ്ടു ചിത്രീകരിച്ചാണു കാളിയുടെ കിരീടം അവകാശികളായ കണിയാന്മാർ ഉണ്ടാക്കുന്നതു്. കാളിയുടെ വേഷം കെട്ടുന്നവൻ മുഖത്തു ഭയങ്കരാകൃതിയിൽ ചുട്ടികുത്തും. ഭൂതഗണങ്ങളുടെ വേഷവും ഏതാണ്ടു ഭയങ്കരാകൃതിയിൽത്തന്നെയാണു് കെട്ടുന്നതു്. കാളി പുറപ്പെട്ടു ഭൂതഗണങ്ങളെ കണ്ടാൽ അപ്പോൾത്തന്നെ കൊന്നുകളയുമെന്നാണു് ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായി പല പഴയ അനുഭവകഥകളും അവർ പറയും. ഭൂതഗണങ്ങളെയാണു് ആദ്യമേ തട്ടിൽ എടുത്തു് കിഴക്കേ നടയിൽകൂടി അകത്തു കൊണ്ടുപോകുന്നതു്. ഭൂതഗണങ്ങൾ തെക്കേ നടയിൽ ചെന്നു മറവശ

ത്തേക്കു കടന്നിട്ടേ കാളിയേ തട്ടിൽ എടുത്തുകൊണ്ടു കിഴക്കേ നടയ്ക്കലത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകയുള്ളൂ. കാളി തെക്കേ നടയിൽക്കൂടി പടിഞ്ഞാറെ നടയിൽ എത്തുമ്പോഴേക്കും ഭാരികനെ കിഴക്കേ നടയിൽക്കൂടി വെളിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു് എവിടെ എങ്കിലും ഒളിച്ചിരുത്തിക്കളയും. അല്ലാത്തപക്ഷം കാളി അവനെ വധിച്ചുകളയുംപോലും. എതായാലും ഭീഷ്ണാകൃതിയായ കാളിയുടെ പുറപ്പാടും നൃത്തവിശേഷങ്ങളും അട്ടഹാസങ്ങളും കാണികളെ ഭയപ്പെടുത്തുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

മതിൽക്കകത്തു വെളിയിൽ ഇരിക്കുന്ന ഭൃത്യന്മാർ മുൻപു മതിലകത്തു കടന്നാണിരുന്നിരുന്നതു്. അക്കാലത്തു് ആനയ്ക്കു മതിലകത്തു പ്രവേശിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു. പ്രവേശിച്ചാൽ ഭൃത്യന്മാർ അടിച്ചു കൊന്നുകളയും. ഇങ്ങിനെയുള്ള അനിഷ്ടസംഭവം തുടർച്ചയായി ഉണ്ടായപ്പോൾ മതിലകത്തുനിന്നു ഭൃത്യന്മാരെ വെളിയിലേക്കു മാറ്റി പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. പിന്നീടു് ഈ ഉപദ്രവം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണു നാട്ടുകാർ പറയുന്നതു്.

ഇന്നു പനമറത്തു പടയണി ആഘോഷം ഇല്ല. ആധുനികപരിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ പ്രവാഹത്തിൽപ്പെട്ടു് അതു നിശ്ശേഷം നശിച്ചുപോയി. ആ സ്ഥാനത്തു് സാധാരണമായ എഴുന്നെള്ളത്തും മറ്റുമാണു നടക്കുന്നതു്. മീനത്തിൽ മകയിരം മുതൽ പൂരം വരെ സകലവിധ പരിപാടികളോടുകൂടിയ ഉത്സവം ഇന്നു് ഭംഗിയായി നടക്കുന്നുണ്ടു്.

പണ്ടു് മീനച്ചിൽക്കാരൻ ഒരു കണ്ണപ്പൊട്ടൻകണിയാർ ദേവിയെ ഭക്തിപൂർവ്വം ഭജിച്ചുകൊണ്ടു പനമറത്തു് വളരെ നാളം താമസിച്ചിരുന്നു. ഭക്തിയുടെ ആധിക്യംമൂലം ദേവി ഒരു കാട്ടാളസ്ത്രീയുടെ വേഷത്തിൽ അയാൾക്കു പ്രത്യക്ഷയായി. അന്നു മുതൽ അയാളുടെ കണ്ണുകൾക്കു കാഴ്ചയുണ്ടായി; എന്നു മാത്രമല്ല, അയാൾ ഒരു കവിയായും തീർന്നു എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്, ആ കണിയാർ പിന്നീടു രചിച്ച പല കവിതകളും അറിയാവുന്നവരായി നാട്ടു

കാരിൽ പലരും ഇന്നും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടുപോലും. ഇതുപോലെ തന്നെ പ്രസൂത ദേവിയെ ഭക്തിപൂർവ്വം ഭജിച്ചതുകൊണ്ട് ഭൂതാവേശവും മഹാരോഗങ്ങളും മാറിയിട്ടുള്ളവർക്കും കുറവില്ല. ദേവിയുടെ ആ വിധത്തിലുള്ള ശക്തിക്കോ മാഹാത്മ്യത്തിനോ ഇന്നും യാതൊരു കുറവും വന്നിട്ടില്ല. ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങളോടുകൂടി പനമറ്റം ഭദ്രകാളിയെ ഭജിച്ചാൽ സാധിക്കാത്ത കാര്യങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ലെന്നാണ് ഇപ്പോഴും നാട്ടുകാരുടെ വിശ്വാസം. മിക്കവാറും ഇതു് എല്ലാവരുടേയും അനുഭവമാണുപോലും. ക്ഷേത്രാഭിവൃദ്ധിക്കനുസരണമായി നാട്ടുകാരും അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചവരുന്നതു് ഇതരനാട്ടുകാർക്കൊരു പാഠമായിരിക്കട്ടെ.

എത്തച്ചിറയും
മൂന്നുകല്ലുങ്കൽ മഹാദേവനും

വരിക്കോലി കുഷ്ഠരോഗാതുപത്രി ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു നിന്നു കഷ്ടിച്ച് ഒരു നാഴിക കിഴക്കുമാറിക്കിടക്കുന്ന അതിവിസ്തൃതമായ ജലാശയമാണ് എത്തച്ചിറ. ജലം ഒരുകാലത്തും എത്താത്ത ഒരു ചിറയായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇതിനു് ഈ പേർ സിദ്ധിച്ചതെന്നു തോന്നുന്നു. മൂന്നുകല്ലുങ്കൽ മലകം എന്നു പ്രസിദ്ധിയുള്ള മൂന്നു ചെറുകുന്നുകളുടെ മദ്ധ്യത്തിലാണ് ഇതിന്റെ സ്ഥിതി. ഈ ചിറയുടെ തെക്കുപടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തുള്ള മലയിൽ സുപ്രസിദ്ധമായ ഒരു ശിവക്ഷേത്രം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരുകാലത്തു് സമ്പത്തും ഐശ്വര്യവും തന്നനുസരണമായ പ്രസിദ്ധിയുമുണ്ടായിരുന്ന പ്രസ്തുത ക്ഷേത്രം നശിച്ചു നാമാവശേഷമായിത്തീർന്നിട്ടു കാലങ്ങളായി. ഇന്നു സ്വയംഭൂവായ അവിടത്തെ ശിവലിംഗം മാത്രം യാതൊരു ഹാനിയും കൂടാതെ മഴ, മഞ്ഞു്, വെയിൽ മുതലായ പ്രകൃതിശക്തികൾക്കു കീഴ്പ്പെടാതെ നിലകൊള്ളുന്നു. നിത്യപൂജ, ശ്രീബലി, ഉത്സവം മുത

ലായവയൊന്നുംതന്നെ ഇന്നു് അവിടെയില്ല. ഒരുകാലത്തു് ഇവയെല്ലാം കൃത്യമായി നടന്നുവന്നിരുന്നതും നാലമ്പലം, ശ്രീകോവിൽ, മുഖമണ്ഡപം, മതിൽഗോപുരം മുതലായവയാൽ പരിശോഭിതവുമായിരുന്ന ആ ക്ഷേത്രമെന്നാണു് പഴമക്കാർ പറഞ്ഞുപോരുന്നതു്. അടുത്തു താമസക്കാരനായ കോക്കര നമ്പൂതിരിക്കു് ആ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശം ഒരുകാലത്തുണ്ടായിരുന്നുപോലും. കോക്കര ഇല്ലത്തു പുരാതനകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന ദിവ്യനും ശിവഭക്തനുമായ ഒരു നമ്പൂതിരിക്കു്; ആ കുന്നിൽവച്ചു് സാക്ഷാൽ പരമശിവൻ പ്രത്യക്ഷനായി. ഭക്തിപരവശനായ അദ്ദേഹം പിന്നീടു വളരെക്കാലം ശിവനെ പൂജിച്ചു് ആ കുന്നിൽ പാർത്തിരുന്നു. അതിനിടയ്ക്കു് ആ ഭക്തൻ ക്ഷേത്രം പണിയിക്കുകയും നിത്യനിദാനം, മാസവിശേഷം, ആട്ടവിശേഷം മുതലായ വകയ്ക്കു് വേണ്ട സ്വത്തു് സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കുകയുമുണ്ടായി. കോക്കരയില്ലക്കാർ ഇന്നുമുണ്ടു്. അവർക്കു് ക്ഷേത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചു് വല്ലയവകാശവും ഇപ്പോഴും ഉണ്ടോ എന്നു ചോദിക്കേണ്ടയാവശ്യമില്ല. കായ്മയായ വല്ല അധികാരവും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇങ്ങിനെ ആ ക്ഷേത്രം നാമാവശേഷമായിപ്പോകുമായിരുന്നില്ലല്ലോ. അതെങ്ങിനെയും കിടക്കട്ടെ. ക്ഷേത്രം അഭിവൃദ്ധിയോടുകൂടി പരിലസിച്ചിരുന്ന കാലത്താണു് മനോഹരമായ എത്തച്ചിറ അവിടെയുണ്ടായതു്. ക്ഷേത്രത്തിന്റെ നാലുഭാഗത്തുനിന്നും എത്തച്ചിറയും മിക്കവാറും മണ്ണുകേറിമൂടിപ്പോയിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും വർഷകാലത്തു മാത്രമേ പ്രസ്തുതചിറയിൽ വെള്ളമുള്ളൂ. വേനൽക്കാലത്തു് അതിൽ ഇപ്പോഴും നെൽകൃഷി നടത്തിവരുന്നു. ചിറയിൽ വെള്ളമില്ലാതായ തോടുകൂടി ചിറയുടെ കിഴക്കുഭാഗത്തുള്ള മൂവായിരപ്പറയോളം വരുന്ന നിലങ്ങളും ഫലശൂന്യങ്ങളായി തീർന്നുപോയിട്ടുണ്ടു്. കൃഷിയാവശ്യത്തിനു വെള്ളം കിട്ടാൻ ആ പ്രദേശത്തു വേറെ മാർഗ്ഗങ്ങളും ഒന്നുംതന്നെ പഴയകാലത്തും ഇക്കാലത്തും ഇല്ല.

ഒരുകാലത്തു് നാട്ടുകാർ ഒത്തുചേർന്നു് നാട്ടിലെ ജലക്ഷാമം തീർക്കുന്നതിനായി മൂന്നുകല്ലുകൾ മഹാദേവനെ ശരണം പ്രാപിച്ചു. പ്രാർത്ഥനയും വഴിപാടും ഭജനവും ഉപവാസവുമായി കുറെ നാളം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതോടുകൂടി ദേവൻ പ്രസന്നനായി. ആ പരമകാരുണികൻ ഭക്തന്മാരുടെ അഭീഷ്ടം സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു് തന്റെ് ഭൃത്യരായ ഭൃതങ്ങൾക്കു കല്പന കൊടുത്തു. അവർ ഒരു രാത്രികൊണ്ടു് നിർമ്മിച്ചതാണെപോലും ഈ തടാകം. തടാകത്തിൽനിന്നു് എടുത്ത മണ്ണു് ഭൃതങ്ങൾ വടക്കുഭാഗത്തേയ്ക്കാണു തള്ളിയതു്. തന്മൂലം അവിടം ഒരു കുന്നായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. പക്ഷെ വെള്ളം കാണുന്നതിനുമുമ്പു് നേരം പ്രഭാതമായിപ്പോയതുകൊണ്ടു് ഭൃതങ്ങൾ വേല മതിയാക്കി പൊയ്ക്കളഞ്ഞു. തടാകമുണ്ടായി എന്നല്ലാതെ നാട്ടുകാരുടെ ഉദ്ദേശം സാധിച്ചില്ല. വെള്ളമില്ലാത്ത തടാകംകൊണ്ടെന്തു് പ്രയോജനമാണുള്ളതു്. ഇനി എന്തുവേണ്ടു എന്നായി നാട്ടുകാരുടെ ആലോചന. ഏതായാലും കോക്കര മനയ്ക്കലെത്തി മൂപ്പിൽ നമ്പൂതിരിയെക്കണ്ടു കാര്യം പറയാം. അദ്ദേഹം എന്തെങ്കിലും വിധിക്കട്ടെ. അതനുസരിച്ചു നമ്മാലാകുന്ന പ്രവർത്തിക്കാം. അതുമതി എന്നായിരുന്നു ചിലരുടെ അഭിപ്രായം. അതു് എല്ലാവർക്കും സമ്മതമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അപ്പോൾത്തന്നെ അവർ ഇല്ലത്തെത്തി മൂപ്പിൽ നമ്പൂതിരിയെക്കണ്ടു് കാര്യങ്ങളം വിവരമായി ധരിപ്പിച്ചു. നാട്ടുകാർ പറഞ്ഞതെല്ലാം ശ്രദ്ധയോടുകൂടി കേട്ടതിനുശേഷം അല്പമൊന്നു് ആലോചിച്ചിട്ടു് അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

'മൂന്നുകല്ലുകൾ മഹാദേവനു് ജലധാരയും മറ്റു വഴിപാടുകളും ശക്തിക്കൊത്തവിധം നാല്പത്തിയൊന്നു ദിവസം നടത്തിയാൽ ജലക്ഷാമം തീർച്ചയായും തീരും. അതിനുവേണ്ട ഏർപ്പാടുകളം ചെയ്യുക, കാര്യം സാധിക്കും, തീർച്ചതന്നെ'.

ഭക്താഗ്രേസരനും വേദജ്ഞനും സുപ്രസിദ്ധ ജ്യോതിഷികനും ആയിരുന്ന ആ ബ്രാഹ്മണോത്തമൻ കല്പിച്ചതനുസരിച്ചു്

നാട്ടുകാർ പിറേറദിവസം മുതല്ലുതന്നെ ധാരയും വഴിപാടുകളും നടത്തിത്തുടങ്ങി. വിശേഷിച്ചു ജനങ്ങളും ഒത്തൊരുമിച്ചുള്ള ഒരു പ്രാർത്ഥനയും നടത്തിക്കളയാമെന്നവർ നിശ്ചയിക്കുകയും അതനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചുവരികയുംചെയ്തു. മുപ്പത്തിയേഴദിവസം മേല്പറയപ്പെട്ടവയെല്ലാം മുറപ്രകാരം നടന്നു. മുപ്പത്തിയെട്ടാംദിവസം ശിവരാത്രിയായിരുന്നതുകൊണ്ട് അന്നു വിശേഷാൽ പൂജകളും മറവുമുണ്ടായി. അന്നു് അർദ്ധരാത്രി സമയത്തെ പൂജ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എവിടെനിന്നോ അപരിചിതനായ ഒരു സന്യാസി അവിടെ എത്തി "നാളെ സകലരും കൊട്ടയും തുമ്പയുമായിട്ടുവേണം ഇവിടെ വരുവാൻ. സാക്ഷാൽ ഗംഗാഭഗവതി നാളെ ഇവിടെ എഴുന്നെള്ളുന്നുണ്ടു്. ദേവിക്കു് എഴുന്നെള്ളത്തിനുള്ള വഴിവെട്ടിക്കൊടുക്കേണ്ടതു് നാട്ടുകാരുടെ ചുമതലയാണു്" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് എവിടെയോ പോയി മറഞ്ഞു. "ഇതു ഭഗവാന്റെ മായാവിലാസമായിരിക്കും. ഇതിനു മുമ്പെങ്ങും ഇങ്ങനെയൊരു സന്യാസിയെ ഇവിടെയെങ്ങും ആരും കണ്ടിട്ടില്ല. ഇപ്പോഴും ഈ പ്രദേശത്തെങ്ങും അദ്ദേഹത്തെ കാണുന്നുമില്ല. അദ്ദേഹം ഇതുമാത്രം പറഞ്ഞിട്ടു മേല്പോട്ടുപോയോ കീഴ്പ്പോട്ടുപോയോ എന്നാർക്കും നിശ്ചയവുമില്ല" ഇങ്ങിനെയൊക്കെയായിരുന്നു സന്യാസി മറഞ്ഞതിനുശേഷമുണ്ടായ ജനസംസാരം.

നേരം പ്രഭാതമായപ്പോഴത്തന്നെ നാട്ടുകാരിൽ ഒട്ടുമുക്കാലും പേരും കൊട്ടകളും തുമ്പകളുമായി ക്ഷേത്രവളപ്പിൽ വന്നുചേർന്നു. എവിടെയാണു വഴിവെട്ടേണ്ടതു്. ആരാണു് വെട്ടേണ്ടസ്ഥലം കാണിച്ചുതരുന്നതു് എന്നൊന്നും അവർ ആലോചിച്ചില്ല. ആ സന്യാസിതന്നെ അതെല്ലാം പറഞ്ഞുതരുമെന്നായിരുന്നു ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. പക്ഷെ നേരം മദ്ധ്യാഹ്നംവരെ നിന്നിട്ടും ആരെയും കാണായ്കയാൽ ജനങ്ങളും അക്ഷമരായി. 'ഇതു് ആരോ ഒരു രസികൻ തങ്ങളെ പററിക്കുകയായിരുന്നു' എന്നായി

അവരിൽ ചിലർ. 'നമുക്കു പൊയ്ക്കളയാം, നമ്മെ ആരോ കളിപ്പിക്കയായിരുന്നു' എന്നുപറഞ്ഞു ചിലർ യാത്രയായി. മറ്റു ചിലർ 'അങ്ങിനെ ധൃതിപിടിക്കേണ്ട, അല്പംകൂടി ക്ഷമിക്കാ'മെന്നായി. ഇനിയും ചിലർ ഭഗവാൻതന്നെ ശരണം എന്നു പറഞ്ഞു ശാന്തരായി ഒരിടത്തുപോയി ഇരിപ്പായി. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഏവിടെനിന്നെന്നറിഞ്ഞില്ല, ഒരു ആശാരിച്ചെക്കൻ കയ്യിൽ ഉളിയും മുഴക്കോലുമായി അവരുടെ മുമ്പിൽവന്നു തടാകത്തിലേയ്ക്കു വരുവാൻ ആംഗ്യം കാണിച്ചിട്ടു മുമ്പേ അങ്ങോട്ടു നടന്നു. കൊട്ടയും തുമ്പയും എടുത്തുകൊണ്ടു് അവിടെക്കൂടിയിരുന്നവരെല്ലാം അയാളെ അനുഗമിച്ചു. തടാകത്തിൽ ചെന്നിറങ്ങിയ ആശാരിച്ചെക്കൻ അതിന്റെ വടക്കുപടിഞ്ഞാറെ മൂലയിൽ ചെന്നുനിന്നുകൊണ്ടു മുഴക്കോൽകൊണ്ടു് ഒരു വട്ടം വരച്ചു. അതിനുശേഷം അവിടെനിന്നു് അല്പം മാറിനിന്നുകൊണ്ടു് അതുയും ഭാഗം കുഴിച്ചു മണ്ണുമാറ്റുവാൻ ആംഗ്യഭാഷയിൽ അവരോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. വിസ്മയഭരിതരായ ജനങ്ങൾ എന്തുമാകട്ടെ എന്ന നാട്യത്തിൽ അതുയുംഭാഗം കിണറുപോലെ അല്പസമയംകൊണ്ടു കുഴിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഉടനെ ചെക്കൻ അവരോടു മാറിനില്ക്കുവാൻ ആംഗ്യം കാണിക്കുകയും അവരെല്ലാം മാറിനില്ക്കയുമുണ്ടായി. ചെക്കൻ ഒരാൾ താഴ്ചവരുന്ന ആ കുഴിയിൽ ഇറങ്ങിനാലുഭാഗത്തും ചെവിവച്ചു് വല്ല ശബ്ദവും കേൾക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു പരീക്ഷിച്ചതിനുശേഷം കയ്യിലിരുന്ന ഉളികൊണ്ടു് ഒരു ഭാഗത്തു് ഒരു കുത്തുകൊടുത്തു. എന്തൊരാശ്ചര്യം! ചെക്കനെ പിന്നെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഉളി കുത്തിയഭാഗത്തുകൂടി വെള്ളം കുഴിയിലേയ്ക്കു് ഒഴുകുവാൻ തുടങ്ങി. അഞ്ചുപത്തുനിമിഷത്തിനകം കുഴിനിറഞ്ഞു വെള്ളം തടാകത്തിൽ പരന്നൊഴുകാൻ തുടങ്ങി. കുറച്ചുകൂടികഴിഞ്ഞപ്പോൾ തടാകത്തിൽ നില്ക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവിധം വെള്ളം പൊങ്ങി. അവിടെ നിന്നവരെല്ലാം ഓടി കരയ്ക്കുകയറി ഈ വിസ്മയസംഭവം കണ്ടുകൊണ്ടുനിന്നു.

എന്തിനധികം പറയുന്നു, സന്ധ്യയ്ക്കു മുൻപായി തടാകം കവിഞ്ഞു് വെള്ളം കിഴക്കുഭാഗത്തുള്ള പാടത്തിൽ പരന്നു. ഒഴുക്കും അതിശക്തിയായിട്ടുണ്ടായി. രാത്രികൊണ്ടു് മൂവായിരപ്പറനിലവും വെള്ളത്തിനടിയിലായി. നിലത്തിൽ ഒരിടത്തും നിലയില്ല. വേനല്ക്കാലമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഈ വെള്ളപ്പൊക്കം എല്ലാവർക്കും സന്തോഷപ്രദമായിരുന്നു. എന്നാൽ വർഷകാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും അതിശക്തിയായ ഒഴുക്കും വെള്ളത്തിന്റെ ധാരാളതയും നിമിത്തം കൃഷിയെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടു. തുടർച്ചയായി ഇങ്ങിനെ നാലഞ്ചുകൊല്ലം വെള്ളപ്പൊക്കവും ശക്തിയായ ഒഴുക്കും നിമിത്തം കൃഷിനഷ്ടം വരികയാൽ ഇതിന്റെ ഹേതു എന്തെന്നറിയുന്നതിനായി ജനങ്ങളും കോക്കരമനയ്ക്കൽ കൂട്ടംകൂടി. പഴയമൂപ്പിൽ നമ്പൂതിരി മരിച്ചുപോയതുകൊണ്ടു് അടുത്ത തലമുറക്കാരൻ മൂപ്പിൽസ്ഥാനങ്ങളിൽ എത്തിയിരിക്കയാണു്. അദ്ദേഹത്തോടു വിവരമെല്ലാം അവർ പറഞ്ഞു.

"മഹാദേവന്റെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ടുണ്ടായ ചിറയല്ലേ. ചിറവെട്ടിയവർക്കു് തച്ചെത്തിച്ചിട്ടില്ലായിരിക്കും; അതു് എത്തിച്ചാലേ കായ്ത്തിനു സമാധാനമുണ്ടാകയുള്ളൂ."

അതു ശരിയാണെന്നു നാട്ടുകാർ സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ എങ്ങിനെയാണു് തച്ചെത്തിക്കേണ്ടതു്. ഭൂതഗണങ്ങളാണു് ചിറവെട്ടിയതു്. അവക്കെങ്ങിനെ തച്ചെത്തിക്കും എന്നു് അവർ അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു. ആ ചോദ്യത്തിനു സമാധാനം പറയുവാൻ വിഷമിച്ചുനില്ക്കുന്ന നമ്പൂതിരിയെക്കണ്ടു് "അതിനൊരു പ്രയാസവുമില്ല. ആ കുന്നും അടിയൻ കൈയേറിരിക്കുന്നു" എന്നു ചെമ്മാച്ചേരിനായർ വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു് മുന്നോട്ടടുത്തു.

നമ്പൂതിരി നായരോടു് "നീ ആയാലേ അക്കായ്യം ശരിയാകയുള്ളൂ. ഒരു ചാത്തുണ്ടാക്കി സകലതും ഒരുക്കി ഉടനെ ആയതു നിവൃത്തിക്കണം" എന്നു പറഞ്ഞു.

പിന്നെ നാട്ടുകാർ അധികസമയം അവിടെ നിന്നില്ല. അവരവരുടെ വീടുകളിലേയ്ക്കുതന്നെ തിരിച്ചുപോയി.

ചെമ്മാച്ചേരി നായർ അക്കാലത്തെ വിദഗ്ദ്ധനായ ഒരു മാന്ത്രികനായിരുന്നു. വന്യമൃഗങ്ങളെ കാട്ടിൽനിന്നു് ആവാഹിച്ചുവരുത്തി ആവശ്യമുള്ള മാംസം അവയുടെ ദേഹത്തുനിന്നു് അറുത്തെടുത്തിട്ടു്. മരുന്നുവച്ചു് ഉണക്കി അയയ്ക്കുന്നവിദ്യ അയാൾക്കു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നതായിട്ടാണു് പറയപ്പെടുന്നതു്. ആ മനുഷ്യൻ അന്നുതന്നെ തച്ചെത്തിക്കുന്നതിനുള്ള ചാർത്തു് എഴുതി നാട്ടുകാരെ ഏൽപ്പിച്ചു. അവർ ഉടൻതന്നെ സകലവും വട്ടംകൂട്ടുകയുമുണ്ടായി. ഒരു വെള്ളിയാഴ്ച മദ്ധ്യാഹ്നത്തിലാണു് ആ കർമ്മം നടത്തുവാൻ അയാൾ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതു്. മൂന്നുനേരത്തെ കരുതിയായിരുന്നു ആ കർമ്മത്തിൽ പ്രധാനമായിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ചടങ്ങു്. മൂന്നു മനുഷ്യരെ വെട്ടി അയാൾ കരുതി നടത്തി. അങ്ങിനെ തച്ചെത്തിക്കുക എന്ന ക്രിയയും നടന്നു.

മൂന്നു സാധുപുലയരുടെ ജീവിതം നഷ്ടപ്പെടുത്തി എന്നല്ലാതെ പറയത്തക്ക ഗുണമൊന്നും ആ പ്രവൃത്തികൊണ്ടുണ്ടായില്ല. പെരുവെള്ളം പിന്നെയും കൃഷിനാശം വരുത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നു. തന്മൂലം ആണ്ടുതോറും ചിറയ്ക്കൽ നരബലിയോടുകൂടിയുള്ള കരുതി നടത്തുക എന്നതു് ഒരു പതിവായി. അങ്ങിനെ കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞു. വെള്ളി, ചൊവ്വാ ഈ ആഴ്ചകളിൽ പകൽ സമയത്തുപോലും ചിറയിൽ പോകാൻ ആളുകൾക്കു ഭയമായിത്തുടങ്ങി. അവിടെയെല്ലാം കുവി കരുക്കുവിളിച്ചുനടക്കുന്ന പുലമരുതാകും ഉപദ്രവിക്കുമെന്നു പരക്കെ സംസാരമായി. എന്നിട്ടും പെരുവെള്ളം മൂലം കൃഷിക്കു നാശംതന്നെ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അതിനിടയ്ക്കു കോക്കരമന വക നിലങ്ങളിൽ വെള്ളം കയറി കൃഷി നശിക്കാതെയിരിക്കുന്നതിനു് ഒരു അണ ചിറയുടെ കിഴക്കുവശത്തു തെക്കുവടക്കായി കെട്ടുന്നതിനു നമ്പൂതിരി നിശ്ചയിച്ചു. ഇരുവശവും കല്ലുകെട്ടി നടുക്കു മണ്ണിട്ടു് അഞ്ചാറു

കോൽ പൊക്കവും ഏകദേശം നാലുകോൽ വീതിയും അറപത്തിയഞ്ചുകോലോളം നീളവുമുള്ള അണയാണു കെട്ടിത്തീർക്കേണ്ടതു്. അണയുടെ പണി സമർത്ഥനായ ഒരു കാര്യസ്ഥന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ അങ്ങിനെ നടന്നു. അറപത്തിമൂന്നു കോൽ നീളം അണയും പൂത്തിയായി. രണ്ടുകോൽ നീളംകൂടി തീരണം. അതു് എത്ര ബലമായി കെട്ടിയിട്ടും ഉറയ്ക്കുന്നില്ല. ആറേഴു പ്രാവശ്യം. കെട്ടി. കെട്ടിക്കഴിഞ്ഞാലുടനെ ഇടിയുകയായി. അതിനും ഒരു നരബലിതന്നെ വേണമെന്നായിരുന്നു വിധി. ഒരു സാധുപ്പുലയനെ അവിടെ കൊണ്ടുവന്നു നിറുത്തി രണ്ടുവശവും കല്ലുകെട്ടി കഴുത്തോളം മണ്ണിട്ടു. അതിനുശേഷം "ഇപ്പോഴെന്തു തോന്നിയെടാ" എന്നു കാര്യസ്ഥൻ അവനോടു ചോദിച്ചു. അവൻ യാതൊരു കൂസലുംകൂടാതെ അപ്പോൾ ഇങ്ങിനെയാണു പറഞ്ഞതു്. പക്ഷെ ശബ്ദം അവ്യക്തമായിരുന്നു. "മാടം ചിറ്റണു്, മല ചിറ്റണു്, തല ചിറ്റണു്, തച്ചെത്തു ചെറക്കാനെത്തു ചെറ. ചെറ ചിറ്റണു്, ചെറവരമ്പു ചിറ്റണു്, ചിറ്റെത്തക്കത്തണു് മനക്കപ്പടിക്കത്തമ്പ്രാനേ".

വേഗത്തിൽ ബാക്കി ഭാഗംകൂടി മണ്ണിട്ടു ചിറപ്പണി പൂത്തിയാക്കി മുകളിൽ കല്ലുകളും നിരത്തി. അപ്പോൾ കേൾക്കാം ഒരു കൂട്ടനിലവിളി. ചിറപ്പണിക്കാരെല്ലാം ഓടി മനയ്ക്കലെത്തിയപ്പോൾ കണ്ടതു് എട്ടുകെട്ടും മാളികയും മറ്റും കത്തിയെരിയുന്ന ഘോഷമാണു്. കെടുത്താനോ അടുക്കാനോ നിവൃത്തിയില്ലായ്കയാൽ എല്ലാവരും നോക്കിനിന്നു. ഇല്ലം വെന്തുവെണ്ണീറായി.

മേൽപറയപ്പെട്ട വിധത്തിലുള്ള പ്രവൃത്തികളെല്ലാം ചെയ്തിട്ടും ഉദ്ദേശസിദ്ധിയുണ്ടായില്ല എന്നതന്നെയല്ല, മിക്കവാറും മണ്ണിടിഞ്ഞുവീണു നികന്ന ഒരു നിലയിലാണു് എത്തച്ചിറയുടെ ഇന്നത്തെ കിടപ്പു്. ഏഴെട്ടു് ഏക്കർ വിസ്താരം വരുന്ന പ്രസ്തുത ചിറ വർഷകാലത്തുമാത്രം ഒരു ജലാശയമായിക്കിടക്കും. വേനൽക്കാലത്തു് അതൊരു പുഞ്ചപ്പാടമാണു്.

കീഴ്ർ കാവിലമ്മയും കൊട്ടാരത്തിൽ നായരും

വൈക്കത്തുനിന്നു് ഏകദേശം എട്ടുമൈൽ കീഴക്കു തൊട്ടു പുഴയ്ക്കുള്ള റോഡിനു സമീപം കീഴ്ർ എന്നൊരു ദേശമുണ്ടു്. അവിടെ മൂന്നു ക്ഷേത്രങ്ങളാണുള്ളതു്. മൂന്നും ദേവസ്വം ബോഡിന്റെ ഭരണത്തിൻകീഴിലുള്ളവയുമാകുന്നു. അവയിൽ 'കീഴ്ക്കാവു്' എന്നു പ്രസിദ്ധമായ ഭദ്രകാളിക്ഷേത്രമാണു പ്രധാനം. അതു മേജർ ദേവസ്വവുമാണു്. മറ്റു രണ്ടും മൈനർസ്ഥാനത്തുനിന്നു് ഉയർന്നിട്ടില്ല. തന്മൂലം ഇപ്പോൾ അവ അപ്രധാനങ്ങളുമാകുന്നു. കീഴ്ക്കാവിലമ്മ കീഴ്ർ, വെള്ളാശ്ശേരി, മാന്നാർ, പൂഴിക്കോൽ ഈ നാലുകരക്കാരുടേയും ഒന്നിച്ചുള്ള ദേശപരദേവതയാണു്. അവക്കെല്ലാം കീഴ്ക്കാവിലമ്മയല്ലാതെ തങ്ങൾക്കു മറ്റാരുമാശ്രയമായിട്ടില്ലെന്നുള്ള ദൃഢമായ വിശ്വാസം. ഈ വിശ്വാസത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണു് അവരുടെ ആരാധനക്രമങ്ങളും. കുംഭകുടം, താലപ്പൊലി, തുക്കം, ഗരുഡൻ, പാന മുതലായി സാധാരണ ദേവീക്ഷേത്രങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന വഴിപാടുകളെല്ലാം ഇവിടെയും നാട്ടുകാരുടെ ഉത്സാഹം മൂലം ആണ്ടുതോറും നടന്നുവരുന്നുണ്ടു്. വിശിഷ്യും, പാനയുള്ളതിനു മുൻപറഞ്ഞ നാലുകരകളിലുമുള്ള നായർ ഗൃഹങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം പ്രായപൂർത്തിവന്ന ഓരോ അംഗങ്ങളും സംബന്ധിക്കണമെന്നുള്ളതു നിർബ്ബന്ധവുമാണു്. ആരെങ്കിലും സംബന്ധിക്കാതെയിരുന്നാൽ അയാളുടെ ഗൃഹത്തിൽ ആ കാരണംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന അനിഷ്ടസംഭവങ്ങൾക്കു ദേവി ഉത്തരവാദിത്വം ചെയ്കയില്ല എന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണു്.

പഴയകാലത്തു കീഴ്ക്കാവിനു ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളും വലിയ വനമായിരുന്നു. ഇന്നു കാണുന്ന തുക്കോവിൽ ക്ഷേത്രവും രണ്ടുമൂന്നു ബ്രാഹ്മണാലയങ്ങളും എട്ടോ പത്തോ നായർ

വീടുകളും മാത്രമേ അന്നുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. തൃക്കോവിൽ അന്നു് ഒരു ബ്രാഹ്മണാലയം വകയായിരുന്നു എന്നാണു കേട്ടിട്ടുള്ളതു്. നായന്മാർ എല്ലാവരുംതന്നെ കൃഷികൊണ്ടു് ഉപജീവിക്കുന്നവരും സാധുക്കളുമായിരുന്നു. അവയിൽ ഒരു വീടുമാത്രം അല്പഭേദമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അതിനു മറവുള്ളവരെല്ലാം വലിയവീടെന്നാണു നാമകരണം ചെയ്തിരുന്നതു്. വലിയ വീട്ടുകാർ അക്കാലത്തു് അരോഗദൃഢഗാത്രന്മാരും പരോപകാരികളുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവരുടെ തണൽപറ്റിയാണു് മറ്റുള്ളവർ ജീവിതം നയിച്ചുവന്നതു്.

ചുറ്റുപാടും കാട്ടുപ്രദേശമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഉഷ്ണമൃഗങ്ങളേറ്റു പൊതുവെ എല്ലായ്പോഴും നാട്ടുകാർക്കു് എതിരിടേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഉഷ്ണമൃഗങ്ങളം വർദ്ധിക്കുന്ന കാലത്തു നാട്ടിലെ നായന്മാരെല്ലാം നായാട്ടിനു പോകുക കീഴരെ പതിവായിരുന്നു. ഒരാണ്ടിൽ നായാട്ടുചെയ്യാതെ ഇരുന്നാൽ ഉഷ്ണജന്തുക്കളം വർദ്ധിക്കുകയും നാട്ടുകാർ കൃഷിചെയ്യണ്ടാക്കുന്ന സാധനങ്ങളം നഷ്ടപ്പെടുകയും സാധാരണമായിരുന്നു. നായാട്ടിൽ സാധുവെന്നോ ധനവാനെന്നോ ഉള്ള ഭേദം ആരും നോക്കാറില്ല. തന്മൂലം വലിയവീട്ടിലുള്ളവരും മറവുള്ളവരോടൊപ്പം നായാട്ടിനു പൊയ്ക്കൊണ്ടതന്നെയാണിരുന്നതു്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഒരിക്കൽ നായാട്ടിനു കൂട്ടരൊത്തു കാട്ടിൽപോയ വലിയ വീട്ടിലെ ഒരു കാരണവൻ നായാട്ടുതീർന്നു തിരിച്ചു വീട്ടിലേയ്ക്കു പോകുന്നതിനു മുമ്പായി ഒരു തടാകത്തിലിറങ്ങി ക്ഷീണം പോക്കുന്നതിനായി കാലും മുഖവും കഴുകി കുറെ വെള്ളം കുടിക്കുകയുംചെയ്തു. അതിനുശേഷം തിരിഞ്ഞു വെള്ളത്തിൽനിന്നും കരയ്ക്കുകയറാൻ ഭാവിക്കവേ എന്തോ ഒരു സാധനം കാലിൽ തടഞ്ഞതായി അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. ഉടനെ കുനിഞ്ഞു വെള്ളത്തിൽനിന്നു് ആ സാധനം കൈയിലെടുത്തു. പരിശോധനയിൽ വിശിഷ്ടമായ ഒരു കണ്ണാടിബിംബമെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു ബോദ്ധ്യമായി.

മറ്റാരും കാണാതെ അതു് ഉത്തരീയവസ്ത്രത്തിൽ പൊതിഞ്ഞു കക്ഷത്തിൽ വച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം കുട്ടരൊത്തു വീട്ടിലേയ്ക്കു പോന്നു. വീട്ടിലെത്തി അറ തുറന്നു കണ്ണാടിബിംബം കട്ടിളപ്പടിക്കു മുകളിൽ വയ്ക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം മടിച്ചില്ല. ഇതിനു ശേഷമേ അദ്ദേഹം ആഹാരംപോലും കഴിച്ചുള്ളൂ. അറയ്ക്കകത്തു കാരണവരല്ലാതെ മറ്റാരും കടക്കാറില്ല. കടക്കേണ്ട ആവശ്യവും മറ്റാർക്കുമില്ല. ആഹാരത്തിനുശേഷം അറ അടച്ചുപൂട്ടി താക്കോലും മടിയിൽ വച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം അടുത്തുതന്നെയുള്ള ഭാര്യാഗൃഹത്തിലേക്കു പോവുകയും ചെയ്തു.

പിറേറദ്ദിവസം രാവിലെ സ്വഗൃഹത്തിൽ വന്ന കാരണവർ എന്തോ ആവശ്യത്തിനായി അറ തുറന്നു. അപ്പോൾ കട്ടിളയുടെ മേൽപ്പടിയിൽ വച്ചിരുന്ന കണ്ണാടിബിംബം താഴെ വീണുകിടക്കുന്നതായി അദ്ദേഹം കണ്ടു. എങ്ങിനെയോ താഴെ വീണുപോയതായിരിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചു് അതു് അവിടെ നിന്നെടുത്തു പൂർവ്വാധികം ഭദ്രമായി മേൽപ്പടിയിൽത്തന്നെ വച്ചു് അറപൂട്ടി അദ്ദേഹം മറ്റു കാര്യങ്ങൾക്കായിപ്പോയി. പിറേറദ്ദിവസവും എന്തോ ആവശ്യത്തിനായി അറ തുറന്നു. അപ്പോഴും കണ്ണാടിബിംബം താഴെത്തന്നെ കിടക്കുന്നു. ഇതെന്തു മായം. അന്നും അതെടുത്തു പഴയപടി പടിപ്പുറത്തുവച്ചു പിറേറന്നു രാവിലെ അറ തുറക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലാതിരുന്നിട്ടും അദ്ദേഹം ബിംബം താഴെവീണിട്ടുണ്ടോ എന്നു നോക്കുന്നതിനായി അറ തുറന്നു നോക്കി. അതാ അന്നും ബിംബം താഴെത്തന്നെ. "എതായാലും ഇതിന്റെ ഹേതുവെന്തെന്നന്വേഷിക്കാതെ തരമില്ല" എന്നുറച്ചു് കാരണവർ അപ്പോൾത്തന്നെ പുറപ്പെട്ടു് പാഴൂർ പടിപ്പുരയിൽചെന്നു പ്രശ്നം വയ്പിച്ചു. പൊയ്കയിൽനിന്നും കിട്ടിയ കണ്ണാടിബിംബം ഉഗ്രമൂർത്തിയായ ഒരു ഭദ്രകാളിയുടേതാണെന്നും അതു വീട്ടിൽ വയ്ക്കുത്തക്കതല്ലെന്നും ഉടനേ ഒരു ക്ഷേത്രമുണ്ടാക്കി അവിടെവച്ചു് ആരാധിക്കുകയാണു വേണ്ടതെ

ന്നും, അല്ലാത്തപക്ഷം അനർത്ഥങ്ങൾക്ക് ഇടയാകുമെന്നും, സേവിച്ചാൽ അഭീഷ്ടവരദായിയാണ് ആ ഭദ്രകാളിയെന്നും, ഇതിനൊന്നിനും കാലതാമസം വരുത്തിക്കൂടെന്നും മറ്റുമായിരുന്നു പാഴൂർ പടിപ്പുരയിലെ വിധി.

കാരണവർ വീട്ടിൽവന്നു. വലിയതോ ചെറിയതോ ആയ ഒരു ക്ഷേത്രം പണിയിച്ചു പ്രതിഷ്ഠ മുതലായവ നടത്തുന്നതിനു വലിയവീട്ടിൽ കാരണവർക്ക് അക്കാലത്തു ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം വിവരങ്ങളെല്ലാം നാട്ടുകാരെ വിളിച്ചുവരുത്തി അറിയിച്ചതിനുശേഷം അവരിൽ ചിലരുമായി നാടുവാഴിയായ വടക്കുംകൂർ വലിയരാജാവിനെ ചെന്നുകണ്ടു കാര്യം ഉണർത്തിച്ചു. ഭക്തശിരോമണിയായ അന്നത്തെ വലിയ തമ്പുരാൻ ക്ഷേത്രം പണിയിച്ചു പ്രതിഷ്ഠ നടത്തിക്കാമെന്നേറ്റു. കാരണവർ കൃതാർത്ഥനായി വീട്ടിലേക്കും മടങ്ങി. അധികം താമസിയാതെ മുൻപിനാലേ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന തൃക്കോവിലിനു സമീപത്തായി ഒരു ചെറിയ ക്ഷേത്രവും പണിയിച്ചു. വലിയവീട്ടിൽ കാരണവരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ഒരു ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ വടക്കുംകൂർ വലിയരാജാവു ഭദ്രകാളിപ്രതിഷ്ഠയുംനടത്തിച്ചു. അതിനുശേഷം ക്ഷേത്രത്തിൽ അത്യാവശ്യങ്ങളായ മറ്റു കെട്ടിടങ്ങളും മറ്റും പണിയിക്കുകയും ഗണപതി മുതലായ ഉപദേവന്മാരെ പ്രതിഷ്ഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതു വടക്കുംകൂർതമ്പുരാൻതന്നെയാണ്. ഇവയെല്ലാം രാജസഹായത്തോടുകൂടി വലിയവീട്ടിൽ കാരണവർ തന്നെയാണു നടത്തിച്ചതും. ഇങ്ങിനെ ഉണ്ടായതാണു കീഴ്ക്കാവു്. പ്രതിഷ്ഠയ്ക്കുശേഷം ദേവിയെ ആരാധിക്കുന്നതിനായി അനവധി ആളുകളും പ്രതിദിനമെന്നപോലെ വന്നുകൂടിത്തുടങ്ങി. അവരിൽനിന്നു വഴിപാടിനത്തിലും മറ്റും വളരെ ആദായവും ക്ഷേത്രത്തിനുണ്ടാകാൻ തുടങ്ങി. അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ നിലങ്ങളായും പുരയിടങ്ങളായും ഒട്ടേറെ സ്വത്തു ക്ഷേത്രംവകയായി സമ്പാദിക്കുന്നതിനു വലിയവീട്ടിൽ കാരണവർക്കു

ന്നെ സാധിച്ചു. ദേവി ആദ്യം വന്നിരുന്നതു വലിയവീട്ടിലാണല്ലോ. തന്മൂലം ആ വലിയവീട്ട് ഒട്ടുവിൽ കൊട്ടാരമായി. ഇന്നും ആ വീട്ടിനു കൊട്ടാരത്തിൽ വീടെന്നാണു പേരുപറഞ്ഞുപോരുന്നതു്. അടുത്ത കാലംവരെ കൊട്ടാരത്തിൽ വീട്ടുകാരായിരുന്നു ക്ഷേത്രം സംബന്ധിച്ച സകല അധികാരങ്ങളും. ക്ഷേത്രത്തിലെ ചന്തിരംജോലി കാരാണ്മയായി ഈ അടുത്ത കാലംവരെ കൊട്ടാരത്തിൽക്കാർ നോക്കിവന്നിരുന്നു. കാലത്തിന്റെ മറവിൽ അതെല്ലാം പൊയ്പോയതായിട്ടാണ് ഇന്നത്തെ അറിവു്.

നിത്യനിദാനം, മാസവിശേഷം, ആട്ടവിശേഷം, ഉത്സവം മുതലായവയെല്ലാം വളരെ ഭംഗിയായിട്ടാണ് ഇന്നും അവിടെ നടന്നുവരുന്നതു്. ഇതിനെല്ലാത്തിനുംതന്നെ മേൽപ്പറയപ്പെട്ട നാലു കരയിലെ നായന്മാരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം വേണമെന്നാണുവച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതിൽ ചില അവകാശങ്ങളും കരക്കാർക്കുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതെല്ലാം ഇപ്പോഴും നടക്കുന്നു. ബാക്കിയെല്ലാം ഇല്ലാതായി.

ദേവിയെ പുറത്തെഴുന്നെള്ളിക്കുമ്പോൾ കൊട്ടാരത്തിൽ നായർ മുൻപേ നടക്കണം. ദൂരത്തേയ്ക്കുള്ള എഴുന്നള്ളത്തിനു വടക്കുംകൂർ രാജാവിന്റെ മന്ത്രിയായിരുന്ന പഴയിടത്തു പണിക്കരുടെ കുടുംബത്തിൽനിന്നു് ഒരാളും വാളും പരിചയും എടുത്തുകൊണ്ടു് അകമ്പടി പോകണമെന്നാണു് നിയമം. ഉത്സവത്തിൽ പറവയ്പിനു് പറ എടുക്കുന്നതും പനേ എഴുന്നള്ളത്തിനു വിളക്കു് എടുക്കുന്നതും പല വീടുകളിലും ഉണ്ടാകുന്ന കരുതിക്കൂട്ടത്തിൽനിന്നു് ആളകലം പോകുമ്പോൾ കൂട്ടത്തിൽ പോകുന്നതും കൊട്ടാരത്തിൽ നായരുടെ മുമ്പരല്ലാണു്. കൊട്ടാരത്തിൽ വീട്ടിലെ അറവാതുക്കൽ മിറാത്തു് വിഷുദിവസം ദേവിക്കുവേണ്ടി നടത്തുന്ന കരുതിയുടെ ചെലവു് ഇന്നും ദേവസ്വത്തിൽനിന്നാണു വഹിക്കുന്നതു്. കൊട്ടാരത്തിൽ വീട്ടിൽനിന്നു കാവിൽ

നിതൃവും വഴിപാടു നടത്തുന്നതിനായി സ്വത്തു നീക്കിവച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു ദേവികായ്മും ശരിയായി നടന്നുവരുന്നു.

ആകെക്കൂടി നോക്കിയാൽ കീഴ്ക്കാവിലമ്മ കൊട്ടാരത്തിൽ വീട്ടുകാരുടേയും നാട്ടുകാരുടേയും അമ്മതന്നെയായിട്ടാണു വസിക്കുന്നതു്. അമ്മയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തേണ്ടതു് മക്കളുടെ കടമയാണെന്നുള്ള ബോധം നാട്ടുകാരിൽ ഇന്നും കാണുന്നതുകൊണ്ടു സർവ്വം മംഗളമായിട്ടേ ഇരിക്കയുള്ളു എന്നുള്ളതു തീർച്ചതന്നെ.

മങ്കൊമ്പുദേവിയും പവ്വത്തിൽ കൈമ്മളും

മങ്കൊമ്പുദേവീക്ഷേത്രം സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ആ ക്ഷേത്രം പുളിങ്കുന്നിൽ കോട്ടഭാഗം ദേശത്താണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ദേവസ്വം ബോർഡിന്റെ കീഴിലാണു് ഇന്നു് ആ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ സ്ഥിതി. മങ്കൊമ്പിൽ തുക്കം കാണേണ്ട ഒരു കാഴ്ചയാണെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഈ ക്ഷേത്രത്തെ ഒരു മേജർ ദേവസ്വമാക്കി ഉയർത്തിയിട്ടു് അധികകാലമായിട്ടില്ല. മങ്കൊമ്പു ധനാഢ്യന്മാരുടെ ആവാസഭൂമിയായതുകൊണ്ടു് അവരുടെ സഹായം ക്ഷേത്രത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു സാരമായി സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. പുരാതനകാലത്തു പ്രസ്തുത ക്ഷേത്രം എട്ടു കൈമ്മന്മാരുടെ വകയായിരുന്നു. അവരിൽ മിക്കവരും അന്യംനിന്നും അന്യദേശവാസം സ്വീകരിച്ചും ഇല്ലാതായി. അതിനുശേഷമാണു ദേവസ്വം സർക്കാർവകയായിത്തീർന്നതു്. മങ്കൊമ്പിൽ ഇങ്ങിനെയൊരു ക്ഷേത്രം ഉണ്ടായതിനെപ്പറ്റി പരമ്പരയാ ദേശവാസികളിടം പറഞ്ഞുപോരുന്ന ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ടു്. അതിനെപ്പറ്റിയാണു് ഇവിടെ അല്പം പ്രസ്താവിക്കാൻ പോകുന്നതു്.

ഒരുകാലത്തു് ഇന്നു മങ്കൊമ്പു് എന്നു വിളിച്ചുവരുന്ന സ്ഥ

ലത്തു പവ്വത്തിൽ എന്നൊരു നായർഗൃഹമുണ്ടായിരുന്നു. കൈമ്മളസ്ഥാനമാണു് ആ വീട്ടുകാർക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. പവ്വത്തിൽ കൈമ്മളം പ്രതാപത്തോടുകൂടി വാഴുന്ന കാലത്തു് ഒരിക്കൽ സ്വന്തം വീട്ടു പൊളിച്ചു പണിയിക്കുന്നതിനു് അന്നത്തെ കാരണവർ നിശ്ചയിച്ചു. അതിനുവേണ്ടി അയാൾ പൂഞ്ഞാറ്റഭാഗത്തുള്ള മങ്കൊമ്പിൽമലയിൽനിന്നു കുറെ തടി വെട്ടിയിറക്കിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനായി ആളുകളെ ചട്ടംകെട്ടി അയച്ചു. അവർ അവിടെയെത്തി തങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ളതു തടി വെട്ടിയിറക്കി ആറ്റിൽ ഇട്ടു ചങ്ങാടംകെട്ടി നേരെ മങ്കൊമ്പിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. അധികദിവസം താമസിക്കുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ തടിച്ചങ്ങാടം ഇന്നു മങ്കൊമ്പു ദേവീക്ഷേത്രം ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തിനു് അല്പം മാറ്റം വരെ എത്തി. എന്നാൽ അതേവരെ എങ്ങും ഉറയ്ക്കാതെയും അപകടങ്ങൾ ഒന്നുംകൂടാതെയും വന്ന ചങ്ങാടം അവിടെ ഉറച്ചുപോയി. ചങ്ങാടത്തിലുള്ള ആളുകൾ എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും അതു് അവിടെനിന്നു് ഇളക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. വെള്ളം ധാരാളമുള്ള സ്ഥലത്തു ചങ്ങാടം ഉറച്ചതിൽ എല്ലാവർക്കും അത്ഭുതവുമുണ്ടായി. തങ്ങളെക്കൊണ്ടു സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു വന്നപ്പോൾ പവ്വത്തിൽ കൈമ്മന്മാരുടെ അടിയാന്മാരായി അവിടെ അടുത്തു താമസിച്ചിരുന്ന പുലയർ, പറയർ മുതലായവരെക്കൂടി വിളിച്ചുവരുത്തി ചങ്ങാടക്കാർ ഒന്നുകൂടി പ്രയത്നിച്ചുനോക്കി. ഫലമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. നേരവും ഇരുട്ടി. എത്രയാലും ഇനി നാളെയാവാം ശ്രമം എന്നു പറഞ്ഞു ചങ്ങാടക്കാരെല്ലാം ഇറങ്ങി താന്താങ്ങളുടെ വീടുകളിലേയ്ക്കു പോയി. പോകുംവഴി അവർ നേരെ പവ്വത്തുവീട്ടിൽ ചെന്നു കാരണവരെക്കണ്ടു വിവരമെല്ലാം അറിയിച്ചു. കാരണവർക്കു് അതു കേട്ടപ്പോൾ അത്ഭുതമാണുണ്ടായതു്. "പൂഞ്ഞാർ മലയിൽനിന്നു വന്ന തടിച്ചങ്ങാടം വഴിക്കെങ്ങും ഉറച്ചുപോകാതെ ധാരാളം വെള്ളമുള്ള സ്ഥലത്തുവന്നാണോ ഉറച്ചതു്. കൊള്ളാം; കൊള്ളാം. വെളിച്ചമാകട്ടെ ഞാനൊന്നു വന്നു

നോക്കട്ടെ. ഇളകുമോ ഇല്ലയോ എന്നൊന്നു പരീക്ഷിക്കണമല്ലോ" എന്നൊക്കെയായിരുന്നു കാരണവർ അവരോടു് അപ്പോൾ പറഞ്ഞതു്.

അന്നുരാത്രിയിൽ സുഖനിദ്രയിൽ ലയിച്ചിരുന്ന കാരണവരുടെ മുൻപിൽ സുന്ദരികളായ രണ്ടു യുവതികൾ പ്രത്യക്ഷരായി എന്നുമാത്രമല്ല, അവർ കാരണവരോടു് ഇങ്ങിനെ പറയുകയും ചെയ്തു.

"പുഞ്ചാർ മലയിൽ സൈരമായി വസിച്ചിരുന്ന ഞങ്ങളുടെ വാസസ്ഥലത്തു കയറി കാട്ടുകളെല്ലാം വെട്ടിത്തെളിച്ചു തടികളും വെട്ടിക്കൊണ്ടുപോന്ന ഇല്ലേ? എന്തിനു് നിങ്ങളേയും നിങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളേയും സുഖജീവിതത്തിനു തക്ക ഗൃഹം ചമയ്ക്കുവാൻ. അതു് ഒക്കുന്നതാണോ. ഞങ്ങളുടെ വാസസ്ഥലം താറുമാറാക്കിക്കളഞ്ഞതുകൊണ്ടു ഞങ്ങളും പോന്നിരിക്കയാണു്. അതുകൊണ്ടു ഞങ്ങളുടെ വാസസ്ഥലം ആദ്യം തീർക്കട്ടെ. ഞങ്ങളും സൈരമായി ഒന്നിരിക്കട്ടെ. എന്നിട്ടു മതി നിങ്ങളുടെ വീടുപണി. രാവിലെ ചങ്ങാടം ഉറച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തുചെന്നു് അതിൽ ഉംപ്പെട്ട മാന്തടിയുടെ അറ്റത്തു കാണുന്ന ചെറിയ കനു് ഒടിച്ച കയയിലേയ്ക്കു് ആഞ്ഞെറിയുക. അതു ചെന്നുവീണു് ഉറച്ചുനില്ക്കുന്ന സ്ഥലത്തു് ഒരു ഇരിപ്പിടം ഞങ്ങൾക്കായി പണിചെയ്തുകൊള്ളുക. അങ്ങിനെ ചെയ്യാത്തപക്ഷം ചങ്ങാടം ഇളകുകയില്ല എന്നുമാത്രമല്ല; ഇളക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരെയെല്ലാം വെള്ളത്തിൽ താഴ്ത്തി ഞങ്ങൾ കൊല്ലുകയും ചെയ്യും. ഞങ്ങളിൽ ഒരാൾ യക്ഷിയും ഒരാൾ ഭദ്രകാളിയുമാണു്."

കാരണവർ ഞെട്ടി എണീറ്റു. ആരേയും കണ്ടില്ല. വീണ്ടും കിടന്നുറങ്ങി. വീണ്ടും അതേ അനുഭവംതന്നെ. പിന്നീടു് ഉറങ്ങിയതേയില്ല. നേരം വെളിച്ചമായപ്പോഴേയ്ക്കും ചങ്ങാടം തള്ളിനീക്കാൻ തയാറായി വേലക്കാർ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. കാര

ണവർ അവരോട്, "ഇന്നു് ഏതായാലും തടികൾ അവിടെ കിടക്കട്ടെ; നാളെ എന്താണു വേണ്ടതെന്നു് ആലോചിക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് ഒരു വേലക്കാരനെ വിളിച്ചുവരുത്തി ജോത്സ്യനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു വരുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. അതിനു ശേഷം രാവിലെ വേണ്ട ദിനചര്യകൾക്കായി കാരണവർ ഒരുങ്ങി. ഇപ്പോൾ ഒരു ജോത്സ്യനെ കൊണ്ടുവരേണ്ടതായ ആവശ്യമെന്തെന്നു വേലക്കാരൻ വളരെ ആലോചിച്ചുനോക്കി. ഒരുത്തരവും കിട്ടിയില്ല.

ജോത്സ്യൻ യഥാവസരം വന്നുചേർന്നു. അയാളെക്കൊണ്ടു് ഒരു പ്രശ്നം വയ്പിച്ചുനോക്കിയതിൽ തലേന്നാൾ രാത്രിയിൽ കണ്ടതെല്ലാം അപ്പാടെ ശരിയെന്നു കാരണവർക്കു മനസ്സിലായി. ക്ഷേത്രമുണ്ടാക്കി ഭഗവതിയേയും യക്ഷിയേയും പ്രതിഷ്ഠിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു പ്രതിവിധി.

അധികം താമസിയാതെതന്നെ കാരണവർ തടിച്ചുങ്ങാടം കിടന്ന സ്ഥലത്തെത്തി അതിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന മാവിൻതടിയിൽ കണ്ട കമ്പു് ഒടിച്ചു ദൂരെ എറിയുകയും അതു് ഒരു സ്ഥലത്തു ചെന്നു് ഉറച്ചുനില്ക്കുകയുമുണ്ടായി. ആ സ്ഥാനത്തു് ഒരു ക്ഷേത്രം പണിയിച്ചു യക്ഷിയേയും പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പൂജാദികർമ്മം മുറയ്ക്കു നടത്താൻ വേണ്ട ഏർപ്പാടുകളെല്ലാം ചെയ്തു. അങ്ങിനെ ഉണ്ടായതാണു വടയാറ്റുക്ഷേത്രം. പറ്റത്തിൽ കൈമൾമാരാണു് വടയാറ്റുക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥരും അധികാരികളും. ഇതുയും കായ്ങ്ങളം നടത്തിക്കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമാണു വീടുപണി ആരംഭിച്ചതും മുഴുവനാക്കിയതും. വടയാറ്റു ക്ഷേത്രത്തിലെ കായ്ങ്ങളം വളരെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടിത്തന്നെയാണു് ആദ്യമാദ്യം പറ്റത്തിൽ കൈമൾമാർ നോക്കിവന്നതു്. വടയാറ്റു ക്ഷേത്രത്തിലെ ശാന്തിക്കാർ വിദേശികളായിരുന്നു. കുറെക്കാലം ശാന്തി നടത്തിയതിനുശേഷം നാടുവിട്ടു പോകുകയായിരുന്നു അവിടത്തെ ശാന്തിക്കാരുടെ പതിവു്. ഇതിനു വിപരീതമായി പറ്റ

ത്തിൽ കൈമ്മളുടെ കുളത്തിന്റെ കരയിൽ ഒരു ശാന്തിക്കാരൻ കുറെക്കാലം ഒരു മഠമുണ്ടാക്കി താമസിച്ചിരുന്നു. ആ മഠത്തിനു കാലാന്തരത്തിൽ കുളങ്ങരമഠമെന്നു പേരുണ്ടായി. കുളങ്ങരമഠം ഇന്നും ഉണ്ടെങ്കിലും ഇപ്പോഴും ആ ശാന്തിക്കാരന്റെ വംശജന്മാരല്ല അവിടത്തെ താമസക്കാർ.

വടയാറുക്ഷേത്രത്തിലെ ശാന്തിക്കാരനും ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ പറ്റത്തിൽ കൈമ്മളുടെ ഒരു മകളും തമ്മിൽ ദേവീഭജനംമൂലം അനുരാഗബദ്ധരായിത്തീർന്നു. അന്നത്തെ രീതിക്കു് അതു് ആക്ഷേപകരമായിരുന്നില്ല എങ്കിലും തങ്ങളുടെ ക്ഷേത്രത്തിലെ നിസ്സാരനായ ഒരു ശാന്തിക്കാരനാണല്ലോ ബന്ധുവായി വരുന്നതു് എന്ന വിചാരം മൂലം ശാന്തിക്കാരനും മരുമകളും കാരണവരുടെ അപ്രീതിക്കു പാത്രമായിത്തീർന്നു. കാരണവർ ആ ശാന്തിക്കാരനെ മാറ്റി വേറൊരാളെ ആ സ്ഥാനത്തു നിയമിച്ചു. അങ്ങനെയായാൽ ശാന്തിക്കാരൻ നാടുവിട്ടുപോയ്ക്കൊള്ളുമെന്നും അനന്തിരവളെ വേറെ ആരെക്കൊണ്ടെങ്കിലും വിവാഹം കഴിപ്പിച്ചു തൊല്ലയൊഴിക്കാമെന്നുമായിരുന്നു കാരണവരുടെ വിചാരം. പക്ഷെ കാരണവരുടെ ആ വിചാരം അടിയോടെ തെറ്റിപ്പോയി. ശാന്തി പോയ ശാന്തിക്കാരൻ മനഃശാന്തിക്കായി കൈമ്മളുടെ മരുമകളേയും തട്ടിക്കൊണ്ടാണു പോയതു്. ആ സംഭവം കാരണവരെ വല്ലാതെ വിഷമിപ്പിച്ചു. ശാന്തിക്കാരനോടുകൂടിപോയ സ്ത്രീ പതിവ്രതയും ഭക്തയും സദാചാരതല്പരയും ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു് കൊച്ചിരാജ്യത്തോ അതിനടുത്തോ പോയി താമസിക്കുകയും കാലാന്തരത്തിൽ അവരുടെ കുടുംബം സുപ്രസിദ്ധമായിത്തീരുകയുംചെയ്തു. ഇന്നും ആ കുടുംബം സകലവിധ സൗഭാഗ്യങ്ങളോടുകൂടി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതായിട്ടാണു് അറിവു്. പുതിയ ശാന്തിക്കാരന്റെ വരവോടുകൂടി വടയാറുകാവിന്റെ സ്ഥിതിക്കു വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുവാൻ തുടങ്ങി. ഉപാസനയുടെ വ്യത്യാസമോ ഭക്തിയുടെ കുറവോ എന്തുമാകട്ടെ, പറ്റത്തിൽ

കുടുംബത്തിനു് ഓരോവിധമുള്ള അനർത്ഥങ്ങൾ വരുവാൻ തുടങ്ങി. അക്കാരണംവച്ചുകൊണ്ടു് മൂന്നാമനെക്കൊണ്ടു നോക്കിച്ചതിൽ ദേവിക്കും യക്ഷിക്കുമുള്ള പൂജാദികർമ്മങ്ങൾ ഒരാൾതന്നെ ഒരിടത്തുവച്ചു നടത്തുന്നതു ഭംഗിയല്ലെന്നും അതുകൊണ്ടു ദേവിയെ മാറ്റി പ്രതിഷ്ഠിക്കണമെന്നും വിധിയുണ്ടായി. അതനുസരിച്ചു് വടയ്ക്കുള്ള ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നും ദേവിയെ ഇന്നു കാണുന്ന സ്ഥലത്തേയ്ക്കു മാറ്റി. അവിടെ ക്ഷേത്രം മുതലായവ പണിയിക്കുകയും ക്ഷേത്രാവശ്യത്തിനു വേണ്ട സ്വത്തു് കൈമളുതന്നെ സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ രണ്ടു സ്ഥലത്തുമുള്ള കാര്യങ്ങൾ മുറപോലെ നടക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ കൈമളുടെ ഗൃഹവും പൊതുവെ നാടും ഐശ്വര്യസമൃദ്ധമായി. പക്ഷെ ഭഗവതിയെ വേർതിരിച്ചു മാറ്റിയതുകൊണ്ടുള്ള വൈരാഗ്യം യക്ഷിക്കുണ്ടാകാതെയിരുന്നില്ല. അന്നുമുതൽ കുടുംബനാശത്തിനുള്ള വഴിയാണു് യക്ഷി പ്രധാനമായി ആലോചിപ്പാൻ തുടങ്ങിയതു്. അതു ഫലിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നാണു് പഴമക്കാർ പറയുന്നതു്. എപ്പോൾ ഏതാപത്തിൽ എന്നു മാത്രം തീർത്തുപറയുവാൻ നിവർത്തിയില്ല.

കോശാപ്പള്ളി നമ്പൂതിരിയും യക്ഷിയും

തൃശിവപേരൂർ പൂരം നമ്പൂതിരിമാർക്കു് വളരെ പ്രധാനമാണു്. പഴയകാലത്തു് പൂരത്തിനു തൃശിവപേരൂർ എത്താത്ത നമ്പൂതിരിമാർ ചുരുക്കമായിരുന്നു. സാഹിത്യചർച്ച, വെടിപറച്ചിൽ, അക്ഷരശ്ലോകം, വനിതാവർണ്ണനം മുതലായവയ്ക്കു പുറമെ ആനകേറ്റം, ചെണ്ടമേളം, വെടിക്കെട്ടു് ഇവയെപ്പറ്റിയുള്ള നിരൂപണങ്ങൾ മുതലായവയായിരുന്നു പൂരത്തിനു് എത്തിച്ചേരുന്ന നമ്പൂതിരിമാരുടെ വിനോദങ്ങൾ. തൃശിവപേരൂർ പൂരംപോലെ

ഒരു ആഘോഷം കേരളത്തിൽ മറെറങ്ങുമില്ല. ആറാട്ടുപുഴ പൂരത്തിനു് ആനയും മേളവും പ്രധാനമാണെങ്കിൽ തൃശിവപേരൂർ പൂരത്തിനു് വെടിക്കെട്ടും പഞ്ചവാദ്യവും വിശേഷമാണു്. ഈ സ്ഥിതിയിൽ നമ്പൂതിരിമാർ പൂരത്തിനു ചെന്നെത്തുന്നതിൽ വിസ്മയിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. കേരളസ്ത്രീസൌന്ദര്യത്തിന്റെ വൈവിദ്ധ്യം കണ്ടറിയണമെന്നുള്ളവർ പൂരത്തുനാളം വടക്കുന്നാഥക്ഷേത്രത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ ഗോപുരത്തിനു വെളിയിൽ നില്ക്കുന്ന മണികണ്ഠൻ ആൽതറയിൽ നോക്കിയാൽമതി. പോരെങ്കിൽ അവിടെനിന്നുകൊണ്ടു കിഴക്കോട്ടും ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചേക്കണം. അപ്പോഴും മുഴുവനാകും.

ഒരുകാലത്തു് പൂരത്തുനാളം സന്ധ്യയോടുകൂടി സരസനായ ഒരു നമ്പൂതിരി നടന്നു നടന്നു തൃശിവപേരൂക്കു് അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കാട്ടിലെ ഒറ്റയടിപ്പാതയിൽ ചെന്നുചേർന്നു. നേരം സന്ധ്യയോടു് അടുത്തിരുന്നതുകൊണ്ടും നാലഞ്ചുനാഴികയോളം പിന്നെയും നടക്കാനുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും തിടുക്കത്തിലായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്ര. ഒന്നുരണ്ടുനാഴിക ഇരുട്ടിയിട്ടും ആ കാട്ടുപ്രദേശം അവസാനിക്കുന്ന ലക്ഷണം കണ്ടില്ല. തനിച്ചു വനത്തിൽകൂടി അസമയത്തു് നടക്കുന്ന ഒരാൾക്കു് ഉണ്ടാകാവുന്ന ഭയം അദ്ദേഹത്തിനും തല്ക്കാലം ഉണ്ടാകാതെ ഇരുന്നില്ല.

അങ്ങിനെ അദ്ദേഹം നടന്നുപോകുമ്പോൾ ദൂരത്തായി ഒരു വെളിച്ചം കണ്ടു. അതു് ഒരുവശത്തുള്ള ഇടവഴിയിൽകൂടി അടുത്തുവരുന്നതായിട്ടാണു് തോന്നിയതു്. ഏതായാലും അടുത്തുവരട്ടെ നമുക്കു പോകേണ്ട വഴിക്കുകൂടി തിരിയുകയാണെങ്കിൽ കണ്ണുകണ്ട പോക്കാമല്ലോ പൂരക്കാലമല്ലേ അങ്ങോട്ടുപോകുന്നവരാരെങ്കിലുമായിരിക്കും. എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം ഇടവഴിവന്നുചേരുന്ന സ്ഥലത്തു് അല്പനേരംനിന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കും കോലുവിളക്കുമായി സുന്ദരിയായ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻപിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അവളുടെ

എളിയിൽ ഒരു കുട്ടിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. നമ്പൂതിരിയെക്കണ്ടു് ആ സ്ത്രീ യാതൊരു സങ്കോചവുംകൂടാതെ ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു.

"അവിടുന്നു് ഈ അസമയത്തു് എങ്ങോട്ടാണു്, പൂരത്തിനായിരിക്കുമോ എന്തോ? അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അടിയനും ഒരു കുട്ടുകൂടിയിരുന്നു. നേരത്തെ പൂരത്തിനു പോകണമെന്നു വിചാരിച്ചതാണു്. പക്ഷേ ഇവിടെ അടുത്തൊരമ്പലത്തിൽ കഴകമുള്ളതുകൊണ്ടു് അതു കഴിയാതെ എങ്ങനെ പോകാനാണു്. അടിയൻ ഒരു വായ്ത്യാരാണു്."

നമ്പൂതിരിക്കു് ഇതിൽ കൂടുതൽ ഒരു സന്തോഷം ഉണ്ടാകാനില്ല. തനിച്ചു് ഇരുട്ടത്തു നടന്നുപോകുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു വെളിച്ചം കിട്ടിയതിലല്ല സുന്ദരിയായ ഒരു സ്ത്രീ കൂട്ടായി വന്നു ചേർന്നതിലാണു് ആനന്ദം. ആ നമ്പൂതിരി ഇപ്രകാരം മന്ദഹാസത്തോടെ പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ പൂരത്തിനാണു്. രാവിലെ പോകാൻ തരപ്പെട്ടില്ല. എങ്കിലും രാത്രി പൂരത്തിനു ചെന്നെത്താഞ്ഞാൽ മോശമല്ലേ. സമയം കുറെ അതിക്രമിച്ചു എങ്കിലും ആശമൂലം പുറപ്പെട്ടതാണു്. വലിയ ഇരുട്ടു വരുന്നതിനു മുമ്പു് ഈ കാട്ടുപ്രദേശം കടക്കാമെന്നായിരുന്നു പുറപ്പെട്ട അവസരത്തിലെ വിചാരം. അതു തെറ്റി. കൂട്ടുകാരേയും കിട്ടിയില്ല. ഏതായാലും നിന്നെ കിട്ടിയതു വലിയ ഭാഗ്യമായി."

സ്ത്രീ പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു: "ഞാനും കൂട്ടുകാർ വഴിക്കുണ്ടാകുമെന്നു വച്ചാണു പുറപ്പെട്ടതു്. ആരേയും ഇതേവരെ കണ്ടുകിട്ടിയില്ല. അവിടത്തെ കൂട്ടായി കിട്ടിയതു് എന്റേയും ഭാഗ്യമാണു്. ഇനി പൂരം കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചു് ഇരുത്തോളം അവിടത്തെക്കൂടിത്തന്നെ. അവിടുത്തേയ്ക്കു വിസമ്മതം വരികയില്ലെന്നാണു് എന്റെ വിശ്വാസം."

നമ്പൂതിരി അത്ഭുതഭാവത്തിൽ പറഞ്ഞു:

വിസമ്മതമോ കൊള്ളാം. എനിക്കും നാം തമ്മിൽ കൂട്ടായി

നടന്നു പൂരം കണ്ടു പോരുന്നതിൽ സന്തോഷമേയുള്ളൂ.

പിന്നീടും അവർ ഓരോന്നു പറഞ്ഞു. ചിരിച്ചും മുറുക്കിത്തുപ്പിയും അങ്ങിനെ നടന്നു. ഇതിനിടയ്ക്കു സ്ത്രീയുടെ എളിയിൽ ഇരുന്ന കുട്ടി നമ്പൂതിരിയുടെ തോളിലായി. അങ്ങനെ അവർ പൂരപ്പറമ്പിലെത്തി. ആൾത്തിരക്കിനിടയ്ക്കുകൂടി ഉന്തിയും തള്ളിയും പരമാനന്ദലഹരിയിൽ ആറാടി നടക്കുന്ന നമ്പൂതിരി പരിചിതരായ പലരേയും കണ്ടു. അവരോടെല്ലാം ആ സ്ത്രീയുടേയും കുട്ടിയുടേയും ചരിത്രങ്ങളം പറയുന്നതിൽ അഭിമാനമാണു് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നതു്. അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ സുപ്രസിദ്ധ മാന്ത്രികനായകനായ കല്ലൂരു നമ്പൂതിരി അവരുടെ മുൻപിലെത്തി. അപ്പോൾ ആ സ്ത്രീ എന്തോ കാരണവശാൽ അല്പം ദൂരെ മാറിനിന്നു. കല്ലൂരു നമ്പൂതിരി അവളെ ഒന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയിട്ടു പരിഭ്രാന്തനായിട്ടിങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

"എന്താ ഇതു്. മരമുട്ടി ചുമക്കുന്നതു് ആരുടെ ആവശ്യപ്രകാരമാണു്. ഈശ്വരോ രക്ഷതു.

നമ്പൂതിരി നീരസഭാവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

"ഇതു് എന്റെ കൂട്ടത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്ന ഈ സ്ത്രീയുടെ പുത്രനാണു്. മരമുട്ടിയും മറവുമല്ല എന്താ കണ്ണില്ലേ മുഖത്തു്."

കല്ലൂർ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചിട്ടു പറഞ്ഞു.

"കണ്ണുള്ളതുകൊണ്ടല്ലേ ഞാൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതു്. സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ എന്റെ തോളിൽ തൊട്ടുകൊണ്ടു നോക്കൂ."

കല്ലൂരിന്റെ തോളിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു നോക്കിയപ്പോൾ നമ്പൂതിരിക്കു തന്റെ കൈയിൽ ഇരിക്കുന്നതു മരമുട്ടിയാണെന്നും തന്റെ കൂട്ടത്തിലുള്ള സ്ത്രീ ഒരു യക്ഷിയാണെന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചു. അതോടെ പരിഭ്രമവും ഭയവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തെ പിടികൂടി. പരിഭ്രാന്തനായി നില്ക്കുന്ന നമ്പൂതിരിയോടു കല്ലൂർ "തന്നെ പിടിച്ചു തിന്നാൻ തരം നോക്കി നടക്കുന്ന ഈ യക്ഷിയിൽനിന്നു മോചനം സിദ്ധിക്കണമെങ്കിൽ

ഇപ്പോൾതന്നെ ചോറുറുനിക്കരയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടോളൂ. അവിടെ ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ കടന്നാൽപിന്നെ യക്ഷി ഉപദ്രവിക്കുകയില്ല”

ഞാൻ ഏഴു കല്ലു തരാം. കൈയിൽ ഇരിക്കട്ടെ. അങ്ങു പുറപ്പെട്ടാൽ ഇവളും പിറകെ വരും. അടുത്തുവരുമ്പോഴെല്ലാം ഇതിൽനിന്നു് ഓരോ കല്ലെടുത്തു പിറകോട്ടു് എറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കണം. അവൾ മാറിപ്പോയ്ക്കൊള്ളും. ഏഴു കല്ലും തീരുമ്പോഴേക്കും ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ കടക്കാം” എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നെ നമ്പൂതിരി അധികം താമസിച്ചില്ല. മരുമുട്ടി ദൂരത്തെറിഞ്ഞിട്ടു നേരെ ചോറുറുനിക്കരയ്ക്കു പാഞ്ഞു. പിറകെ യക്ഷിയും. കല്പന പറഞ്ഞതു പോലെ യക്ഷി അടുക്കുമ്പോൾ ഒരു കല്ലെടുത്തു് അദ്ദേഹം പിറകിലേയ്ക്കു് എറിയും. പിന്നീടു കുറച്ചു സമയത്തേയ്ക്കു യക്ഷിയെ കാണുകയില്ല. വീണ്ടും അടുത്തെത്തുകയായി. ഇങ്ങനെ കല്പനപോലെ ഏഴും എറിഞ്ഞുതീർന്നു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം അമ്പലത്തിനടുത്തുള്ള പള്ളിപ്പറമ്പു മനയുടെ വാതുക്കലായി. യക്ഷിയും അടുത്തു. രക്ഷ കാണാതെ അദ്ദേഹം മനയ്ക്കലേയ്ക്കു് ഓടിച്ചെന്നു. ആ സമയത്തു പള്ളിപ്പറമ്പു നമ്പൂതിരി പ്രാതഃസ്നാനത്തിനിറങ്ങിയിരിക്കയാണു്. പരിഭ്രമിച്ചുള്ള നമ്പൂതിരിയുടെ വരവുകണ്ടു് അദ്ദേഹം കാര്യം ചോദിച്ചു. നമ്പൂതിരി സകലവും ചുരുക്കമായി പറഞ്ഞു. ഉടനെ പള്ളിപ്പറമ്പു കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന വിഴുപ്പുവസ്ത്രം നമ്പൂതിരിയുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തിട്ടു് “ഇതുകൊണ്ടു ക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കു പൊയ്ക്കൊള്ളൂ. യക്ഷി ഉപദ്രവിക്കുകയില്ല. മതിലകത്തേയ്ക്കു കടക്കാൻ സമയത്തു വിഴുപ്പു വെളിയിലേയ്ക്കിട്ടേക്കണം. മതിലകത്തേയ്ക്കു യക്ഷി കടക്കുകയില്ല. കടന്നാൽ കഥ തീർന്നുതന്നെ അടയാളം. വേഗം പൊയ്ക്കൊള്ളൂ” എന്നു പറഞ്ഞു. നമ്പൂതിരി വിഴുപ്പുമായി ഓടി. യക്ഷിയും വിട്ടില്ല. നമ്പൂതിരി ക്ഷേത്രവാതുക്കൽ എത്തി ഒരു കാൽ അകത്തേയ്ക്കു വച്ചിട്ടു വിഴുപ്പു വെളിയിലേയ്ക്കിട്ടു. പുറത്തിരുന്നിരുന്ന കാലിൽ യക്ഷി പിടി

ത്തവുംകൂടി. ദേവിയെ വിളിച്ചു നമ്പൂതിരി കരയാൻ തുടങ്ങി. എന്നിട്ടും യക്ഷി വിട്ടുന്ന ലക്ഷണമൊന്നും കണ്ടില്ല. നമ്പൂതിരിയെ വലിച്ചു വെളിയിൽ ഇട്ടുമെന്നുള്ള മട്ടായി. ഉടനെ അദ്ദേഹം എന്റെ ചോറ്റാനിക്കര ദേവി പള്ളിപ്പുറത്തു നമ്പൂതിരിയുടെ വിഴുപ്പിന്റെ ശക്തിപോലും അവിടുത്തേയ്ക്കില്ലയോ എന്നു് ആത്മനായി വിളിച്ചുപറഞ്ഞുപോയി. അതുകേട്ടു കോപിഷ്ടയായിത്തീർന്ന ദേവി ഘോരാട്ടഹാസത്തോടുകൂടി വെളിയിൽ വരികയും യക്ഷിയെ നിഷ്പ്രയാസം പിടിച്ചു ബന്ധിക്കയും നമ്പൂതിരിയെ ആ ആപത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു.

ചോറ്റാനിക്കര ക്ഷേത്രത്തിൽ എവിടെയോ ആ യക്ഷിയെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളതായി പറയപ്പെടുന്നു. യക്ഷിബാധിതനായ നമ്പൂതിരി കോശാപ്പള്ളി ഇല്ലത്തു് അന്നുണ്ടായിരുന്ന ഒരാളായിരുന്നു. പേരെന്തായിരുന്നു എന്നറിവില്ല. ഏതായാലും ഇക്കഥ വടക്കൻ ദിക്കുകളിൽ ഉള്ള നമ്പൂതിരിമാരുടെ മനകളിൽ ഇന്നും പ്രചരിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

ഇച്ചക്കൻ കുഞ്ഞാലിയും കുഞ്ഞിക്കാവമ്മയും

മദ്ധ്യകേരളം ഒരുകാലത്തു കള്ളന്മാരുടേയും കൊള്ളക്കാരുടേയും ആവാസഭൂമിയായിരുന്നു. അതിനു് അടുത്തകാലംവരെ വലിയ കുറവൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇടക്കാലത്തു് അവിടെയുണ്ടായ മാപ്പിളലഹളയെപ്പറ്റി അറിയാത്തവർ ആരുണ്ടു്?

മൈസൂർ കടുവായെന്നു പ്രസിദ്ധനായിരുന്ന ടിപ്പുവിന്റെ പടയോട്ടത്തിനുശേഷം അധികകാലം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു് നടന്ന ഒരു സംഭവമാണു് ഈ ഐതിഹ്യത്തിന്റെ വിഷയം. അക്കാലത്തു മദ്ധ്യമലയാളം ഒരു നാഥനില്ലാക്കളരിതന്നെയായിരുന്നു. നാടുവാഴികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും അവർക്കു പറയ

ത്തിക്ക ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇടപ്രഭുക്കന്മാർ അന്യോന്യം മത്സരികളും സ്വാധികാരം വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹത്തോടുകൂടിയവരുമായിരുന്നതുകൊണ്ട് കൊള്ളക്കാരേയും അക്രമികളേയും അമർച്ചവരുത്തുന്നതിനു പകരം സ്വാഭിലാഷപൂർത്തിക്കായി അവരെ സഹായിക്കയാണു ചെയ്തിരുന്നതു്. ഈ സ്ഥിതിയിൽ അക്രമാസക്തി മുഴുത്ത ജനങ്ങളം വർദ്ധിച്ചുവന്നതിൽ അതിശയിക്കാനെന്തുള്ളൂ?

കൊള്ളക്കാരുടെ നായകനായി അന്നുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മാപ്പിളയായിരുന്നു ഇച്ചെക്കൻ കുഞ്ഞാലി. തീവെട്ടിക്കൊള്ളയായിരുന്നു അയാളം ഉംപ്പെട്ട സംഘത്തിന്റെ നിത്യത്തൊഴിൽ. കളവും അക്രമവും നടത്താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന കുഞ്ഞാലി, അതിനായി തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന വീട്ടുകാരെ ഒരാഴ്ചയ്ക്കുമുമ്പു വിവരം ധരിപ്പിക്കും. അറിവുകിട്ടിയാൽ ഉടൻ വീട്ടുടമസ്ഥൻ തയാറായിരുന്നുകൊള്ളണം. അർദ്ധരാത്രിയോടടുത്തായിരിക്കും കുഞ്ഞാലിയുടേയും കൂട്ടരുടേയും വരവു്. അറയുടേയും പെട്ടികളുടേയും താക്കോൽ വീട്ടിൽ വന്നാലുടൻ കുഞ്ഞാലിയെ ഏല്പിക്കണം. പണമോ സ്വർണ്ണപ്പണ്ടങ്ങളോ ഒന്നുംതന്നെ മാറ്റിവയ്ക്കുവാൻ പാടില്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്ത എന്നു സംശയമുണ്ടായാലുടൻ സകലരേയും ഒന്നാകെ വധിക്കുകയായി. അയാളുടേയും കൂട്ടരുടേയും ഇഷ്ടമനുസരിക്കാൻ സ്ത്രീകളം തയാറായിരിക്കണം. വിസമ്മതിക്കുന്നവരെ ശക്തി പ്രയോഗിച്ചു് കീഴടക്കി ഇഷ്ടം സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ വധിക്കും. ഒടുവിൽ സകലസ്വത്തുക്കളും കെട്ടിവാരിക്കൊണ്ടു കടന്നുകളകയും ചെയ്യും. ഇതിൽ ഭയപ്പെടാത്തവരായി ആരെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കുമോ?

കേരളത്തിൽ അക്കാലത്തും അതിനു മുൻപും അതിൽപ്പിന്നെയും പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ചു നിലകൊള്ളുന്ന ഒരു കുടുംബമാണു കോടശ്ശേരി. ആ കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളെല്ലാം സ്ത്രീപുരുഷബാലവൃദ്ധ വ്യത്യാസം കൂടാതെ യുദ്ധമുറകളും ആയുധപ്രയോഗ

ങ്ങളും അറിയാവുന്നവരായിരുന്നു. കുതിരസ്സവാരിക്കു് പുരുഷന്മാരോടൊപ്പം സ്ത്രീകളും സമർത്ഥകളായിരുന്നു. ഈ വസ്തുതകളെല്ലാം നല്ലവണ്ണം അറിയാമായിരുന്നിട്ടും ഒരിക്കൽ അഹങ്കാരത്തള്ളൽമൂലം കുഞ്ഞാലി ആ വീട്ടു കൊള്ളയിടാൻ തീരുമാനിച്ചു് വിവരം വീട്ടുടമസ്ഥനെ അറിയിച്ചു. അയാൾക്കു കുഞ്ഞാലിയുടെ വിക്രിയകളെല്ലാം നല്ലവണ്ണം അറിയാമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് തല്ക്കാലവിജയം ശ്രമസാധ്യമെന്നു കരുതി വീട്ടുവിട്ടു് എവിടെയെങ്കിലും പോയി ഒളിക്കാൻതന്നെ അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. വിവരം കുടുംബാംഗങ്ങളെ പ്രത്യേകം ആരുംവിട്ടു് അറിയിക്കുകയുണ്ടായി. അക്കൂട്ടത്തിൽ മഠത്തിൽ അകത്തൂട്ടു താമസക്കാരിയായ കുഞ്ഞിക്കാവിനെ വിവരം ധരിപ്പിക്കാൻ പറഞ്ഞയച്ചതു് കൊല്ലേരി പാറുഅമ്മയേയും കോന്നനാട്ടു കുഞ്ഞിക്കാളിയമ്മയേയും ആയിരുന്നു. കോടശ്ശേരി കുടുംബാംഗങ്ങളംതന്നെയായിരുന്ന മഠത്തിലകത്തൂട്ടം താമസിച്ചിരുന്നതു്. കുഞ്ഞാലി കൊള്ളയ്ക്കായി വരുമെന്നു് അറിവുകൊടുത്തിരുന്നതിന്റെ തലേദിവസം ഉച്ചയോടുകൂടിയാണു് പാറു അമ്മയും കുഞ്ഞിക്കാളിയമ്മയും മഠത്തിലകത്തൂട്ടു ചെന്നുചേർന്നതു്. കുഞ്ഞിക്കാവു് കൂട്ടുകാരോടു് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു:— എന്താ പാറുഅമ്മേ, ഒരു സങ്കടഭാവം. വല്ലവരും നിങ്ങളെ മാനഭംഗപ്പെടുത്തുവാൻ പോരുന്നുണ്ടോ? അങ്ങിനെയുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ എന്തിനു ഭയപ്പെടുന്നു. എല്ലാത്തിനും ഞാനുണ്ടു സഹായം. എന്തുവേണം പറഞ്ഞുകൊള്ളിൻ.

ഇതിനു കണ്ണുനീർ പൊഴിച്ചുകൊണ്ടാണെങ്കിലും കുഞ്ഞിക്കാളിയാണു് മറുപടി പറഞ്ഞതു്. എന്റെ കുഞ്ഞിക്കാവമ്മേ എന്തു പറയാനാണു്? എത്ര കൊലകൊമ്പന്മാരെ കൊമ്പുകുത്തിച്ചുവിട്ട ഒരു തറവാടാണിതു്. ആണുങ്ങളും പെണ്ണുങ്ങളും ഈ തറവാട്ടിൽ പൗരുഷത്തോടുകൂടി മാത്രമേ പെരുമാറിയിട്ടുള്ളൂ. ഒരു മാപ്പിളയുടേയും കൂറമ്പു് ഇവിടെ ഫലിച്ചിട്ടില്ല. എങ്കിലും

ഈ വീട്ടിലുള്ളവരെല്ലാം നാടുവിട്ടോടണമെന്നാണു് വലിയ യജമാനന്റെ കല്പന; അതുകൊണ്ടോരു സങ്കടം.

കുഞ്ഞിക്കാവു് സംഭ്രമത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു:— എന്താ കാളിയമ്മേ, കാര്യം പറയൂ, ഇവിടെ എന്തുണ്ടായി? എന്തിനാണു് നാടും വീടും വിട്ടുന്നതു്. ഇനി ഇവിടെ താമസിക്കാൻ പാടില്ലെന്നാണോ അമ്മാവന്റെ കല്പന?

കുഞ്ഞിക്കാളി വീണ്ടും പറഞ്ഞു:— അതല്ല കുഞ്ഞമ്മേ, നാളെ അർദ്ധരാത്രിക്കു് ഈ വീട്ടിൽ കുഞ്ഞാലിയും കൂട്ടരും കൊള്ളയ്ക്കു വരുന്നു.

ഇതുകേട്ടപ്പോൾ കുഞ്ഞിക്കാവിനു് ഭയശ്രദ്ധയുണ്ടായതു്. ആ വീരവനിത മന്ദഹാസത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു:— ഇതിനാണോ ഇത്രയൊക്കെ സങ്കടപ്പെടുന്നതു്. എന്തായാലും കുഞ്ഞാലിയെ പേടിച്ചു് ഞാനെങ്ങോട്ടും പോകാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.

കുഞ്ഞിക്കാളി പറഞ്ഞു:— കുഞ്ഞമ്മേ, കുഞ്ഞമ്മ ഇവിടെ താമസിക്കുന്നതു ഭംഗിയല്ല. കുഞ്ഞാലിയുടേയും കൂട്ടരുടേയും കഥ നമുക്കെല്ലാം അറിവുള്ളതല്ലേ? അവനു് ധനം മാത്രം പോരാ. ചോരത്തിളപ്പുള്ള ചെറുപ്പക്കാരികളെ കണ്ടാൽ അവൻ വിടുകയില്ല. കുഞ്ഞമ്മയ്ക്കു മുപ്പതോ മുപ്പത്തിരണ്ടോ വയസ്സേ ആയിട്ടുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു സൂക്ഷിക്കുന്നതാണു നല്ലതു്.

കുഞ്ഞിക്കാവു് ഒരു പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി പറഞ്ഞു:— എന്റെ കുഞ്ഞിക്കാളിയമ്മേ, കുഞ്ഞാലിയും മറ്റും വിചാരിച്ചാൽ എന്റെ ദേഹത്തു തൊടാൻ സാധിക്കയില്ല. വാളും കുന്തവും പ്രയോഗിക്കാൻ ഞാനും അല്പം വശമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. വേണ്ടിവന്നാൽ നമ്മുടെ കുതിര ഇവിടെത്തന്നെയുണ്ടു്. ഓടി രക്ഷപെടാമെന്നു് അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുകയേവേണ്ടൂ. ഏതു കാട്ടിൽപ്പോയി ഒളിച്ചാലും എന്റെ കുതിര അവിടെ പാഞ്ഞെത്തും. നിങ്ങൾ പേടിക്കേണ്ട. ഇവിടെത്തന്നെ പാർത്തുകൊള്ളുവിൻ. ഞാൻ നിങ്ങളെ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം.

കുഞ്ഞിക്കാളി അല്പസമയം മിണ്ടാതെയിരുന്നിട്ട് പാറു അമ്മയോടായിട്ടു പറഞ്ഞു: — നോക്കൂ പാറുഅമ്മേ, കുഞ്ഞമ്മ പറഞ്ഞതൊക്കെ കേട്ടില്ലേ? ഇതിൽ കൂടുതൽ നമുക്കെന്തുവേണം. കുഞ്ഞമ്മയ്ക്കെന്തെങ്കിലും ആപത്തുവന്നാൽ നമുക്കും വന്നുകൊള്ളട്ടെ പേടിച്ചു നാടുവിട്ടുപോകുന്നതു ശരിയല്ല.

പാറുഅമ്മയും കുഞ്ഞിക്കാളിയമ്മയും അവിടംവിട്ടു വെളിയിൽ ഇറങ്ങി. കുഞ്ഞിക്കാവു് അല്പം ചിലതു് ആലോചിച്ചിട്ടു വീണ്ടും അവരെ വിളിച്ചു് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: — കുഞ്ഞാലി നാളെ രാത്രിയല്ലേ ഇങ്ങോട്ടു വരുമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്? അവൻ കള്ളനോ അക്രമിയോ തീവെട്ടിക്കൊള്ളക്കാരനോ ആരുമായിക്കൊള്ളട്ടെ. നമ്മുടെ വീട്ടിൽ വരുന്നവൻ നമുക്കു് അതിഥിയാണു്. അതിഥികളെ സല്ക്കരിക്കേണ്ടതാണു് നമ്മുടെ ചുമതല. പിന്നീടു വേണ്ടതു് എന്താണെന്നല്ലേ. അവന്റെ ഭാവം കണ്ടിട്ടു തീരുമാനിച്ചുകൊള്ളാം. ഈ വീട്ടിലുള്ളവരെല്ലാം പോകുകയാണെന്നല്ലേ പറഞ്ഞതു്. അവർ പൊയ്ക്കൊള്ളട്ടെ. പേടിയുള്ളവരാരും ഇവിടെ നില്ക്കാതെയിരിക്കയാണുത്തമം. അവരെല്ലാം പോയിക്കഴിഞ്ഞാൽ നിങ്ങളും ഇവിടെ വരണം. കുഞ്ഞാലിയേയും കൂട്ടരേയും സല്ക്കരിക്കുന്നതിനു് ഒരു സദ്യവട്ടംതന്നെ ഒരുക്കിക്കളയാം. അതു് നിങ്ങളുംകൂടി ഉത്സാഹിച്ചു ചെയ്യേണ്ട ഒരു കാര്യമാണു്, കേട്ടോ? ഒട്ടും സങ്കടപ്പെടുകയും വേണ്ട.

അവർ രണ്ടുപേരും അങ്ങിനെതന്നെ സമ്മതിച്ചു.

കുഞ്ഞിക്കാവമ്മയ്ക്കു മുപ്പത്തിരണ്ടു വയസ്സിൽ കൂടുതൽ പ്രായമില്ല. സുന്ദരിമാരിൽ അഗ്രേസരിയായ അവളെ പരിഗ്രഹിക്കണമെന്നുള്ളതാണു് കുഞ്ഞാലിയുടെ പ്രഥമമായ ഉദ്ദേശം. ഇതേവരെ അവൾ വിവാഹിതയായിട്ടില്ല. കോടശ്ശേരി കുടുംബത്തിലെ അംഗമാണെങ്കിലും മാത്തിലകത്തുട്ടെന്ന ഗൃഹത്തിലാണു് കുഞ്ഞിക്കാവു് താമസിക്കുന്നതു്. അതു സ്വന്തം സൗകര്യത്തെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചാണു്. ആയുധവിദ്യയിൽ അവളെ

ജയിക്കുന്നതിനു് അക്കാലത്തു് ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കതിര സ്സവാരിയിലും അങ്ങിനെതന്നെ. പാണ്ഡിത്യമാണെങ്കിൽ അതും വേണ്ടുവോളമുണ്ടു്.

പിറേറദിവസം രാത്രി അധികമാകുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ കുഞ്ഞാലി കൂട്ടരൊത്തു് കുഞ്ഞിക്കാവു് താമസിക്കുന്ന മഠത്തിലെ കത്തുട്ടു കയറിച്ചെന്നു. പക്ഷേ താൻ മുമ്പേറായി അറിവുകൊടുത്തിട്ടു് ചെല്ലുന്ന വീടുകളിലെങ്ങും കാണാത്തതരത്തിലുള്ള ഒരു വിശേഷമാണു് അയാൾക്കും കൂട്ടുകാർക്കും അവിടെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞതു്. നിലവിളക്കുകാൽ ധാരാളമായി പ്രകാശിക്കുന്നു. ജലപാത്രങ്ങളായ കിണ്ടികളും മൊന്തകളും തിണ്ണയിൽ നിരത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അവയെല്ലാം തുഷജലംകൊണ്ടു് നിറയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വരുന്നവർക്കെല്ലാം വിഭവസമൃദ്ധമായ ഭക്ഷണം കൊടുക്കാൻ കുഞ്ഞിക്കാവും കൂട്ടുകാരികളും ഒരുങ്ങിനില്ക്കുന്നു. കുഞ്ഞാലിയും കൂട്ടരും വീട്ടിനുള്ളിൽ കടന്നയുടൻതന്നെ കുഞ്ഞിക്കാവു് അവരുടെ സമീപത്തെത്തി ഇങ്ങിനെ സ്വാഗതമരുളി:—

കുഞ്ഞാലിയേയും കൂട്ടരേയും കാണണമെന്നെനിക്കു് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. അതു് ദൈവം ഇന്നാണു് സാധിച്ചുതന്നതു്. കയ്യും കാലും കഴുകി ഭക്ഷണത്തിനിരിക്കാം. അതു കഴിഞ്ഞിട്ടാവാം കുശലം പറയുക. ഇവിടെ സകലവും തയാറായിരിക്കുകയാണു്, അമാന്തം വേണ്ട.

കുഞ്ഞിക്കാവമ്മയുടെ വാക്കിൽ കുഞ്ഞാലി കുടുങ്ങിപ്പോയി. അയാൾ ക്ഷണനം സ്വീകരിച്ചു. ഭക്ഷണാനന്തരം വെറ്റിലമുറുക്കിനുള്ളതെല്ലാം കൊടുത്തു സല്ക്കരിച്ചിരുത്തിയതിനുശേഷം കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ അവിടെനിന്നും തന്റെ കിടപ്പുമുറിയിൽ കടന്നു് ഒരു വാളും ധരിച്ചു രണ്ടാമതും അവരുടെ മുമ്പിൽ ചെന്നുനിന്നുകൊണ്ടു് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—

ഇച്ചെക്കൻ കുഞ്ഞാലി ശക്തിമാനായ ഒരു കൊള്ളക്കാരനെന്നു് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. പല പ്രവൃത്തികളും എന്റെ അറി

വിൽപെട്ടിട്ടുമുണ്ട്. പക്ഷേ ഇത്തരം പ്രവൃത്തികളും നല്ലതെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഇന്നു് നീ ഇവിടെയും വന്നു. നിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്തുമായിക്കൊള്ളട്ടെ. അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നില്ല. ഞാനാരെന്നും നിന്നെ സല്ക്കരിച്ചതു് എന്തിനെന്നും അറിയാൻ തക്ക ബുദ്ധി നിനക്കില്ല; നിന്റെ കൂട്ടുകാർക്കുമില്ല. നീ ശക്തനാണെങ്കിൽ ഈ കുഞ്ഞിക്കാവിനെ ജയിക്കണം. ആയുധമെടുത്തുകൊണ്ടു് ഇറങ്ങു്. അല്ലെങ്കിൽ കീഴടങ്ങി ഇനി ഈ തൊഴിലിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതല്ലെന്നു സത്യം ചെയ്യുക. അല്ലാത്തപക്ഷം ജീവനംകൊണ്ടു് ഇവിടെനിന്നു പോകാമെന്നു് നീ വിചാരിക്കേണ്ട.

വാളും ഊരിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ഇപ്രകാരം ധൈര്യത്തോടുകൂടി കുഞ്ഞിക്കാവു പറഞ്ഞുതീരുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ കുഞ്ഞാലി മുന്നോട്ടുവന്നു്, അയ്യേ, ഇതെന്താണിങ്ങിനെ പറയുന്നതു്. കുഞ്ഞാലി കീഴടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഉണ്ട ചോറിനു നന്ദികാട്ടാത്ത സ്വഭാവം കുഞ്ഞാലിക്കില്ല. ഇനി ഇത്തൊഴിലിനു നാമില്ല, സത്യം. പടച്ചവനാണേ ഇനി ഈ വീട്ടിലോ ഈ നാട്ടിലോ ഉപദ്രവത്തിനു് ഇവൻ നിക്കയുമില്ല: സത്യം, സത്യം.

കുഞ്ഞിക്കാവമ്മ പറഞ്ഞു: ശരി എന്നാൽ ഞാൻ വാക്കു ഉറയിലിടുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെന്നെ ഇവിടം വിട്ടുകൊടുക്കുക. ഒരു കായ്യം മാത്രം നീ എനിക്കു ചെയ്യുതരണം. മാങ്ങ ഉപ്പിലിടാൻ ഇവിടെ ഭരണികളും വളരെ കുറവാണു്. ഒന്നു രണ്ടു ഭരണികളും നാളെ കൊണ്ടുതന്നാൽ വേണ്ടില്ല. പക്ഷേ അതിനായി പ്രയാസപ്പെടണമെന്നില്ലതാനും.

കുഞ്ഞാലി അങ്ങനെതന്നെ എന്നു പറഞ്ഞു് കൂട്ടരൊത്തു വെളിയിൽ ഇറങ്ങിപ്പോയി. പാവം അമ്മയും കുഞ്ഞിക്കാവിയും സമാധാനമായി കിടന്നുറങ്ങുകയുംചെയ്തു. നേരം വെളുക്കുന്നതിനുമുൻപുതന്നെ ഈ വാർത്ത നാടെങ്ങും പരന്നു. കേട്ടവർ കേട്ടവർ കുഞ്ഞിക്കാവമ്മയുടെ ധൈര്യത്തേയും സാമർത്ഥ്യത്തേ

യും പ്രശംസിക്കുകയുമുണ്ടായി.

അന്നേദിവസം രാത്രി പത്തു നാഴിക ഇരുട്ടി. മഠത്തിലെ കത്തുട്ട് മുറത്തു മുപ്പതു ചീനഭരണി വന്നുനിരന്നു. ഒന്നരണ്ട് മാപ്പിളമാർ കയറിച്ചെന്നു് ഇച്ചെക്കൻ കുഞ്ഞാലി തന്നയച്ച ഭരണികളാണിവയെല്ലാം എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് ആരുടേയും മറുപടി കേൾക്കാൻ നില്ക്കാതെ ഇറങ്ങിപ്പോയി. ആ ഭരണികൾ അടുത്ത കാലംവരെ ആ തറവാട്ടിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നാണു് കേൾവി. ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി എന്തെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. സുബലയായ ഈ അബലയുടെ ചരിത്രം കേരളീയ സ്ത്രീജനങ്ങൾക്കു് ഒരു പാഠമായിരിക്കട്ടെ!

തുപ്പൂണിത്തുറ വടക്കേടവും മേവെള്ളൂർ വല്ലില്ലവും

മാന്ത്രികവിദ്യ വശപ്പെടുത്തി പല അത്ഭുതകൃത്യങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുള്ള പലരും കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായി നമുക്കു് അറിയാം. എന്നാൽ ആ വക കൃത്യങ്ങളും വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളാണോ എന്നാണു് ഇക്കാലത്തെ ജനങ്ങളുടെ സംശയം. വേദോക്തങ്ങളായ യാഗാദികർമ്മങ്ങൾക്കു ഫലമുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കാമെങ്കിൽ ശത്രുസംഹാരത്തിനായി പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ശ്യേനയാഗാദികർമ്മങ്ങൾക്കും ഫലമുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കേണ്ടതല്ലേ? മന്ത്രവും പ്രയോഗംമൂലം ചിലർ യുവതികളെ വശീകരിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതായി നമ്മിലാരും കണ്ടുവരുന്നില്ലേ? പകവീട്ടുന്നതിനായി ചാത്തനെ അയയ്ക്കുന്നതും മറ്റും പലരുടേയും അറിവിൽപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണു്. ഈ സ്ഥിതിക്കു് എന്തോ ചില ശക്തിവിശേഷങ്ങൾ മാന്ത്രികവിദ്യയ്ക്കുമുണ്ടെന്നുവേണം വിചാരിക്കുവാൻ. ഇവയെല്ലാം അന്ധവിശ്വാസങ്ങളാണെന്നു പറയുന്നവർ അനുഭവജ്ഞാനത്തിന്റെ അഭാവംമൂലം വെറും ജല്പനം നടത്തുകയാണെ

ന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ അബദ്ധമില്ല. മന്ത്രവാദികർക്കു ചില സേവാമൂർത്തികളും ഉണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള മൂർത്തികളുടെ ശക്തിയെ ആശ്രയിച്ചായിരിക്കും മന്ത്രവാദികർ പലതും പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. ഏകദേശം ഒരു അഞ്ഞൂറുവർഷങ്ങൾക്കുമുൻപു് കേരളക്കരയിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന അമാനുഷപ്രഭാവനായ ഒരു മാന്ത്രികശിരോമണി നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ധീരകൃത്യമാണു് ഈ ഐതിഹ്യത്തിന്റെ മുഖ്യവിഷയം.

വൈക്കം താലൂക്കിൽപ്പെട്ട വടയാറപകൃതിയിൽ മേപ്പെള്ളൂർകരയിൽ വല്ലില്ലം എന്നൊരു നമ്പൂതിരിഗൃഹമുണ്ടു്. പൗരാണികമാഹാത്മ്യമുള്ള ആ ഇല്ലത്തു് മന്ത്രശാസ്ത്രത്തിൽ നിപുണനും മാന്ത്രികവിദ്യയിൽ വിദഗ്ധനുമായ ഒരു നമ്പൂതിരി വളരെക്കാലങ്ങൾക്കുമുൻപു ജീവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവാമൂർത്തിയായിരുന്ന ശത്രുസംഹാരകർത്തിയായ രക്തേശ്വരി. രക്തേശ്വരി സാക്ഷാൽ ഭദ്രകാളിതന്നെയാണെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. പ്രസ്തുത നമ്പൂതിരി സേവിച്ചു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിരുന്ന രക്തേശ്വരിയാണു് പില്ലാലത്തു് വല്ലില്ലത്തുകാവിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ആ ഈശ്വരി ഇന്നു് ആ ഇല്ലക്കാർക്കു മാത്രമല്ല നാട്ടുകാർക്കെല്ലാം പരദേവതയാണു്. ഓരോ കാര്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിനും പ്രധാനമായി ശത്രുസംഹാരത്തിനും മറ്റുമായി നാട്ടുകാരിൽ പലരും ഇന്നു് ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ വഴിപാടുകൾ അർപ്പിക്കുകയും ഭക്തിപൂർവ്വം ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ടു്.

വല്ലില്ലത്തു മന്ത്രവാദിക്കു് ഒരിക്കൽ കേരളത്തിലെ പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം പോയാൽക്കൊള്ളാമെന്നൊരു ആഗ്രഹമുണ്ടായി. അതനുസരിച്ചു് ആദ്യം അദ്ദേഹം വടക്കൻ ദിക്കുകളിലേയ്ക്കാണു പുറപ്പെട്ടതു്. ക്രമേണ ഓരോ സ്ഥലങ്ങളും സന്ദർശിച്ചും കുറേ രണ്ടും മൂന്നും ദിവസം അവിടങ്ങളിൽ താമസിച്ചും കേരളത്തിന്റെ വടക്കേ അതിരായ ഗോകർണ്ണംവരെപോയി. അവിടെനിന്നു തിരിച്ചുവരുംവഴി പൂർണ്ണത്രയീശനെ വന്ദിക്കുന്നതി

നായി ഒരു ദിവസം സന്ധ്യയ്ക്കുമുമ്പായി തൃപ്പൂണിത്തുറ എത്തി. തൃപ്പൂണിത്തുറെ അദ്ദേഹം അതിനുമുമ്പും പോയിട്ടുള്ളതാണ്. അപ്പോഴെല്ലാം വടക്കേടത്തില്ലത്താണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ താമസം. ആ പതിവനുസരിച്ച് അന്നും വടക്കേടത്തില്ലത്തേയ്ക്കു പോയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്ര. വടക്കേടത്തില്ലത്തിനു സമീപമെത്തിയപ്പോൾ പരിചിതനായ ഒരു നമ്പൂതിരി എതിരേ വരുന്നതായി അദ്ദേഹം കണ്ടു. അടുത്തുവന്ന അപരിചിതൻ വല്ലില്ലത്തിനെക്കണ്ട മന്ദഹാസപൂർവ്വം കുശലപ്രശ്നം ചെയ്തതിനുശേഷം ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:

അപരിചിതൻ:— അപ്പോൾ വല്ലില്ലം ഇപ്പോൾ വടക്കേടത്തേയ്ക്കുതന്നെ ആയിരിക്കുമല്ലോ?

വല്ലില്ലം:— അതെ. ഇന്നത്തെ അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയതിനുശേഷം രാവിലെ പൂർണ്ണത്രയീശനെ വന്ദിച്ചിട്ടു സപദേശത്തേയ്ക്കു മടങ്ങണമെന്നാണു വിചാരം. ഞാൻ വടക്കൻദിക്കിലെല്ലാം ഒരു യാത്രകഴിഞ്ഞു മടങ്ങുകയാണ്. ഇനി ഇല്ലത്തുചെന്നു ഈ യാത്രകൊണ്ടുള്ള ക്ഷീണം ഒന്നു തീർത്തതിനുശേഷം തെക്കൻദിക്കുകൂടി സന്ദർശിക്കണമെന്നുണ്ട്.

അപരി:— ദേശസഞ്ചാരം നല്ലതുതന്നെ. പുണ്യസ്ഥലങ്ങളെല്ലാം കാണാമല്ലോ. അതോടുകൂടി കുറെ പുണ്യവും സമ്പാദിക്കാം.

വല്ലില്ലം:— അതുതന്നെയാണുദ്ദേശം. അന്ത്യകാലത്തെയാത്രയ്ക്കുവേണ്ട വക സമ്പാദിക്കാൻ ഇതല്ലാതെ വേറെ അവസരമേതു?

അപരി:— ആകട്ടെ. വല്ലില്ലം ഒരു വർത്തമാനം കേട്ടോ? വടക്കേടം ഇന്ന് അർദ്ധരാത്രിക്കുമേൽ നശിച്ച നാമാവശേഷമായിത്തീരും. എന്തായാലും അങ്ങ് ഇന്നങ്ങോട്ടു പോകേണ്ട. ഞാൻ ഇവിടെ കോട്ടയ്ക്കത്താണു താമസം. വിരോധമില്ലെങ്കിൽ നമുക്കിവിടെക്കൂടാം.

വല്ലില്ലം:— വടക്കേടം ഇന്നു നാമാവശേഷമായിത്തീർന്നു മെന്നു് അങ്ങയോടാരു പറഞ്ഞു? എങ്ങിനെയാണു നാശം സംഭവിക്കുക? കേൾക്കാവുന്നതാണെങ്കിൽ കേട്ടാൽക്കൊള്ളാമെന്നുണ്ടു്.

അപരി:— നാശമോ, അതെങ്ങനെയുണ്ടാകുമെന്നല്ലേ? പറയാം.

വല്ലില്ലം:— കേൾക്കട്ടെ.

അപരി:— തെക്കേടവും വടക്കേടവുമായി വിരോധത്തിലാണു് ഇന്നു കഴിയുന്നതെന്നറിയാമോ?

വല്ലില്ലം:— അതു് ഇന്നും ഇന്നലെയും ഉണ്ടായതല്ലല്ലോ.

അപരി:— ആ വിരോധം കുറച്ചുകാലമായി വർദ്ധിച്ചു വർദ്ധിച്ചു് ഇപ്പോഴും ഒരു കൂട്ടർക്കു മറ്റേ കൂട്ടരെ ഏതുവിധവും നശിപ്പിക്കണമെന്ന നിലയിലായിട്ടുണ്ടു്. ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യത്തിനുള്ള വഴികളും ഇരുകൂട്ടരും ആരാഞ്ഞുവരികയുമാണു്.

വല്ലില്ലം:— അങ്ങിനെ ഉണ്ടാകുന്നതു് മനുഷ്യസാധാരണമായ വികാരാവേശത്തിന്റെ ഫലമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് വടക്കേടം ഇന്നുരാത്രിതന്നെ നശിക്കണമെന്നൊന്നാണു്.

അപരി:— തെക്കേടം ഇന്നൊരു മന്ത്രവാദിയെ വരുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അയാളം ഒരു തീയനോ മറ്റോ ആണു്. ഒരു ഹോമം ഇന്നു് ആ മന്ത്രവാദി തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഒരു കുത്തിക്കയെ ഉണ്ടാക്കി വടക്കേടത്തിന്റെ നേർക്കു് അയയ്ക്കുക എന്നതാണു് ഹോമത്തിന്റെ പ്രയോജനം. വല്ലില്ലത്തിനു വല്ല സംശയവും തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഒന്നു് അന്വേഷിച്ചുകളയുക.

വല്ലില്ലം:— ഇനി ഇന്നെന്തു് അന്വേഷണമാണു്. നേരം സന്ധ്യയായില്ലേ. ഏതായാലും അന്വേഷണമെല്ലാം ഇനി വെളിച്ചമായിട്ടു്. അതുവരെ എന്തുതന്നെ ഉണ്ടായാലും സഹിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. വടക്കേടം ഇതൊന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലേ?

അപരി— അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടെന്തു്? ഒരു കർമ്മിയെ വരുത്തി പ്രതിവിധി ചെയ്യിക്കാമെന്നു വച്ചാൽ അതിനും അടുത്തെങ്ങും യോഗ്യന്മാരില്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അതിനുള്ള സമയവും ഇല്ല. ഇതെല്ലാം നോക്കിക്കണ്ടോണ്ടു് തെക്കേടത്തുകാർ ആരേയും അറിയിക്കാതെ ശ്രദ്ധമായി പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

വല്ലില്ലം— വരുന്നതുപോലെ വരട്ടെ. അല്ലാതെ ഇനി എന്തുചെയ്യും.

കുറച്ചുനേരംകൂടി ഓരോന്നു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നതിനുശേഷം രണ്ടാളും ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനങ്ങളിലേയ്ക്കു് യാത്രയായി. പോകുംവഴിക്കു വടക്കേടത്തിന്റെ ശോചനീയാവസ്ഥയും തെക്കേടത്തിന്റെ അഹങ്കാരവുമായിരുന്നു വല്ലില്ലത്തിന്റെ ചിന്താവിഷയം. ഏതായാലും വിചാരമഗ്നനായിട്ടാണു് അദ്ദേഹം വടക്കേടത്തു കയറിച്ചെന്നതു്. വല്ലില്ലത്തിന്റെ വരവുകണ്ടിട്ടും വടക്കേടത്തുള്ളവരിൽ ആരുംതന്നെ സന്താപാധിക്യം നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തോടൊന്നും മിണ്ടിയില്ല. വല്ലില്ലവും അങ്ങിനെതന്നെ. നേരവും സന്ധ്യയായി. ഉടനെ വല്ലില്ലം പോയി കുളികഴിഞ്ഞുവന്നു് ഇല്ലത്തിന്റെ തിണ്ണയിൽ ഒരു ഒഴിഞ്ഞ മൂലയിൽ ധ്യാനനിഷ്ഠനായി കുറേനേരം ഇരുന്നു. അങ്ങിനെ ഇരിക്കെ തെക്കുഭാഗത്തുനിന്നു് ഒരു ഘോരാട്ടഹാസം മുഴങ്ങി. അതോടുകൂടി വടക്കേടത്തുള്ളവരെല്ലാം ഭയപ്പെട്ടു വിറച്ചു് ഓരോ സ്ഥലത്തുവീണു. ഇതൊന്നും വല്ലില്ലം ഗൗനിച്ചതേയില്ല. രാത്രിയുടെ പ്രഥമയാമം കഴിഞ്ഞു് രണ്ടാമത്തെ യാമം പകുതിയായി. അപ്പോൾ ആകൃത്തിക്കാളം പതിന്മടങ്ങു ശക്തിയോടുകൂടിയ ഒരു അട്ടഹാസംകൂടി കേട്ടു.

വല്ലില്ലം അനങ്ങിയില്ല. സമയം കുറേക്കൂടി കഴിഞ്ഞു. നേരം അർദ്ധരാത്രിയായി. ആ സമയത്തു് ഘോരരൂപിണിയും ഭീമകായയുമായ ഒരു സ്ത്രീ കൈയിൽ തീയുമായി വടക്കേടത്തു പടിക്കലെത്തി ഒന്നുകൂടി അട്ടഹസിച്ചു. പക്ഷെ ആരോ

തടഞ്ഞുനിറുത്തിയതുപോലെ ആ സത്വം തൽക്ഷണം അവിടെ നിന്നുപോയി. അതേവരെ മൗനം ഭജിച്ചിരുന്ന വല്ലില്ലം പതുക്കെ തിണ്ണയിൽനിന്നു് എണീറ്റു പടിക്കലേക്കു നടന്നു. വല്ലില്ലത്തിനെ കണ്ടമാത്രയിൽ ആ സത്വം ഒന്നുകൂടി കോപിച്ചു് ഉരുട്ടിമിഴിച്ചുനോക്കുകയും ചില ഘോരശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷെ വല്ലില്ലം അതൊന്നും വകവച്ചില്ല. ആ സത്വത്തിന്റെ കൈയിൽ ഇരുന്ന തീ കൈയിൽ വാങ്ങി തഴെ വച്ചതിനുശേഷം രണ്ടുമൂന്നു കല്ലെടുത്തു് ആ തീക്കു് ചുറ്റും വച്ചു് ഒരു അടുപ്പുണ്ടാക്കി. അതിനുശേഷം നേരെ ഇല്ലത്തിനുള്ളിൽ കടന്നുചെന്നു് ഗൃഹനാഥനെ വിളിച്ചുണർത്തി ഉരി ഉണക്കൽ അരിയും പതിനാറുപലം ശർക്കരയും എടുക്കാൻ പറഞ്ഞു. 'ഒട്ടും ഭയപ്പെടേണ്ട, യാതൊരു ഉപദ്രവവും യാതൊരുത്തരും ഞാൻ ഇവിടെ ഉള്ളപ്പോൾ ചെയ്യുകയില്ല' എന്നു സമാധാനിപ്പിക്കുകയും ഉണ്ടായി. ഗൃഹനാഥൻ ഒരു കോരികയിൽ ഉരി അരിയും പറഞ്ഞതുപോലെ പതിനാറുപലം ശർക്കരയും കൊടുത്തു. അതും കൊണ്ടു വല്ലില്ലം നേരെ പടിക്കലേക്കു നടന്നു. വെള്ളവും പൂവും മറ്റും പടിക്കൽത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. മുൻപറഞ്ഞ അടുപ്പിൽ കോരിക വച്ചു് അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ ശർക്കരയും ഇട്ടു് അദ്ദേഹം ഒരു പായസമുണ്ടാക്കി. തീ വാങ്ങിയതിനുശേഷം ആ സത്വത്തെ അവിടെയെങ്ങും കണ്ടിട്ടില്ല എന്നുള്ളതും വായനക്കാർ ഓർക്കുമല്ലോ. പായസം ഉണ്ടാക്കിക്കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ഒരു കരിങ്കൽക്കഷ്ണം അവിടെ കിടന്നതു് എടുത്തു് വെള്ളമൊഴിച്ചു് കഴുകി തുടച്ചുവരുത്തി എന്തോ വേദമന്ത്രങ്ങളെല്ലാം ഉരുവിട്ടു് വടക്കേടത്തിന്റെ കുടുംബരക്ഷയ്ക്കായി സ്വന്തം സേവാമൂർത്തിയായ രക്തേശ്വരിയെ ആ കല്ലിൽ ആവാഹിച്ചു വരുത്തി ആ പായസത്തിൽ കുറെ എടുത്തു് നിവേദ്യവും കഴിച്ചു. അതോടുകൂടി വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ആ സത്വം തിരിച്ചുപോകാൻ അനുവാദം തരണമെന്നു വല്ലില്ലത്തോടു് അപേക്ഷിച്ചു.

ആ അപേക്ഷയെ നിരസിച്ചിട്ട് വല്ലില്ലം വടക്കേടത്തിന്റെ കുടുംബരക്ഷയ്ക്കായി രക്തേശ്വരിയുടെ സമീപത്തിൽ പിടിച്ചിരുത്തിയിട്ട് ബ്രഹ്മി പറയസം അതിനും നിവേദിച്ചു.

ആ സത്വത്തെ തിരിച്ചയച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ അതു തന്നെ അയച്ച തെക്കേടത്തിന്റെ കഥ അന്നു കഴിക്കുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ വരുത്തുന്നതു കഷ്ടമാണല്ലോ എന്നുള്ള വിചാരം നിമിത്തമാണ് വല്ലില്ലം അതിനേയും വടക്കേടത്തിന്റെ കുടുംബരക്ഷാസ്ഥാനം കൊടുത്തു രക്തേശ്വരിയുടെ സമീപത്തിൽ ഇരുത്താനുണ്ടായ ഹേതു.

ഇതുയും കാര്യങ്ങൾ നടത്തി ആപത്തകറ്റിയതിനുശേഷം വല്ലില്ലം നേരെ വടക്കേടത്തുകെട്ടിനകത്തു് ഏത്തി അവിടെ മോഹിച്ചുകിടന്നിരുന്ന കുടുംബാംഗങ്ങളെ എല്ലാം വിളിച്ചു് ഏണിപ്പിച്ചു് ഉണ്ടായ സംഗതികളും സകലവും പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കുകയും 'ഇനി യാതൊരാപത്തും വരികയില്ല, ആഹാരം വല്ലതും പാകംചെയ്തു കഴിച്ചിട്ടു് കിടന്നുറങ്ങിക്കൊള്ളുക' എന്നു് ആജ്ഞാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതുകേട്ടു് എല്ലാവരും ചത്തു ജീവിച്ചതുപോലെയുള്ള സന്തോഷത്തോടുകൂടി വല്ലില്ലത്തെ സംഘാടകനായി പ്രണമിക്കുകയും ആനന്ദക്കണ്ണുനീർ വർഷിച്ചുകൊണ്ടു് കഴിയുംവിധം സ്തുതിക്കുകയുംചെയ്തു. ഇപ്രകാരം വടക്കേടത്തില്ലത്തെ ആകമാനം കുടുംബീകരിക്കുന്നതിനായി വന്ന കുത്തികയെ ആ ഇല്ലത്തിന്റെ രക്ഷാസ്ഥാനം കൊടുത്തു് അവിടത്തെ പടിക്കൽ ബന്ധിച്ചിരുത്തിയ വല്ലില്ലത്തിന്റെ മന്ത്രികവിദ്യകൾ ലത സ്തുത്യർഹമല്ലയോ?

അന്നു വല്ലില്ലം രക്തേശ്വരിക്കും കുത്തികയ്ക്കുമായി പറയസമുണ്ടാക്കിയ വലിയ ഓട്ടുകോരിക കണ്ടിട്ടുള്ള വൃദ്ധകളായ അന്തർജ്ജനങ്ങളും ഈ ഐതിഹ്യത്തിനു വിഷയങ്ങളായ കാര്യങ്ങളും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ള നാട്ടുകാർ ആർപ്പക്കരയിൽ ഇന്നുമുണ്ട്.

അതിനുശേഷം വടക്കേടത്തു കുടുംബം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപി

ക്കേയും തെക്കേടം ക്ഷയിക്കയുമാണ് ഉണ്ടായതു്. ധനനാശത്തെത്തുടർന്നു് സന്താനനാശവും തെക്കേടത്തിനു് അനുഭവപ്പെട്ടു. ദുഷ്കർമ്മത്തിന്റെ ഫലം എങ്ങനെയായാലും നന്നായിവരാൻ ഇടയില്ലല്ലോ. ക്രമേണ നാശഗർത്തത്തിലേയ്ക്കു് പരിതഗമനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന തെക്കേടത്തെ സ്വത്തുക്കളും മറവും പുതുള്ളിമനക്കാർ ഏറെറടുത്തു് കായ്യസ്ഥൻ മുഖന്തിരം ഭരണം നടത്തിവരികയായിരുന്നു ഇപ്പോഴും അങ്ങിനെതന്നെയാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വല്ലില്ലം വടക്കേടത്തുപടിക്കൽ അന്നു് ആവാഹിച്ചിരുത്തിയ രക്തേശ്വരിക്കു് പിന്നീടു ക്ഷേത്രവും മറവുമുണ്ടായി. ആ ക്ഷേത്രത്തിലെ തന്ത്രം പ്രതിഷ്ഠാമൂലമായി ഇന്നും വല്ലില്ലത്തുകാർക്കുതന്നെയാണു്. ഈ രക്തേശ്വരിയുടെ പ്രതിഷ്ഠ ഓരോ കാരണവശാൽ ആയാംകുടി തേശ്ശേരിമനയ്ക്കലും ചോത്തല തൈക്കാട്ടശ്ശേരിയിലുള്ള തൈക്കാട്ടില്ലത്തുമുള്ളതായിട്ടറിയാം.

ഏതായാലും വല്ലില്ലത്തു മന്ത്രവാദിക്കു് രക്തേശ്വരിയായ കാളി എന്നും പ്രത്യക്ഷയായ അടിമയെപ്പോലെയായിരുന്നു വർത്തിച്ചിരുന്നതു്. ഒരിക്കൽ തേച്ചുകുളിക്കാനായി കളത്തിലിറങ്ങിയ അദ്ദേഹം ദാസിയായ കാളിയെ താളി പിഴിഞ്ഞൊഴിക്കുവാൻ വിളിച്ചുവെന്നും തല്ക്കാലം ദാസി അവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് സാക്ഷാൽ കാളിതന്നെ വന്നു താളി പിഴിഞ്ഞൊഴിച്ചുകൊടുത്തുവെന്നും ആ സമയം വെള്ളത്തിൽ ദേവിയുടെ മുഖം കണ്ടു ഭയപ്പെട്ടു് ആ താളി തലയിൽ തേക്കാതെ അദ്ദേഹം കുടിച്ചുകളഞ്ഞു എന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്.

വല്ലില്ലത്തുകാവിൽ ഈ സുപ്രസിദ്ധ മന്ത്രവാദിയുടെ ഒരു ശിലാവിഗ്രഹം പ്രതിഷ്ഠിച്ചു് ഇന്നും ആരാധിച്ചുവരുന്നതിൽനിന്നും മുക്തിക്കുവേണ്ടി പ്രയത്നിച്ച ഒരാളല്ല അദ്ദേഹമെന്നും ദേവിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ കേതിനഗ്നനായി ലയിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചു പ്രയത്നിച്ചുപോന്ന ഒരാളാണെന്നും തെളിയുന്നുണ്ടു്. വടക്കേ

ടത്തില്ലം കേരളത്തിൽ ഇന്നു സുപ്രസിദ്ധമാണു്. എന്നാൽ വല്ലില്ലം അന്നവിടെ ചെല്ലാതിരുന്നു എങ്കിൽ ആ കുടുംബത്തിന്റെ സ്ഥിതി എന്താകുമായിരുന്നു എന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതാണു്. വല്ലില്ലത്തിനെപ്പറ്റിയുള്ള കഥകളും ഇനിയും വളരെയുണ്ടായിരിക്കും. അതെല്ലാം വളരെ രസകരവുമായിരിക്കാം. എങ്കിലും ഇതുകൊണ്ടു് ഈ ലേഖനം ഇവിടെ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഈ ഐതിഹ്യത്തിനു വിഷയങ്ങളായ സംഗതികളും അമ്പലപ്പുള്ളി മാധവൻ നമ്പൂതിരിയിൽനിന്നാണെന്നുള്ള സംഗതിയും വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.

ഗുരുവായൂരപ്പനും ശാസ്താംകോട്ടക്ഷേത്രവും

മീനച്ചിൽത്താലൂക്കിൽ ഉൾപ്പെട്ട കിടങ്ങൂർ ദേശത്തു് മധുരമറവം എന്നൊരു നമ്പൂതിരി ഇല്ലം ഇന്നും ഉണ്ടു്. പൗരാണിക മാഹാത്മ്യം തെളിഞ്ഞു വിളങ്ങുന്ന ആ ഇല്ലത്തു് അഞ്ചെട്ടു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുൻപു വിഷ്ണുഭക്താഗ്രസരനും വേദശാസ്ത്രപാരംഗതനുമായ ഒരു നാരായണൻ നമ്പൂതിരി ഉണ്ടായിരുന്നു. സാമവേദിയായ അദ്ദേഹമായിരുന്നു അക്കാലത്തെ അഗ്നിഹോത്രികളിൽ മുൻപൻ എന്നാണു് അറിയപ്പെടുന്നതു്. മധുരമറവത്തു് അഗ്നിഹോത്രി എന്നു കേട്ടാൽ മറവു നമ്പൂതിരിമാരുടെ തലവനാണു് എന്നുള്ളതു തീർച്ചതന്നെ. ഗൃഹസ്ഥാശ്രമിയായിരുന്ന ആ വന്ദ്യാത്മാവിന്റെ ധർമ്മപത്നി ഇശ്വരഭക്തിയിൽ അത്രേതിയായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു് അനുരൂപതന്നെയായിരുന്നു. മധുരമറവത്തു ശ്രീദേവി അന്തർജ്ജനത്തെ ആരാധിക്കാത്ത സ്ത്രീജനങ്ങൾ അക്കാലത്തു കിടങ്ങൂരും അടുത്തപ്രദേശങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്നുള്ളതു സംശയാസ്പദമായ ഒരു കാര്യമാണു്. ഈ ഭാഗ്യാതിശയമൊന്നുമില്ലാതെ അന്നു മധുരമറവത്തില്ലത്തു വേറെ ഐശ്വര്യംതന്നെ ഉണ്ടായി

രുന്നില്ല. വംശാഭിവൃദ്ധിക്കു് ഇവരിൽനിന്നുതന്നെ സന്താനങ്ങളും ഉണ്ടായേകേണ്ടിയിരുന്നു. തന്മൂലം ഈ ദമ്പതികളും സന്താനലാഭത്തിനായി തങ്ങളാൽ ആവുംവിധത്തിലുള്ള പുണ്യകർമ്മങ്ങളും ചെയ്തുകൊണ്ടുതന്നെയാണു ജീവിതം നയിച്ചുവന്നതു്. എന്നാൽ ആ കർമ്മങ്ങളൊക്കൊണ്ടൊന്നും വിധി കണ്ണുതുറന്നില്ല. സാക്ഷാൽ ഗുരുവായൂരപ്പനേയും ശബരിമല ധർമ്മശാസ്താവിനേയും മനസാ ധ്യാനിച്ചും പൂജിച്ചും അവർ കുറെ അധികകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. ഈ ദുരന്തദുഃഖത്തിനിടയ്ക്കു സാമാന്യം ദാരിദ്ര്യവും അവരെ പിടികൂടി. ഈ സ്ഥിതിയിൽ ആ സാധുക്കൾ എന്തുചെയ്യും. വരുംപോലെ വരട്ടെ എന്നു സമാധാനിക്കാനല്ലാതെ അവർക്കു കഴിവുണ്ടോ? പണമില്ലാത്തവൻ പിണമല്ലേ? അവരുടെ മനോഗതങ്ങളെല്ലാം മനസ്സിൽ കരുതുന്നു് അവിടെത്തന്നെ ലയിക്കയല്ലാതെ ഫലിക്കുക എന്നതു് ഉണ്ടാകുന്നതാണോ? അയൽക്കാരായി സജാതീയരായ അനേകം നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇല്ലങ്ങളുണ്ടു്. അവരെല്ലാം ധനസ്ഥിതിയിൽ മധുരമറത്തെക്കാളും മികച്ചവരുമാണു്. എന്നാൽ അവരിൽനിന്നു് ഒരു സഹായം വേണമെന്നു മധുരമറത്തിനു് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരും വിചാരനയെ മധുരമറത്തിനു് യാതൊരു വിധത്തിലുള്ള സഹായങ്ങളും സ്വാത്മനാ ചെയ്തുകൊടുത്തതുമില്ല.

ഇങ്ങനെ സന്താനവും സമ്പത്തുമില്ലാതെ കഷ്ടത അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മധുരമറം ഒരു ദിവസം സ്നേഹസ്വരൂപിണിയായ അന്തർജ്ജനത്തോടു് അനുവാദവും വാങ്ങി നേരെ ഗുരുവായൂക്കു തിരിച്ചു. ഗുരുവായൂരപ്പൻതന്നെ ഈ സങ്കടത്തിനു് ഉപശാന്തി വരുത്തണമെന്നും വരുത്തുമെന്നുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഢമായ വിശ്വാസം. ഇന്നത്തേപ്പോലെ അന്നു് വാഹനസൗകര്യങ്ങളും ഒന്നുമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു കാൽനടയായിത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു യാത്ര ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കുറെ അധികം ദിവസംകൊണ്ടേ ഗുരുവായൂർ ചെന്നുചേരാൻ

അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചുള്ളൂ. ചെന്നെത്തിയ അന്നുമുതൽ അദ്ദേഹം ഭഗവാനെ ഭജിക്കുവാനും തുടങ്ങി. സന്തതിയും സമ്പത്തും ഉണ്ടാകുന്നതിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു പ്രാർത്ഥന. ഏകദേശം ഒരു മണ്ഡലക്കാലം അദ്ദേഹം ഗുരുവായൂരപ്പനെ ഭജിച്ചു താമസിച്ചതിനുശേഷം നാട്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുപോകുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഈ തീരുമാനത്തിനുശേഷം ഒരു ദിവസം അർദ്ധരാത്രിസമയം ഗാഢനിദ്രയിൽ ലയിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു സ്വപ്നമുണ്ടായി. ഭഗവാൻ ബാലഗോപാലൻതന്നെ അടുത്തുവന്നു് "അങ്ങു് ഒട്ടും ഭയപ്പെടേണ്ടാ, അഭീഷ്ടങ്ങളെല്ലാം സാധിക്കും, നാളെത്തന്നെ സ്വദേശത്തേക്കു പൊയ്ക്കൊള്ളുക" എന്നു പറഞ്ഞതായിട്ടായിരുന്നു ആ സ്വപ്നം. പ്രസ്തുത സ്വപ്നത്തിൽ ഉണ്ടായ വിശ്വാസം നിമിത്തം ആ അഗ്നിഹോത്രി പിറ്റേദിവസം തന്നെ കിടങ്ങൂക്കു തിരിച്ചുപോന്നു.

ഇല്ലത്തുവന്നു് ഏകാകിനിയായി കുറേനാൾ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാന്തയോടു് സ്വപ്നവൃത്താന്തത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു് അവരെ ആശ്വസിപ്പിച്ചതിനുശേഷം പഴയപടി ഈശ്വരഭജനത്തിൽ ലയിച്ചു കുറേക്കാലംകൂടി കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഇതിനിടയ്ക്കു് ഒന്നിനുപുറമേ ഒന്നായി ഏഴു സ്ത്രീസന്താനങ്ങളും ആ ദമ്പതികൾക്കുണ്ടാകുകയും ചെയ്തു. പുത്രമുഖം കാണാൻകൊതിച്ചിരുന്നവർക്കു് ഇങ്ങിനെയെങ്കിലും ഒരു അനുഗ്രഹം കൈവന്നതിൽ അതിയായ സന്തോഷമുണ്ടായി. പക്ഷേ, പെൺകിടാങ്ങളും വളർന്നു വളർന്നു വരുന്നതോടുകൂടി അവരുടെ മനസ്സന്തോഷവും കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞുവന്നു. എന്തെന്നാൽ, നിത്യദാരിദ്ര്യത്തിൽ കിടന്നുഴലുന്ന തങ്ങളെ ഈ കന്യകകളെ ഏതുവിധത്തിൽ വേളികഴിച്ചുകൊടുക്കുമെന്നുള്ള വിചാരമാണു് അവരെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. ഒരു സമാധാനം മാത്രമേ ഈ വിഷയത്തിലും ആ ദമ്പതികൾക്കു് ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഗുരുവായൂരപ്പൻ എന്നെ സകലതിനും തക്കമാർഗ്ഗം കാണിച്ചുതരാതെ ഇരിക്കയില്ല എന്നുള്ള

തായിരുന്നു അതു്.

നിത്യകർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധാലുവായ ആ അഗ്നിഹോത്രി ഒരു ദിവസം പതിവുപോലെ ബ്രാഹ്മമുഹൂർത്തത്തിൽ സ്നാനത്തിനായി അടുത്തുള്ള കവണാറ്റിലേയ്ക്കു പോയി. സമയം അത്രയൊന്നും അതിക്രമിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു കടവിൽചെന്നു കുളിക്കാനായിട്ടിറങ്ങിയ അദ്ദേഹം അവിടെ കുളിച്ചുകൊണ്ടുനില്ക്കുന്ന ഒരു ബ്രഹ്മചാരിയെ കണ്ടു. "അസമയത്തു കടവിൽ വന്നു കുളിക്കുന്ന ഈ ബ്രഹ്മചാരി ആരായിരിക്കാം. മായാവികളായ വല്ല പിശാചുക്കളുമായിരിക്കുമോ? മായകൊണ്ടു് എത്രതരം വേഷവും ധരിക്കാൻ അവക്കു ശക്തിയുണ്ടല്ലോ. എന്തായാലും അടുത്തുചെന്നു കാര്യം ചോദിക്കാം. എന്തും വരട്ടെ; ഭഗവാൻ രക്ഷിക്കും" എന്നുള്ള ഉറപ്പോടുകൂടി ധൈര്യം അവലംബിച്ചു കടവിൽ ഇറങ്ങിച്ചെന്നു ബ്രഹ്മചാരിയോടിങ്ങനെ ചോദിച്ചു:—

"ആരാ അതു്? ഇത്ര വെളുപ്പിനു് ആറ്റിലിറങ്ങി കുളിക്കാൻ ഭയമില്ലേ? അങ്ങു ബ്രഹ്മചാരിയാണെന്നു തോന്നുന്നുവല്ലോ. ഇത്രനേരത്തെ എവിടെനിന്നാണു വരുന്നു്?"

"ഞാൻ ഒരു ബ്രഹ്മചാരിതന്നെ. കുറെ വടക്കുനിന്നാണു വരുന്നതു്. വേഗം പഠിക്കണമെന്നുള്ളതാണു് എന്റെ ഉദ്ദേശം."

"ശരി, അതിനു് ഇവിടെ ഈ അസമയത്തു വന്നിരിക്കുന്നതെന്തിനു്?"

"അതോ, പറയാം. ഇന്നലെ സന്ധ്യയോടടുത്താണു് ഞാൻ ഈ നാട്ടിൽ വന്നുചേർന്നതു്. അപരിചിതമായ ദേശമായതുകൊണ്ടു് ഒരു ബ്രാഹ്മണഗൃഹത്തിൽ കയറിക്കിടന്നു. പല വർത്തമാനങ്ങളും പറഞ്ഞകൂട്ടത്തിൽ എന്റെ ആഗ്രഹം ഞാൻ ഗൃഹനാഥനെ അറിയിച്ചു. എന്റെ ഉദ്ദേശത്തിന്റെ പരിശുദ്ധി ഓർത്തു് ഗൃഹനായകൻ എന്നോടിങ്ങനെയാണു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു്:"

"എന്താണതു് കേൾക്കട്ടെ?"

"പ്രഭാതത്തിൽ ഈ കടവിൽ ഒരാൾ കുളിക്കാൻ വരും. അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചാലേ കാര്യം സാധിക്കുകയുള്ളൂ" എന്നാണു പറഞ്ഞതു്. ആ ആളെ അന്വേഷിച്ചാണു് ഞാൻ ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നതു്. അങ്ങുതന്നെയായിരിക്കും ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ആൾ എന്നു കരുതട്ടെയോ?"

"അതെ, ഞാൻ തന്നെ. വേദം പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാം. പക്ഷെ ഞാൻ രോഗിയായതുകൊണ്ടു് എന്നോടൊപ്പം കഷ്ടപ്പെടാമെങ്കിൽ മാത്രമേ പഠിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ." "ഏതു കഷ്ടതയും സഹിപ്പാൻ ഞാൻ തയാറാണു്. വിദ്യ പഠിക്കുന്നതു കഷ്ടപ്പെട്ടതന്നെ ആയിരിക്കണമല്ലോ."

"ഇവിടങ്ങളിലുള്ളവർ വേദാദ്ധ്യയനത്തിനു വടക്കൻദിക്കുകളിലേക്കാണു പോകുന്നതു്. അവിടങ്ങളിലല്ലേ അതിനു കൂടുതൽ സൗകര്യം. ഉണ്ണി ഇങ്ങോട്ടു പോന്നതെന്താണു്?"

"സൗകര്യം എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇവിടെവല്ലയിടവുമാണു്. അവിടെ അനേകമാളുകൾ ഒത്തുചേർന്നാണു് പഠിക്കുന്നതു്. സ്വതന്ത്രമായി തനിയേ ഇരുന്നു പഠിക്കണമെന്നുള്ളതാണു് എന്റെ ആഗ്രഹം."

സംഭാഷണം ഇത്രയുമായപ്പോഴേയ്ക്കും അവർ രണ്ടുപേരും കുളികഴിഞ്ഞു ബ്രഹ്മചാരി പുറകേയും അഗ്നിഹോത്രി മുൻപേയുമായി നടന്നു് ഇല്ലത്തുചെന്നുകയറി. അപ്പോഴേയ്ക്കും അവിടെ എല്ലാവരും ഉണർന്നെണീറ്റിരിക്കുന്നു. അന്നു് അഷ്ടമിരോഹിണിയായിരുന്നതുകൊണ്ടു് വിശേഷാൽ പൂജകർമ്മങ്ങൾക്കും മറ്റും ഒരുക്കേണ്ട ഭാരം അന്തർജ്ജനത്തിനും മക്കൾക്കും ഉള്ളതുകൊണ്ടാണു് അത്രയാവിലെ അവരെല്ലാം ഉണർന്നെണീക്കാൻതന്നെ കാരണം. അഗ്നിഹോത്രി കെട്ടിനകത്തേക്കു കടന്നു. കൂട്ടത്തിൽ ബ്രഹ്മചാരിയും. ബ്രഹ്മചാരിയെക്കണ്ടപ്പോൾ അന്തർജ്ജനത്തിനു് 'ആറു ഇങ്ങിനെയെങ്കിലും ഒരു ഉണ്ണിയെ കാണുവാൻ സാഗതിയായല്ലോ' എന്നൊരു സന്തോഷം. പെൺകിടാങ്ങൾക്കു് "ഇക്കൊച്ചു

കാമദേവനെ എവിടെ കിട്ടി" എന്നൊരു വിചാരം. ഇതിനിടയ്ക്ക് അഗ്നിഹോത്രി ബ്രഹ്മചാരിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങളും പത്നിയേയും മറവും ധരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോഴും ബ്രഹ്മചാരി വെളിയിൽ ഇറങ്ങി അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന സപ്തർഷിമാരിലേക്ക് ഒരോട്ടം. ഇതുകണ്ട് അഗ്നിഹോത്രിയും പുറകേ ഓടിയെത്തി. പക്ഷെ ബ്രഹ്മചാരിയെ അവിടെയെങ്ങും കണ്ടില്ല. വിഷണ്ഡഹൃദയനായ അദ്ദേഹം ഇതെല്ലാം മായയാണെന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നതിനിടക്ക് "നാളെ ആ കളിക്കടവിൽ വന്നാൽ എന്നെക്കാണാം" എന്നു് ആ സപ്തർഷിമാരിൽ നിന്ന് ആരോ വിളിച്ചുപറയുന്നതു് അദ്ദേഹം കേട്ടു. വീണ്ടും അദ്ദേഹം അവിടെയെല്ലാം തെരഞ്ഞു. ആരേയും കണ്ടില്ല. അന്നത്തെ പകൽ മുഴുവൻ ആ ബ്രഹ്മചാരിയെപ്പറ്റിത്തന്നെ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് ആ ദമ്പതികൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി. രാത്രി ഉറക്കത്തിൽ രണ്ടുപേരും ആ ബ്രഹ്മചാരിയെ സ്വപ്നം കണ്ടു. "നിങ്ങൾക്ക് എന്നും ഐശ്വര്യം കൈവരും; എന്റെ ചൈതന്യം എന്നും ഇവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കും" എന്നു പറഞ്ഞതായും തോന്നി.

പിറേറദിവസം നേരം വെളുക്കാൻ ഏഴെട്ടനാഴികയുള്ളപ്പോൾത്തന്നെ അഗ്നിഹോത്രി ആറാതിരത്തെത്തി. എന്തൊരാശ്ചര്യം. മഞ്ഞപ്പട്ടും ഗോപിക്കുറിയും പീലിത്തിരുമുടിയും ധരിച്ച ബാലഗോപാലൻ വേണുഗാനം പൊഴിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെ നില്ക്കുന്നു. അഗ്നിഹോത്രി അതുകണ്ട് ആനന്ദപുളകിതഗാത്രനായി അനേക ഉരു വീണുവണങ്ങി സ്തുതിച്ചു. അല്പസമയത്തേക്കേ ഈ ദർശനം ഉണ്ടായുള്ളൂ. ഉടൻ ആ ഗോപാലവിഗ്രഹം മറഞ്ഞുപോയി. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു മുരളീഗാനം അതാ ആ അഗ്നിഹോത്രിയുടെ പിറകിൽ. അദ്ദേഹം അതുകേട്ടു തിരിഞ്ഞു. അപ്പോഴേക്കും നാദവും തേജസ്സും പുറകോട്ടു പുറകോട്ടു മാറിത്തുടങ്ങി. അഗ്നിഹോത്രിയും പിന്തുടർന്നു. നദിക്കരയിൽ നിന്നും അല്പാല്പമായി ഉയർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ആ ദിവ്യഗാനവും

തേജസ്സും പടിഞ്ഞാട്ടു നീങ്ങിനീങ്ങി ഒരു ചെറുകുന്നിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലുള്ള തെക്കുംകാട്ടിൽചെന്നു് അവസാനിച്ചു. അതുവരെ അഗ്നിഹോത്രിയും അനുഗമിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരുന്നു. ഇനി എങ്ങോട്ടാണു പോകേണ്ടതു് എന്നായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരം. എങ്കിലും ആ ഗാനവും തേജസ്സും ചെന്നവസാനിച്ച സ്ഥലത്തു് ഗുരുവായൂരപ്പനെ ഭക്തിപൂർവ്വം ധ്യാനിച്ചു പൂജ നടത്തിയിട്ടേ അദ്ദേഹം തിരിച്ചുപോന്നുള്ളൂ.

ഈ വൃത്താന്തം അടുത്തദിവസംതന്നെ നാട്ടിലൊക്കെപ്പരന്നു. നാട്ടുകാരായ നമ്പൂതിരിമാരും മറ്റുള്ളവരുംകൂടി കുന്നിൽ എത്തി. അവിടം വെട്ടിത്തെളിച്ചു് ഒരു ക്ഷേത്രം പണിയിക്കുന്നതിനുവേണ്ട ഏർപ്പാടുകളുംചെയ്തു. കാലതാമസംകൂടാതെ ക്ഷേത്രംപണി പൂർത്തിയായി. വിഗ്രഹനിർമ്മിതിക്കുള്ള ആലോചനയ്ക്കിടയിൽ 'അതിനായി ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടാ. ആറുകടവിൽ ഒരു ലക്ഷണയുക്തമായ വിഗ്രഹം ഒഴുകിവന്നു കിടപ്പുണ്ടു്. അതെടുത്തു പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടാൽമതി' എന്നു് ആരോ വിളിച്ചുപറഞ്ഞതായി അവരെല്ലാം കേട്ടു. ഒട്ടും സംശയിക്കാതെ അപ്പോൾത്തന്നെ അവർ ആറുകടവിൽ എത്തി ചിലരെക്കൊണ്ടു പരിശോധിപ്പിക്കുകയും ദിവ്യമായ ഒരു ബാലഗോപാലവിഗ്രഹം കരയ്ക്കടുപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു. ഇതും ഗുരുവായൂരപ്പന്റെ അനുഗ്രഹംതന്നെ എന്നുപറഞ്ഞു് അവരെല്ലാവരുംകൂടി ആ വിഗ്രഹം എടുപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു ക്ഷേത്രത്തിൽ ശുഭമായ മുഹൂർത്തംനോക്കി മധുരമറന്നു് അഗ്നിഹോത്രിയെക്കൊണ്ടുതന്നെ പ്രതിഷ്ഠിപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു. ഭഗവാൻ ബാലഗോപാലൻ ചാലേകുന്നിൽ എത്തിയതുകൊണ്ടു് അതിനു ചാലക്കുന്നത്തു ക്ഷേത്രമെന്നു പറയുന്നു. എന്നാൽ ഒരു ശാസ്താവിന്റെ ക്ഷേത്രംകൂടി അവിടെ ഉള്ളതുകൊണ്ടോ എന്തോ ശാസ്താംകോട്ടക്ഷേത്രമെന്നും ഇതിനു പേരുണ്ടായി. ഈ രണ്ടുക്ഷേത്രങ്ങളും മീനച്ചിലാറിന്റെ പടിഞ്ഞാറെക്കരയിൽ കിഴക്കു ദർശനമായിട്ടാണു് ഇരിക്കുന്നതു്.

സാക്ഷാൽ ഗുരുവായൂരപ്പൻതന്നെയാണ് പ്രസ്തുത ക്ഷേത്രത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും. അതുകൊണ്ട് ഇവിടേയും വിഗ്രഹത്തിൽ ആടുന്ന എണ്ണയ്ക്കു വാതരോഗശമനശക്തിയുണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഇതുകൂടാതെ സന്തതിയും സമ്പത്തും ഉണ്ടാകുന്നതിനു് ഇവിടെ ഭജനമിരിക്കുന്നതും ഫലപ്രദമാണുപോലും.

ഈ ബാലഗോപാലസ്വാമിയുടെ അനുഗ്രഹമാഹാത്മ്യങ്ങളെ തെളിയിക്കുന്ന പല സംഭവങ്ങളും നാട്ടിൽ പലരും പറഞ്ഞുപോരുന്നുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്നുമാത്രം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം. ഈ ക്ഷേത്രത്തിനടുത്തുണ്ടായിരുന്ന കവുത്തമനഇല്ലത്തെ ഒരു അന്തർജ്ജനം ശ്രീകൃഷ്ണനെ ഭക്തിപൂർവ്വം ഭജിച്ചിരുന്നു. ഒരു ദിവസമെങ്കിലും ക്ഷേത്രത്തിൽവന്നു ദർശനം നടത്താതെ അവർ ജലപാനം പോലും ചെയ്യാതിരിയ്ക്കയില്ലായിരുന്നു എന്നാണു പഴമക്കാർ പറയുന്നതു്. ഇതുകൂടാതെ ഇല്ലത്തുവച്ചുതന്നെ നെയ്യപ്പമുണ്ടാക്കി നൈവേദ്യം കഴിക്കുന്നതും ആ അന്തർജ്ജനത്തിന്റെ പതിവായിരുന്നു. അങ്ങിനെ കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞതോടുകൂടി ആ അന്തർജ്ജനം വൃദ്ധയും അന്ധയുമായി തീർന്നുപോയി. അതിൽ അവർക്കുണ്ടായ സങ്കടത്തിനു് അതിരില്ലായിരുന്നു. എന്നിട്ടും നെയ്യപ്പം ഉണ്ടാക്കി ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാനു് നൈവേദ്യം കഴിക്കുന്ന പതിവു് അവർ മുട്ടിച്ചില്ല. ക്രമേണ ഈ ആവശ്യത്തിനായി ഉണ്ടാക്കിവയ്ക്കുന്ന നെയ്യപ്പം വേണ്ട സമയത്തു കാണാതെയായിത്തുടങ്ങി. ഇല്ലത്തെ കുട്ടികളും എടുത്തുതിന്നുകളയുകയാണെന്നു വിചാരിച്ചു പലപ്പോഴും അവരെ ആ അന്തർജ്ജനം ശകാരിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും ഫലമുണ്ടാകാറില്ല. മേലാൽ അപ്പം ആരും കട്ടുകൊണ്ടുപോകാതെ ഇരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അപ്പക്കുട്ടയുടെ മുകളിൽ കൈവച്ചു് അടച്ചുപിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക അവർക്കൊരു പതിവായിത്തീർന്നു. ഒരിക്കൽ ഇങ്ങിനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ ആരോ കൈയുടെ അടിവഴി അപ്പം വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നുണ്ടെന്നു് അവർക്കു തോന്നി. എടോ അപ്പക്കള്ളാ എന്നു വിളിച്ചു

കൊണ്ട് ആ അനഘ അപ്പം വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കൈയ്യും കടന്നു പിടിച്ചു. അതു സഹിക്കാൻ കൃഷ്ണനല്ലാതെ മറ്റാരുമായിരുന്നില്ല. അന്തർജ്ജനം കൈയും കടന്നുപിടിച്ച ഉടനെ കൃഷ്ണൻ മറേറക്കൈ കൊണ്ട് അന്തർജ്ജനത്തിന്റെ കാഴ്ചയറ്റ കണ്ണിൽ ഒരു കുത്തു കൊടുത്തു. അയ്യോ എന്നു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് അന്തർജ്ജനം പിടിവിട്ട് രണ്ടുകൈകൊണ്ടും കണ്ണുതിരുമ്മാൻ തുടങ്ങി. അതിനിടയ്ക്കു കണ്ണിൽ കുത്തിയവനെ അവർ അനവധി ശകാരിക്കുകയുമുണ്ടായി. ഏതായാലും കണ്ണിന്റെ വേദനതീർന്നു കൈ എടുത്തപ്പോൾ ആ ഒരു കണ്ണിനു കാഴ്ചയുണ്ടായതായിക്കണ്ട് അവർ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. ഉടനെ ഭഗവാനെ വളരെ നേരം വാഴ്ത്തിപ്പാടുകയുമുണ്ടായി. പിന്നീട് ആ അന്തർജ്ജനം മരിക്കുന്നതുവരെ ആ ഒരു കണ്ണിനുണ്ടായ കാഴ്ചയോടുകൂടിത്തന്നെയാണ് വർത്തിച്ചിരുന്നതു്. അപ്പം നിമിത്തം കണ്ണിനു കാഴ്ച കൈവന്ന ആ അന്തർജ്ജനത്തെ അപ്പക്കണ്ണിയന്തർജ്ജനമെന്നാണു പിന്നീടു വിളിച്ചുവന്നതു്.

ശ്രീകൃഷ്ണപ്രതിഷ്ഠ നടന്നതിനുശേഷം ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ മധുരമാറത്തു് അഗ്നിഹോത്രി ക്ഷേത്രത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെ സാമാന്യം വലിയ ഒരു കടുവാ നില്ക്കുന്നതായികണ്ടു ഭയപ്പെട്ടു. കടുവയാകട്ടെ ഗൗരവഭാവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഒന്നു നോക്കിയിട്ടു തെക്കോട്ടിറങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്തു. കടുവാ പോയ ദിക്കിലേയ്ക്കു നോക്കിയപ്പോൾ തെക്കുവശത്തു പടിഞ്ഞാറെ മൂലയ്ക്കായി ഒരു ശരം നിലത്തുകുത്തിനിന്നു വിറയ്ക്കുന്നതായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം കണ്ടതു്. ഉടനെ മൂന്നാമനെ വരുത്തി നോക്കിച്ചതിൽ ശബരിമലശാസ്താവിന്റെ അധിവാസമുണ്ടായിരിക്കുന്നു എന്നും ഉടനെ ഒരു ക്ഷേത്രം പണിയിച്ചു പ്രതിഷ്ഠനടത്തേണ്ടതാണെന്നും അറിവായി. അതും അധികകാലം താമസിക്കാതെ അദ്ദേഹം നിർവ്വഹിച്ചു. സാക്ഷാൽ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമിയുടെ വേഷത്തിലുള്ള ആ ശാസ്താവിന്റെ വിഗ്രഹം കാണേണ്ടതുതന്നെയാ

ണ്ട്. അത്ര വിശിഷ്ടമാണ് ആ വിഗ്രഹം. ആദ്യകാലത്തു തെക്കുംകൂർ രാജാക്കന്മാർ രാജ്യരക്ഷയ്ക്കായി ഒരു സൈന്യത്തെ ശാസ്താംകോട്ടയിൽ താമസിപ്പിക്കുകയും ശാസ്താവിനെ ഭക്തി പൂർവ്വം ഭജിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ നഷ്ട രാജ്യരായ അവർ ശാസ്തൃഭജനത്തിൽ പരാങ്മുഖരായി തീർന്ന തോടുകൂടി രോഗാദികഷ്ടതകളും അവരെ ബാധിക്കാനും തുടങ്ങി. പ്രശ്നം വയ്പിച്ചുനോക്കിയതിൽ ശാസ്തൃകോപമാണ രോഗത്തിനു കാരണമെന്നു തെളിയുകയാൽ അവർ ശാസ്താംകോട്ടക്ഷേത്രത്തിൽ എത്തി വഴിപാടുകളും കഴിക്കുകയും ക്ഷേത്രംതന്നെ പുതുക്കിപ്പണിയിക്കുകയും ചെയ്തതായിട്ടാണ് അറിവ്.

വിഷ്ണുപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കുശേഷം മധുരമറന്നത് അഗ്നിഹോത്രിക്ക് ഒരു പുരുഷസന്താനം ഉണ്ടായി. അതിനു അവർ വാസുദേവൻ എന്നു പേരിട്ടു വളർത്തി സർവ്വവിദ്യകളും പഠിപ്പിച്ചു. ആ വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരിയിൽനിന്നാണ് ആ കുടുംബം പിന്നീട് അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചത്. പണ്ടത്തെ ദാരിദ്ര്യസ്ഥിതി തീരെ മാറി. അഗ്നിഹോത്രിയുടേയും അന്തർജ്ജനത്തിന്റേയും കാലം അവസാനിച്ചിട്ടും വളരെക്കാലത്തേയ്ക്ക് ആ കുടുംബം കൃഷ്ണഭജനത്തിൽ ഉത്സുകമായിത്തന്നെ ഇരുന്നു. അക്കാലമത്രയും അവർക്ക് അഭിവൃദ്ധിക്കു കുറവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭക്തി കുറഞ്ഞപ്പോൾ ഐശ്വര്യവും ക്ഷയിക്കാൻ തുടങ്ങി. എങ്കിലും ഇന്നും ക്ഷേത്രത്തിലെ പൂജാദികർമ്മം നടത്തുന്നതു മധുരമറന്നതുകാർത്തന്നെയാണ്. അഗ്നിഹോത്രിയുടെ ഏഴു പെൺമക്കളും ആജീവനാന്തം കന്യകകളായിത്തന്നെ ജീവിക്കുകയാണുണ്ടായത്. മായാഭഗവതിയുടെ അംശാവതാരങ്ങളായ അവരെ മുതലയുടെ ആകൃതിയിൽ നിർമ്മിതമായ ഒരു പീഠത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച് ഇന്നും ആരാധിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്.

ചക്കള്ളമലയിലെ ശക്തിദേവത

പാലായിൽനിന്നു തൊടുപുഴയ്ക്കു പോകുന്ന പൊതുനിരത്തിൽ നെടിയകാട്ടുവള്ളിക്കൽ എന്നൊരു സ്ഥലമുണ്ട്. അവിടെനിന്നു മുട്ടത്തിനു പോകുന്ന വഴിയിൽകൂടി കഷ്ടിച്ച് ഒന്നേകാൽ മൈലോളം കിഴക്കുമാറി വഴിക്കുവടക്കുവശം ഏകദേശം അഞ്ഞൂറിൽപരം ഏക്കർ സ്ഥലം റിസർവായി കിടപ്പുണ്ട്. ഇതിനു് ഇലുമ്പരിവനമെന്നു പറയുന്നു. ഇലവീഴാ പൂഞ്ചിറ മുതലായ പുണ്യസ്ഥാനങ്ങൾകൊണ്ടു സുപ്രസിദ്ധി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള കടയത്തൂർവിന്ധ്യൻ ഇതിന്റെ തെക്കുകിഴക്കുഭാഗത്താണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഇലുമ്പരിറിസർവിന്റെ പടിഞ്ഞാറേ അതിരിൽനിന്നു് ഒരു ഫർലോങ്ങു് തെക്കോട്ടുമാറിയാണു് ഒപോട്ടൻപ്ലാവു് റബർതോട്ടം. അതിൽകൂടി മൂന്നു ഫർലോങ്ങു് തെക്കോട്ടു ചെന്നാൽ ഒരു വലിയ തോടും അതോടു തൊട്ടു റോഡും ദൃശ്യമാകും.

ഇലുമ്പരിറിസർവിന്റെ പടിഞ്ഞാറേ അതിരിൽനിന്നു് ഒരു ഫർലോങ്ങു് കിഴക്കുമാറി ഒരു ഭഗവതിക്ഷേത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു് ഏകദേശം ഒരു ഫർലോങ്ങുകൂടി കിഴക്കോട്ടുമാറി പരാശക്തിയായ ദേവിയെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വലിയ ഗ്രഹമുണ്ട്. അവിടെ ചെന്നെത്തണമെങ്കിൽ ആദ്യത്തെ ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു് അത്യുന്നതങ്ങളും അതിഭീമങ്ങളുമായ അനവധി പാറക്കൂട്ടങ്ങളും തരണം ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗ്രഹത്തിനു് ചക്കിയള്ളു് എന്നു പറയുന്നു. ചക്കി എന്നതിനു പരാശക്തിയെന്നും അള്ളു് എന്നതിനു ഗ്രഹമെന്നുമാണു് അർത്ഥം. ചുരുക്കത്തിൽ പരാശക്തി അധിവസിക്കുന്ന ഗ്രഹമെന്നു സാരം. മലയ്ക്കു പൊതുവെ ചക്കള്ളമലയെന്നും പറയുന്നു. ഗ്രഹത്തിനു പത്തടിയോളം പൊക്കവും അതിനൊത്ത വിസ്താരവും ഉള്ളതുകൊണ്ടു പ്രതിഷ്ഠാമൂർത്തിയായ ദേവിയുടെ മുൻപിൽ ഒരേ

സമയത്തു് നൂറോളം ആളുകൾക്കു വെയിലും മഴയുംകൊണ്ടുള്ള ഉപദ്രവമേല്ക്കാതെ ഗ്രഹയ്ക്കകത്തുതന്നെനിന്നു ശ്രീനം നടത്തുവാനുള്ള സൗകര്യമുണ്ടു്. ഗ്രഹയ്ക്കു മുകളിലായി തട്ടുപോലെ നില്ക്കുന്ന വിസ്മയാവഹമായ പാറയ്ക്കു് ഒരു നൂറടിയോളം പൊക്കമുള്ള അടിയിൽ കൂടാത്ത ഉയരം കാണും. ആ പാറയുടെ മുകളിൽ രണ്ടു പാലമരങ്ങളും ഒരു അരയാഞ്ഞിലിയും അഭ്രംകഷ്ശ്രഖകളോടുകൂടി കാറടിച്ചു് ഉലഞ്ഞുലഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന കാഴ്ച കാണേണ്ടതുതന്നെയാണു്. ഈ വൃക്ഷങ്ങളുടെ ഉയരം എത്രയെന്നു നിർണ്ണയിക്കാൻ യാതൊരു മാർഗ്ഗവും ഇല്ല. ഇന്നും അവ വളർന്നുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് ഇരിക്കുന്നതു്. പ്രതിഷ്ഠാമൂർത്തിയുടെ പുറകിൽനിന്നു ഗ്രഹത്തിനെയും കിഴക്കോട്ടു നീണ്ടുകിടക്കുകയാണു്. ഗ്രഹയ്ക്കു് എത്ര ദൂരമുണ്ടെന്നു് അറിയാൻവയ്യ എങ്കിലും അതിൽകൂടി പോയാൽ എകദേശം രണ്ടു നാഴികയോളം ദൂരത്തിലുള്ളതും മലകരതോട്ടം സുപ്രസിദ്ധം അവർകളുടെ ബംഗ്ലാവിനു് അടുത്തുകിടക്കുന്നതുമായ മകളമ്മാർ കയത്തിൽ എത്തിച്ചേരാമെന്നാണു പറയുന്നതു്. പുരാതനകാലത്തു് മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്മാർ ഗ്രഹാമാർഗ്ഗമായി പ്രസ്തുത കയത്തിൽപോയി സ്നാനാദികർമം നിർവ്വഹിച്ചു തിരിയെവന്നു പരാശക്തിയെ ആരാധിച്ചുവന്നിരുന്നു എന്നാണു പറയപ്പെട്ടുന്നതു്. ഏതായാലും മകളമ്മാർ കയം ഒരു പുണ്യതീർത്ഥമായിട്ടുതന്നെ ഇന്നും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. തൊടുപുഴ ആറിന്റെ ഒരു ഭാഗമായ ഇതിൽനിന്നു് ഇതരമതാവലംബികൾപോലും മത്സ്യം പിടിക്കുകയോ മറ്റേതെങ്കിലും തരത്തിൽ ഇതിലെ ജലം മലിനപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യാറില്ല. ഗ്രഹയ്ക്കു മുകളിൽ ഉയർന്നു നില്ക്കുന്ന പാറയ്ക്കു മാളികപ്പുറമെന്നാണു പറഞ്ഞുവരുന്നതു് പ്രതിഷ്ഠാമൂർത്തിക്കു നേരെ മുകളിലായി പാറയിലെ ഒരു ചെറിയ ഭാഗത്തിൽകൂടി ഭക്തജനങ്ങൾ തിങ്ങിക്കൂടി പരാശക്തിയെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ വേനൽക്കാലത്തുപോലും ജലം ഒഴുകിവരും. അതു ഗ്രഹാമുഖത്തിൽകൂടി താഴോട്ടു ഒഴി

ന്നതു് മുകളിൽ നില്ക്കുന്ന വൃക്ഷങ്ങളിൽനിന്നു പൊഴിയുന്ന ഇല കളിൽ വാങ്ങി ഭക്തജനങ്ങൾ ഭക്തിയോടുകൂടി സേവിക്കുന്നു. ഇതു് ഇന്നും നടന്നുവരുന്ന ഒരു വിശേഷമാണു്. ഇങ്ങിനെ ഒഴുകിവരുന്ന തീർത്ഥം കൈകൊണ്ടു തൊട്ടുകൂടാ. തീർത്ഥമെന്ന ല്ലാതെ ഇതിനു വെള്ളമെന്നു പറയാനും പാടില്ല. കൈകൊണ്ടു തൊടുകയോ വെള്ളമെന്നു പറയുകയോ ചെയ്താൽ ആ ദിവസം പിന്നെ തീർത്ഥജലം പ്രവഹിക്കയില്ലത്രേ. പടിഞ്ഞാറെല്ല ക്ഷേത്രം പരാശക്തിയുടെ ഇളങ്കാവാണു്. അവിടെനിന്നു് ഒരു ഫർലോങ്ങു തെക്കുകിഴക്കായി മനോഹരവും വിസ്മയാവഹവു മായ മലഞ്ചെരുവിൽ ഒരു ഗുഹയുണ്ടു്. അതിലാണു് പരാശ ക്തിയായ ഭഗവതിയുടെ തിരുവാഭരണങ്ങളും പൂജാപാത്രങ്ങളും വാളും, ചിലമ്പു് മുതലായവയും വഴിപാടായിവരുന്ന സ്വർണ്ണം, വെള്ളി മുതലായ ലോഹങ്ങളും നാണയങ്ങളും സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതു്. യാതൊരു പൂട്ടും കെട്ടുമില്ലാത്ത ആ ഗുഹയിൽനിന്നു് ആരും അവയൊന്നും മോഷ്ടിക്കയില്ല എന്നാണു് ജനവിശ്വാസം.

ഈ ക്ഷേത്രത്തിലെ പൂജാദികർമ്മങ്ങളും ഇന്നും നടത്തിവരു ന്നതു് കാട്ടിളയർ, മലനായർ എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞുപോരുന്ന മലയുള്ളാടന്മാരാണു്. അവരുടെ ഭരദൈവതമാണു് പരാ ശക്തി. കരിങ്കുന്നം കണിയാരുടെ കുടുംബത്തിലേക്കാണു് ക്ഷേ ത്രത്തിൽ വാദ്യമേളങ്ങളും നടത്താനുള്ള അധികാരവും അവകാ ശവും. വെളിച്ചപ്പാടിന്റെ സ്ഥാനം മലയുള്ളാടവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ട ഒരു വീട്ടുകാർക്കായിരുന്നു എങ്കിലും ഇപ്പോഴത്തെ വെളിച്ച പ്പാടു് ഒരു ഈഴവനാണു്.

ഒരുകാലത്തു് അസൂയിഷ്ടവിദ്വേഷിശിഷ്ടനും ദ്രോണാചാര്യശി ഷ്യനും ഭക്താഗ്രേസരനുമായിരുന്ന ഏകലവ്യൻ പാണ്ഡവന്മാ രുടെ വനവാസകാലത്തോടു് അടുത്തു് സ്വജാതിയിൽപെട്ട ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടി സഹ്യാദ്രിയിൽ ഏത്തി പലയിടത്തും സഞ്ച രിഞ്ഞുവരവെ അന്നു ഘോരാരണ്യമായി കിടന്നിരുന്ന ഇലുമ്പരി

വനത്തിലും എത്തി. പ്രകൃതിരമണീയമായ ആ സ്ഥലം ശിഷ്യരെത്തു വസിക്കുന്നതിനു പറ്റിയതാണെന്നു കണ്ടു് ആ വില്വാളിവീരൻ അവിടെ വളരെക്കാലം താമസിക്കുകയുണ്ടായി. അക്കാലത്തു് അഗസ്ത്യമഹർഷിയുടെ ഒരു വാസസ്ഥാനമായിരുന്നു പ്രസ്തുത ഗുഹ. ഗുഹയിൽ അദ്ദേഹം നിത്യാരാധനയ്ക്കു വേണ്ടി പ്രതിഷ്ഠിച്ചതാണു് ശക്തിസ്വരൂപിണിയായ ദേവിയുടെ വിഗ്രഹം. ഏകലവ്യനെ കണ്ടു സന്തുഷ്ടചിത്തനായ മഹർഷി "നീ ഇവിടെ താമസിച്ചു് ശിഷ്യരെത്തു ദേവിയെ ആരാധിച്ചുകൊൾക. നിനക്കും നിന്റെ വംശത്തിനുമായി ഈ സ്ഥലവും ദേവീസാന്നിദ്ധ്യമുള്ള ഈ ഗുഹയും വിട്ടുതന്നിരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് നേരെ അഗസ്ത്യകൂടത്തിലേക്കും അവിടെനിന്നു് പാണ്ഡ്യദേശത്തിലേക്കും പോയി. പിന്നീടു് അദ്ദേഹം തിരിച്ചു് ആ സ്ഥലത്തു വരികയുണ്ടായിട്ടില്ല. അന്നുമുതൽ ഏകലവ്യന്റെയും കുട്ടരുടേയും ആരാധനാമൂർത്തിയായിത്തീർന്ന ശക്തിസ്വരൂപിണിയായ ഭഗവതി. ശിഷ്യഗണങ്ങളും അന്നേ ആ വനത്തിൽ അങ്ങിങ്ങായി താമസമുറപ്പിച്ചു. ഏകലവ്യൻ ഗുഹാവാസിയായിത്തീർന്നു. നിത്യവും ആരാധനാസമയത്തു ശിഷ്യന്മാർ പാഷ്പിടങ്ങളിൽനിന്നു ഗുഹയിൽ വന്നുചേരുകയും ദേവിയുടേയും ഗുരുവിന്റേയും അനുഗ്രഹം വാങ്ങി തിരിച്ചുപോകുകയുമായിരുന്നു പതിവു്. ഏകലവ്യൻ ഗുഹാമാർഗ്ഗമായി മകളമ്മാർകയത്തിൽപോയി കുളിച്ചുവന്നാണു നിത്യാരാധന നടത്തിയിരുന്നതു്. ശിഷ്യന്മാരും അങ്ങനെതന്നെ. ഇപ്രകാരം അനേകകാലം നടന്നു. കൗരവപാണ്ഡവയുദ്ധത്തിനു അല്പം മുൻപായി ഏകലവ്യൻ ഹസ്തിനപുരത്തിനടുത്തുള്ള വനത്തിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. പോകുന്ന അവസരത്തിൽ ശിഷ്യരെ എല്ലാം വിളിച്ചുവരുത്തി വേണ്ട ഉപദേശങ്ങളും കൊടുക്കുകയും ദേവിയെ കുലപരമ്പരയാ ആരാധിക്കണമെന്നും അതുകൊണ്ടു വംശനാശമുണ്ടാകയുള്ളു എന്നും അരുളിചെയ്തിരുന്നു. അതനുസരിച്ചു് അവർ

ദേവിയെ ആരാധിച്ചുകൊണ്ടു പിന്നീടു് അവിടെത്തന്നെ പാർക്കയാണുണ്ടായതു്. വംശത്തെ നിലനിറുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി കാലാന്തരത്തിൽ അവർ വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയും കുടുംബമായി താമസിക്കുകയും ചെയ്തു. അവരുടെ സന്താനപരമ്പരകളാണു് ഇന്നു കാണുന്ന മലയുള്ളാടന്മാർ അഥവാ കാട്ടാളർ. ആചാരമര്യാദകളെപ്പറ്റിയുള്ള വിഷയത്തിൽ മറ്റേതു സമുദായത്തേക്കാളും അവർക്കു് അത്യധികമായ ശ്രദ്ധയുണ്ടു്. അധർമ്മാചരണത്തിൽ അവർ വൈമുഖ്യം കാണിക്കുന്നു. സത്യവും നീതിയും അവർ കൈവിടുകയില്ല. ഇവയെല്ലാം പരാശക്തിയിലുള്ള വിശ്വാസമാണു് അവരെ പഠിപ്പിച്ചതു്. ഭയവും ഭക്തിയും വിശ്വാസവും അവർക്കുള്ളതുപോലെ ഇന്നു മറ്റാർക്കും തന്നെ ഇല്ല. ഇന്നും അവർ ഒത്തുചേർന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ ദേവി പ്രസാദിക്കും. മലമുകളിലുള്ള സുഷിരത്തിൽനിന്നും തീർത്ഥജലം ഒഴുകും. ഏതു് ആഢ്യബ്രാഹ്മണനും ഈ ഒരു ശക്തി കിട്ടുകയില്ല. ഭക്തിവിഷയത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർ ഇന്നു കാട്ടാളരേക്കാൾ എത്രയോപടി താഴ്ന്നുപോയിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാതെ തരമില്ല. കാട്ടാളരിൽ ബിരുദധാരികളോ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോ വിദ്യാസമ്പന്നന്മാരോ ഇല്ല. ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ദോഷഫലങ്ങളും അവരെ തീണ്ടാത്തതുകൊണ്ടു് മാനസികമായ വളർച്ച അവർക്കു് സിദ്ധിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. ആ ആസ്ഥികബുദ്ധിയാണു് അവരുടെ ആശ്രയസ്ഥാനമെന്നു് അവർക്കുതന്നെ അറിയാം. മറ്റുള്ളവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അവർ മൂഢന്മാരും പ്രാകൃതരുമായിക്കൊള്ളട്ടെ എങ്കിലും പരാശക്തി അവരെയാണു് അനുഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്നുള്ളതു് സംശയരഹിതമായ ഒരു പരമാർത്ഥമാണു്.

ശക്തിസ്വരൂപിണിയായ ദേവിയുടെ പ്രധാനമായ ഉത്സവം, വൃശ്ചികമാസത്തിലെ സംക്രമം, മീനമാസത്തിലെ മകം പൂരം എന്നീ ദിവസങ്ങളിലാണു് നടക്കുന്നതു്. ദേവീദർശനത്തിനായിറങ്ങുന്നവർ തലേദിവസംതന്നെ ഇളങ്കാവു് എന്നു പറയുന്ന

പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തെ ക്ഷേത്രത്തിൽ കുടനം. അന്നത്തെ അവരുടെ ജോലി ക്ഷേത്രാവശ്യത്തിനുവേണ്ടി തെക്കുകിഴക്കുഭാഗത്തുള്ള ഗുഹയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന സാധനങ്ങളും തിരുവാഭരണങ്ങളും പൂജാപാത്രങ്ങളും ഇവയെല്ലാം അവിടെച്ചെന്നു പ്രാർത്ഥനയോടും ഭക്തിയോടുംകൂടി എടുത്തു ആഘോഷത്തോടെ ഇളങ്കാവിൽ കൊണ്ടുവരിക, അന്നു ഉപവാസമായി കഴിക്കുക എന്നിതുമാണു്. പിറ്റെന്നു രാവിലെയാണു് പ്രധാനഗുഹയിലുള്ള പരാശക്തിയുടെ മുൻപിലേക്കുള്ള ഘോഷയാത്ര. ഭക്തജനങ്ങളും ഗുഹാമുഖത്തിൽ എത്തി പ്രത്യേക പ്രാർത്ഥനകളും വഴിപാടുകളും കഴിച്ചു് മലമുകളിൽനിന്നു തത്സമയം ഒഴുകിവരുന്ന തീർത്ഥവും സേവിച്ചു് മടങ്ങിപ്പോരുന്നു. പ്രത്യേക വഴിപാടു് എന്നു പറയുന്നതു് വെള്ളരിനിവേദ്യമാണു്. ഉണക്കലരി ഏഴുപ്രാവശ്യം അവച്ചുവെളുപ്പിച്ചു് വേവിക്കാതെ നിവേദിക്കുന്നതിനാണു് വെള്ളരി നിവേദ്യമെന്നു പറയുന്നതു്. ഈ വഴിപാടു് സ്ത്രീപ്രധാനമായിട്ടു കരുതിപ്പോരുന്നു. ഇതുകൂടാതെ അവസ്ഥാനത്തു അരി വേവിച്ചുള്ള നിവേദ്യവും അവിടെയുണ്ടു്. മാളികപ്പുറമെന്നു പറയുന്ന ഗുഹയുടെ മേൽത്തട്ടിൽ നാളികേരമുടയ്ക്കുക ഒരു പ്രധാനവഴിപാടാണു്. എന്നാൽ ഇവയെല്ലാം നടത്തുന്നതും പൂജാദികർമം നിർവ്വഹിക്കുന്നതും കാട്ടിളയർ എന്നറിയപ്പെടുന്ന മലയുള്ളാടന്മാർതന്നെയാണു്. അവരുടെ ഭരദൈവമാണല്ലോ പരാശക്തി.

വിശേഷദിവസങ്ങളിൽ മലയുള്ളാടന്മാരെ കൂടാതെ മറ്റു ഹിന്ദുജനങ്ങളും ദർശനത്തിനായി അവിടെ കൂടുക പതിവാണു്. ഓരോ കാര്യങ്ങളും സാധിക്കുന്നതിനും മറ്റുമായി നാടിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ഭക്തജനങ്ങളും പഴയകാലം മുതല്ക്കു തന്നെ പ്രസ്തുത സ്ഥലത്തു് വന്നുചേരാറുണ്ടു്. അവരുടെ ഭക്തിയിൽ പ്രീതയായ പരാശക്തി അവർക്കുവേണ്ടതെല്ലാം യഥാകാലം കൊടുത്തുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മഹാഭാരതപ്രസിദ്ധനായ ഏകലവ്യന്റെ ശിഷ്യപരമ്പരയിൽപെട്ടവരെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടുന്നവരുടെ വാസസ്ഥലവും ഭഗവാൻ അഗസ്ത്യൻ ഏകലവ്യനും ഏകലവ്യൻ ശിഷ്യന്മാർക്കു പ്രദാനംചെയ്തതുകൊണ്ട് കാട്ടിളയുടെ ഭദ്രദേവതസ്ഥാനവുമായ ചക്കള്ളുമല ഉൾപ്പെട്ട ഇല്യാരിവനം സെറ്റിൽമെന്റ് കാലത്ത് റിസർവാക്കി ഇട്ടുകളഞ്ഞു. തന്മൂലം സ്ഥലംവിടേണ്ടിവന്ന കാട്ടിളയ്ക്ക് കുറേയധികം കാലത്തേക്കു വംശഭരദേവതയായ ദേവിയെ ആരാധിക്കാൻവയ്യാത്തവിധം ദൂരദേശവാസം സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നതിനാൽ പലവിധ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളും അനുഭവിക്കേണ്ടതായിവന്നു. അക്കാലത്ത് ഗ്രഹാന്തർഭാഗത്ത് സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ഏഴെട്ടുറാത്തൽ സപ്തണ്ണയും ഒട്ടേറെ പാത്രങ്ങളും മോഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുപോയി. ഏതാനും ചില പാത്രങ്ങളും വളരെ വിലയേറിയ ഒരു ചാണവും മാത്രമേ മോഷ്ടിക്കപ്പെടാത്തനിലയിൽ കിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ. ഫോറസ്റ്റുകാർ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കെങ്കിലും കാട്ടിളയ്ക്ക് റിസർവിൽ കയറി ഭദ്രദേവതയെ ആരാധിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുത്തിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇത്രവലിയ നഷ്ടം ഒരുകാലത്തും അവർക്കു വരികയില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ കുറച്ചുകാലമായി അത്തരം സ്വാതന്ത്ര്യം നീങ്ങി ആരാധനാസ്വാതന്ത്ര്യം കാട്ടിളയ്ക്കുതന്നെ തിരിച്ചുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും പഴയപടി കുടിയേറിപാർക്കാൻ അവരെ അനുവദിച്ചിട്ടില്ല.

ഇനി ഈ ദേവിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഒന്നുരണ്ട് കഥകൂടി പറഞ്ഞ് ഈ ഐതിഹ്യം ഉപസംഹരിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

ചക്കള്ളമലയ്ക്കടുത്താണ് ഒറ്റല്ലൂർ എന്ന ദേശം. അവിടെ വള്ളിക്കുന്നൻ എന്നൊരു പുരാതന നായർകുടുംബം ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ കുടുംബക്കാർക്ക് ഇഷ്ടദേവതയും ആരാധനാമൂർത്തിയുമായി ഒരു ദേവതയുണ്ടായിരുന്നു. അതിനു് "പതി"യെന്നും

"പേ"യെന്നും മറവനാണ് അവർ വിളിച്ചുപോന്നതു്. ആ ദേവതയെ വച്ചുപൂജിച്ചുവന്ന സ്ഥലത്തിനു് പതിയെന്നതന്നെയായിരുന്നു നാമധേയം. പതി അപാരമായ ശക്തിയും ഉഗ്രതയും തികഞ്ഞ ഒരു ദേവതയാണു്. ഒരിക്കൽ ഈ പതിയും ദേവിയുമായി ഒരു മത്സരം നടന്നു. ദേവിക്കു പതിയെ ജയിക്കണമെന്നും പതിക്കു ദേവിയെ ജയിക്കണമെന്നുമായി വിചാരം. അതിനുവേണ്ട വഴികളും ഇരുവരും നോക്കിത്തുടങ്ങി. ഒരു ദിവസം പതി കട്ടവായുടെ വേഷം ധരിച്ചു ചക്കള്ളുമലയിൽ എത്തി ദേവീവിഗ്രഹം അടിച്ചുതകർത്തുകളഞ്ഞു. തകർന്ന മട്ടിലാണു ദേവീവിഗ്രഹം ഇന്നും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഉടനെ ദേവി ഒരു ആനയുടെ വേഷം സ്വീകരിച്ചു വള്ളിക്കുന്നേൽ എത്തി പതിയും പരിസരവും നാമാവശേഷമാക്കി. കട്ടവാ കല്ലായി വള്ളിക്കുന്നേലും കിടപ്പുമായി. വള്ളിക്കുന്നേൽ കുടുംബം പിന്നീടു മുപ്പതുകൊല്ലം മുമ്പു മരിച്ച കേശവൻ നായരോടുകൂടി അന്യംനിന്നു പോകയാൽ ആ സ്ഥലം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കൈവശത്തിലായി. അതോടുകൂടി ആനയുടെ വടിവിൽ അവിടെ കിടന്ന പാറ അവർ വെടിവച്ചുപൊട്ടിച്ചു നാമാവശേഷമാക്കിക്കളഞ്ഞു. കട്ടവാക്കല്ലു് ഇന്നും ചക്കള്ളുമലയിലുണ്ടു്. പതിയുടെ സങ്കേതസ്ഥാനമായിരുന്ന ആ സ്ഥലത്തിനു് ഇന്നും ആനക്കല്ലുമലയെന്നാണു പറഞ്ഞുവരുന്നതും.

കുറച്ചുകാലം മുമ്പു മീനമാസത്തിലെ പൂരമഹോത്സവം കൊണ്ടാടുന്നതിനും ദേവിക്കു വിശേഷാൽ വഴിപാടുകൾ നടത്തുന്നതിനുമായി പൂജക്കാരൻ ഉൾപ്പെടെ അനവധി ഭക്തജനങ്ങൾ പടിഞ്ഞാറു് ഇളങ്കാവിൽനിന്നു് ആഘോഷത്തോടുകൂടി ദേവീസന്നിധിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ ഗ്രഹാന്തർഭാഗം മുഴുവൻ കടന്നലുകളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നതായിക്കണ്ടു് അകത്തു കടക്കാൻ നിവൃത്തികാണാതെ മടങ്ങിപ്പോകാൻ തീരുമാനിച്ചു. ആ അവസരത്തിൽ വെളിച്ചപ്പാടു ഉള്ളിവന്നു "പ്രാർത്ഥനയോടു

കൂടി അകത്തു കടന്നുകൊള്ളാം; കടന്നാലുകാം ഉപദ്രവിക്കയില്ല" എന്നു കല്പനയുണ്ടായി. അതനുസരിച്ച് എന്തും വരട്ടെ എന്നു ദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു പൂജക്കാരൻ ജലപാത്രത്തിൽനിന്നു വെള്ളമെടുത്തു പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടി ഗ്രഹക്കകത്തേക്കു തളിച്ചിട്ടു നേരെ അകത്തു കടന്നു. ആ സമയംകൊണ്ടു കടന്നാലുകാം എല്ലാം ഒന്നായി ദേവീവിഗ്രഹത്തിൽ ലയിച്ചുപോയി. കണ്ടുനിന്നവരെല്ലാം അത്ഭുതപ്പെട്ടു. പിന്നീടു പതിവുള്ള ഉത്സവച്ചടങ്ങുകളെല്ലാം നടത്തി. ഈ സംഭവം കണ്ടിട്ടുള്ള ആളുകാം ആ പ്രദേശത്തു് ഇന്നും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ഇതിന്റെ വാസ്തവത്തിൽ സംശയത്തിനു് അവകാശമേയില്ല. കടന്നാലുകളെല്ലാം ദേവിയുടെ ശക്തികളായിരുന്നു എന്നും ഭക്തജനങ്ങളെ കാണിക്കുന്നതിനായി ദേവിതന്നെ ഈ വിധത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചതാണെന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

ആയിരത്തിഇരുപത്തിരൻപതു മേടം അഞ്ചാം തീയതി ക്ഷേത്രോദ്ധാരണത്തെയും മറ്റും ഉദ്ദേശിച്ചു് ഒരു പ്രശ്നത്തിനായി ജ്യോതിഷികനോടുകൂടി കാട്ടിളയർ ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഒരു ഹിന്ദുജനസമൂഹം ദേവീസന്നിധിയിൽ എത്തി ഭക്തിപൂർവ്വം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും മാളികപ്പുറത്തുനിന്നു് അതേവരെ ഇല്ലാതിരുന്ന തീർത്ഥപ്രവാഹം ഉണ്ടാകുകയും തീർത്ഥം സേവിച്ച പ്രശ്നകാരുടെ എല്ലാവരും മടങ്ങുകയുമുണ്ടായി. പ്രശ്നവശാൽ എണ്ണായിരം വർഷത്തെ പഴക്കമുള്ളതാണു ദേവീപ്രതിഷ്ഠയെന്നാണു കണ്ടിരിക്കുന്നതു്, എന്നുമാത്രമല്ല ഇതു ശക്തിയും മാഹാത്മ്യവുമുള്ള ഒരു ദേവീപ്രതിഷ്ഠ മറ്റൊരിടത്തുമില്ലെന്നും ജോത്സ്യൻ അഭിപ്രായപ്പെടുകയുമുണ്ടായി.

നിരണത്തുശാലയും തുക്കപ്പാലേശ്വരവും

നിരണം കവികളെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവരോ അവരുടെ രാമായണാദിഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരോ മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഏകദേശജ്ഞാനമെങ്കിലും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ ആരുമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. നിരണം കവികളെ കണ്ണശപ്പണിക്കരന്മാരെന്നാണല്ലോ പറയുന്നതു്. നിരണത്തു തുക്കപ്പാലേശ്വരം ക്ഷേത്രത്തിനടുത്തായിക്കാണുന്ന കണ്ണശൻ പറമ്പാണു് അവരുടെ ജന്മംകൊണ്ടു പരിപാവനമായ സ്ഥലം. അവരിൽ രാമപ്പണിക്കരുടെ കൃതിയാണു് കണ്ണശ്ശരാമായണം. വാത്മീകിരാമായണത്തെ അനുകരിച്ചു മിക്കവാറും തർജ്ജിമയായി എഴുതിയിട്ടുള്ളതും ദ്രാവിഡവൃത്തപ്രധാനവുമായ ആ കൃതി മലയാളഭാഷയുടെ അനശ്വരസമ്പത്തായിത്തന്നെയാണു് ഇന്നും പരിശോഭിക്കുന്നതു്. ലളിതകോമളമായ അതിന്റെ ശൈലി ആരേയും വശീകരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെയാണു മാധവപ്പണിക്കരുടേയും കൃതി. കവിതാവിഷയകമായ ഈ പരിജ്ഞാനവും വശീകരണശക്തിയും അവർക്കു സിദ്ധിച്ചതു് തുക്കപ്പാലീശ്വരന്റേയും മറ്റും അനുഗ്രഹത്താലാണെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല. എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്തിനു മുൻപു ജീവിച്ചിരുന്ന കണ്ണശപ്പണിക്കരുടെ കാലത്തു് തുക്കപ്പാലീശ്വരവും മുറുകപാടുമുള്ള മറ്റുക്ഷേത്രങ്ങളും ഐശ്വര്യസമൃദ്ധിയോടുകൂടിത്തന്നെ പരിശോഭിച്ചിരുന്നു. അക്കാലത്തു നിരണം ദേശത്തു നൂറ്റിയെട്ടു് ബ്രാഹ്മണകുടുംബക്കാരാണു് ഉണ്ടായിരുന്നതു്. ഏകദേശം അതുപോലെതന്നെ ആയിരുന്നു മറ്റു ഹിന്ദുക്കളുടേയും സ്ഥിതി. ഈ നൂറ്റിയെട്ടു ബ്രാഹ്മണകുടുംബക്കാരുടെ വകയായി നിരണത്തു് അടുത്തടുത്തായി പത്തു ക്ഷേത്രങ്ങളും ഉണ്ടു്. അവയിൽ തുക്കപ്പാലേശ്വരം കഴിഞ്ഞാൽ നിരണത്തു ചാലയ്ക്കായിരുന്നു പ്രാധാന്യം. ഒരുപക്ഷേ നിരണത്തു ചാല

കഴിഞ്ഞാൽ തൃക്കപാലീശ്വരത്തിനായിരുന്നു പ്രാധാന്യം എന്നു പറയാം. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ തുല്യനിലയിൽത്തന്നെയാണു് അവ പരിശോഭിച്ചിരുന്നതു് എന്നു സാരം. തൃക്കപാലീശ്വരനെ എന്നപോലെ നിരണത്തു ചാലയിലും സാക്ഷാൽ പരശുരാമനാണു് പ്രതിഷ്ഠ നടത്തിയിട്ടുള്ളതു്. മറ്റുള്ള ദേവന്മാരെ ഓരോ കാലത്തു് ഈ നാറാണിയെട്ടിൽ ചേന്ന ഓരോ ബ്രാഹ്മണഗൃഹക്കാരാണു് പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. തൃക്കപാലീശ്വരം ഒരു പുണ്യക്ഷേത്രമാണെങ്കിൽ നിരണത്തുചാല സദാ വേദാദ്ധ്യയനമുഖരിതമായ ഒരു പരിശുദ്ധ ക്ഷേത്രവുമായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണർ എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് നമ്പൂതിരിമാരാണു് എന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കരുതു്. എല്ലാം പോറ്റിമാരായിരുന്നു.

ബ്രാഹ്മണർ നമ്പൂതിരിയായാലും പോറ്റിയായാലും ശരി, അക്കാലത്തു് വേദാദ്ധ്യയനമായിരുന്നു അവർ നിത്യമായി ചെയ്യുവന്നിരുന്നതു്. വേദാദ്ധ്യയനം ചെയ്യാത്ത ഒരു പോറ്റിക്കും ഒരു നമ്പൂതിരിക്കും അക്കാലത്തു ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ വിഷമമായിരുന്നു വിദ്യാഭ്യാസമെന്നു പറഞ്ഞാൽത്തന്നെ അക്കാലത്തു ബ്രാഹ്മണരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വേദാദ്ധ്യയനമെന്നായിരുന്നു അർത്ഥം. വേദാദ്ധ്യയനം ചെയ്യാത്ത ബ്രാഹ്മണർ വല്ലവരുമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവരെ ഭ്രഷ്ടന്മാരായിട്ടാണു് നാട്ടുകാർ കരുതിവന്നിരുന്നതു്. മറ്റു ഹിന്ദുക്കളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം സംസ്കൃതപ്രധാനമായിരുന്നു എന്നതന്നെ പറയാം. ദേശഭാഷ ഏതാണ്ടു തമിഴായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അതും പരിചയിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. നാറാണിയെട്ടു ബ്രാഹ്മണകുടുംബങ്ങളിലേയും ബ്രഹ്മചാരികളും കഴിവോളം നിരണത്തു ചാലയിൽ താമസിച്ചു വേദാദ്ധ്യയനം മുറപ്രകാരം നടത്തിവന്നിരുന്നു. വേദാദ്ധ്യയനം ചെയ്യുന്നതിനായി വന്നുചേരുന്ന ബ്രഹ്മചാരികളുടെ ഭക്ഷണാദികാര്യങ്ങളെല്ലാം നിർവ്വഹിച്ചുവന്നതു് ക്ഷേത്രാധികാരികളുംതന്നെ ആയിരുന്നു എന്നു പ്രത്യേകം

പറയേണ്ടതായിട്ടില്ല. ക്ഷേത്രകായ്ങ്ങളും ഭംഗിയായി നടത്തുന്നതിനു വേണ്ടിവരുന്ന സ്വത്തു് നാട്ടുകാരായ ബ്രാഹ്മണർതന്നെ മിക്കവാറും സമ്പാദിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവയ്ക്കൊന്നും വിഘ്നം ഉണ്ടാകാറില്ല. നിത്യപൂജയ്ക്കു പുറമേ ഉത്സവം മുതലായ ആണ്ടുവിശേഷങ്ങളും ബ്രാഹ്മണർ നടത്തിപ്പോന്നിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണരെ ആശ്രയിച്ചു ജീവിച്ചുപോന്ന നായന്മാർ മുതലായവരും മേല്പറയപ്പെട്ട പണ്ടു ദേവസ്വങ്ങളുടെ കായ്ത്തിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരായിട്ടാണു് ഉരുന്നിട്ടുള്ളതു്.

നിരണംചാല, തുക്കപ്പാലീശ്വരം മുതലായ പ്രസിദ്ധങ്ങളായ പണ്ടുദേവാലയങ്ങളും, സമ്പത്സമൃദ്ധിയോടുകൂടിയ നൂറില്പരം ബ്രാഹ്മണഗൃഹങ്ങളും, അതിലും കൂടുതൽ നായർ ഗൃഹങ്ങളും, ഒട്ടേറെ മറ്റു ഹൈന്ദവവാസസ്ഥലങ്ങളും ഇവയെല്ലാം ചേന്നു് ഐശ്വര്യലക്ഷ്മിയുടെ കേളീരംഗമായി പ്രശോഭിച്ചിരുന്ന നിരണം ദേശത്തു് മാത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ വന്നു് ഒരു ക്രൈസ്തവദേവാലയം നാട്ടുകാരുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടി സ്ഥാപിച്ചു. ദേശവാസികളായ ഹിന്ദുക്കളിൽ കുറെ ആളുകളും ഇതിനു വിരോധികളായിരുന്നു എങ്കിലും അവരുടെ വിരോധത്തെ വകവയ്ക്കാതെ മറ്റുചിലർ അതിനു് അനുവാദം കൊടുത്തതുകൊണ്ടാണു് അവിടെ പള്ളിപണിയാൻ മാത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായ്ക്കും കൂട്ടുകാർക്കും സാധിച്ചതുതന്നെ. ഏതായാലും ഹിന്ദുജനങ്ങളുടെയിടയിൽ ഉണ്ടായ ഈ ഭിന്നിപ്പു് ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചുവർദ്ധിച്ചു് കലാപത്തിൽ കലാശിച്ചു. ക്ഷേത്രകായ്ങ്ങളും ആരും നോക്കാതെയായി. ആരെങ്കിലും അതിനായി തുനിഞ്ഞാൽ മറുഭാഗക്കാർ ലഹളകൂട്ടുമെന്നായപ്പോഴും ക്ഷേത്രകായ്ങ്ങളും ഓരോന്നോരോന്നായി മുട്ടിത്തുടങ്ങി. ഇതിനിടയ്ക്കു വിമതസ്ഥന്മാരുടെ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു വഴിപ്പെട്ടു ചിലർ മതം മാറാനും അക്രമം പ്രവർത്തിക്കാനുംകൂടി ആരംഭിച്ചപ്പോഴും ഹിന്ദുദേവാലയങ്ങളും ബ്രാഹ്മണാലയങ്ങളും നാശഗർത്തത്തിലേക്കു വീഴുന്നതിനുള്ള വഴി തെളിഞ്ഞു.

സൈന്യജീവിതം നഷ്ടപ്പെട്ടതിനുപുറമേ ക്ഷേത്രാരാധനപോലും നടക്കയില്ലെന്നു വന്നതോടുകൂടി ബ്രാഹ്മണർ നാടുവിട്ടുപോകാൻ തുടങ്ങി. കുറേക്കാലംകൊണ്ട് നിരണത്തു ബ്രാഹ്മണർ ഇല്ലെന്നായി. അതോടുകൂടി ക്ഷേത്രങ്ങളും ജീർണ്ണിച്ചു. ആരും ശരിയായി നോക്കാതെ കിടക്കുന്ന പൊതുസ്ഥാപനങ്ങൾ കാലാന്തരത്തിൽ നശിക്കുമെന്നുള്ളതു് അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ.

ബ്രാഹ്മണരുടെ അഭാവത്തിൽ തൃക്കപാലീശ്വരം ക്ഷേത്രവും സ്വത്തുക്കളും ചെട്ടിയിൽകൈമ്മൾമാർ കൈക്കലാക്കി. അവർ അക്കാലത്തു് നിരണം ദേശത്തെ പ്രമാണികളായിരുന്നു. ആൾസ്വാധീനവും ധനവും ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് ആ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ കായ്യം മാത്രം അവർ നോക്കിവന്നു. ഏതായാലും നിരണം കവികളുടെ പേരിനും പെരുമയ്ക്കും കാരണമായ തൃക്കപാലീശ്വരക്ഷേത്രത്തിന്റെ സ്ഥിതി ഈ വിധത്തിലെങ്കിലും നടന്നുപോന്നതു് ആശ്ചര്യമെന്നേ വിചാരിക്കാനുള്ളൂ.

നിരണത്തുചാലയുടെ അവസ്ഥയാണു് ഏറ്റവും പരിതാപകരമായിട്ടുള്ളതു്. കാലചക്രഭ്രമണത്തിൽ ആ ക്ഷേത്രം നനഞ്ഞും ഇടിഞ്ഞും പൊളിഞ്ഞും വിഗ്രഹമാത്രമായി ശേഷിച്ചു. ഇന്നു് അവിടെ ചെന്നുകാണുന്ന ഏതൊരു ഹിന്ദുവിന്റേയും ഹൃദയം ആ പൗരാണികമായ സ്ഥിതിയോർത്തു വിദീർണ്ണമാകാതെ ഇരിക്കയില്ല. കുറെ കരിങ്കല്ലുകൊണ്ടു ചുറ്റും വലിച്ചു കൂട്ടിയിട്ടുള്ളതിന്റെ നടുക്കു് നാലുതൂണിൽ നാമമാത്രമായിക്കാണുന്ന ഒരു മേൽക്കൂരയുടെ അടിയിലാണു് അവിടത്തെ മഹാദേവന്റെ ഇന്നത്തെ ഇരിപ്പു്. കാലനും വരും കാലദോഷം. ഈ കാഴ്ച കാണുന്നവർക്കു്, കാലനുമാത്രമല്ല കാലകാലനുംകൂടി കാലദോഷം വരാതിരിക്കയില്ല എന്നുതന്നെ തോന്നിപ്പോകും. ഒരു നേരത്തെ നിവേദ്യമേ ഇന്നവിടെ നടപ്പുള്ളൂ. വിളക്കുവയ്പിന്റെ കഥ പറയാനുമില്ല. അടുത്തു താമസക്കാരായ ഹിന്ദുക്കൾ സാധുക്കളാണെങ്കിലും അവരാൽകഴിയുന്നതെല്ലാം അവർ ചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

ഏതാനും കൊല്ലങ്ങളായി പൂന്തുരുവീട്ടുകാർ മറവ ഹിന്ദുജനങ്ങളുടെ സഹായസഹകരണങ്ങളോടുകൂടി ധനു 1-ാംനു- മുതൽ പന്തണ്ടുദിവസത്തെ ഭജന മുതലായവ അവിടെ നടത്തിപ്പോരുന്നുണ്ട്. പന്തൽ മുതലായവ കെട്ടിയലങ്കരിച്ചാണ് ഈ പന്തണ്ടുദിവസം ഉത്സവമായി ഘോഷിക്കുന്നതുതന്നെ.

നീലംപേരൂർപള്ളിബ്ഭഗവതിയും ചേരമാൻപെരുമാളും

കേരളത്തിൽ ഭരണം നടത്തിയിട്ടുള്ള പെരുമാക്കന്മാരിൽ ഒടുവിലത്തെ പെരുമാൾ പള്ളിവാണനോ ഭാസ്കരരവിവർമ്മനോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ, അദ്ദേഹം കേരളത്തിൽ പല ക്ഷേത്രങ്ങളും നിർമ്മിക്കുകയും അനവധി സ്വത്തുക്കൾ അവയ്ക്കു ദാനം ചെയ്കയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി ഏവർക്കും അറിവുള്ളതാണ്. വലിയ ഈശ്വരഭക്തനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്ത് കേരളത്തിൽ ബുദ്ധമതത്തിനും വൈദികമതത്തിനും തുല്യപ്രാധാന്യമാണുണ്ടായിരുന്നതു്. കാലക്രമത്തിൽ ബുദ്ധമതത്തിനു ക്ഷീണവും വൈദികമതത്തിനു പ്രാബല്യവും സിദ്ധിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം കേരളത്തെ മക്കൾക്കും മരുമക്കൾക്കുമായി വീതിച്ചുകൊടുത്തതിനുശേഷം ബുദ്ധമതാവലംബിയായി കേരളം ഒട്ടാകെ സഞ്ചരിക്കയുണ്ടായി. ആ അവസരത്തിലും മഹാവിദ്വാനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരം, പരസ്പരവിരോധത്തിൽ വർത്തിച്ചിരുന്ന വൈദിക-ബുദ്ധമതക്കാരെ ഒന്നിച്ചു ചേർത്തു് രാജ്യത്തിൽ സമാധാനമുണ്ടാക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു. അതിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം രണ്ടു മതക്കാരുടേയും ആരാധനാമൂർത്തികളെ ഒന്നിച്ചുചേർക്കുന്നതിനായി പ്രയത്നിച്ചു. ആ പ്രയത്നത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളാണ് കിളിരൂരും നീലമ്പേരൂരും കാണുന്ന ഭഗവതിക്ഷേത്രങ്ങളും. രണ്ടു സ്ഥലത്തും ഭഗവതിക്ഷേത്രത്തോടു്

അനുബന്ധിച്ച് ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ബുദ്ധവിഹാരങ്ങൾ ഇതിനു തെളിവാണ്. വേറെയും പലയിടങ്ങളിലും ഇങ്ങനെയുള്ള ദേവാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നിരിക്കാം. കാലപ്രവാഹത്തിൽ അവയിൽ ചിലതെല്ലാം നശിച്ചുനാമാവശേഷമായിപ്പോയിരിക്കണമെന്നും വേണം വിചാരിക്കാൻ. പെരുമാൾ കിളിരൂർ വന്ന് ഒരു ഭഗവതിക്ഷേത്രവും അതോടുചേർത്ത് ഒരു ബുദ്ധവിഹാരവും പണിയിച്ച് ബുദ്ധനേയും പ്രതിഷ്ഠിച്ച് ആരാധിച്ചു കാലംകഴിക്കുകയാണ് അവിടെനിന്നു നീലംപേരൂക്ക് താമസം മാറിയത്. അതിനു പ്രത്യേക കാരണവും ഉണ്ടായിരുന്നു. നീലംപേരൂർ അക്കാലത്തു പരുത്തിക്കാട്, നെയ്യിശേരി, വാഴത്തറ, നെടുമ്പറമ്പ്, പനയിടത്തുചേരി, കോമടത്തുചേരി, വലിയഉളന്തുരുത്തി, ചെറിയഉളന്തുരുത്തി, പുന്നശേരി എന്ന പത്തു ഇല്ലക്കാരുടെ വകയായിട്ടാണ് കിടന്നിരുന്നത്. അവരുടെ പ്രാഭവത്തിനു യോജിച്ച ഒരു ശിവക്ഷേത്രവും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങളായ ബലിക്കല്ലുകളും മറ്റും ഇപ്പോഴും അവിടെ കാണാനുണ്ട്. നായന്മാർ അക്കാലത്തും പ്രാഭവമുള്ളവരായിരുന്നുവെങ്കിലും ഭൂമി ഉടമസ്ഥന്മാരും ഭരണാധികാരികളുമായ മേല്പറയപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണരെ ജയിക്കാൻ അവരെക്കൊണ്ടു സാധിച്ചിരുന്നില്ല. വേണ്ടതിനും വേണ്ടാത്തതിനും അവർ നാട്ടുകാരായ നായന്മാരെ ഉപദ്രവിച്ചുവന്നു. നാട്ടുവാഴികൾ അക്കാലത്തു ദേവന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരെ ദൈവത്തെപ്പോലെ ആരാധിച്ചിരുന്നവരായതുകൊണ്ട് ആ വാഴിക്കും രക്ഷനേടുന്നതിനു അവക്കു നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുവരവേ പെരുമാളുടെ കണക്കെഴുത്തുകാരനായ കോലത്തുമേനവനെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി പെരുമാളെ കിളിരൂർ നിന്നു കൊണ്ടുപോയാൽ ബുദ്ധമതാവലംബിയായ അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് ബ്രാഹ്മണരെ ഒതുക്കിനിറുത്താമെന്നു അവർ ഉദ്ദേശിച്ചു. അതനുസരിച്ച് കോലത്തുമേനവനെ അവർ ക്ഷണി

ച്ചുകൊണ്ടുപോയി മുണ്ടൂർ പുരയിടവും സ്ഥാനമാനങ്ങളും കൊടുത്തു് അയാളെ അവിടെ താമസിപ്പിച്ചു. പിന്നീടു് ആ ആളിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരമാണു് പെരുമാൾ കിളിരൂർ വിട്ടു് നിലംപേരൂരേയ്ക്കു താമസം മാറ്റാൻ ഇടയായതു്. എന്നുമാത്രമല്ല കിളിരൂർ വൈദികമതത്തിന്റെ സങ്കേതമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ബുദ്ധമതത്തേയും വൈദികമതത്തേയും ഒന്നാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു വിചാരിച്ചതിൽ കൂടുതൽ പ്രയാസങ്ങളും കാലംചെല്ലുന്തോറും പെരുമാളിനു് ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടാണു് ഇരുന്നതു്. പെരുമാളോടു് എതിർക്കാൻ പത്തില്ലത്തിൽ പോറ്റിമാർ ശക്തരായില്ല. അതുകൊണ്ടു് ആദികാലത്തു് അവർ ഒതുങ്ങിപ്പാർത്തു. പെരുമാൾ ശിവക്ഷേത്രത്തോടു തൊട്ടവടക്കുവശത്തായി പെരിഞ്ഞനത്തു പള്ളി ഭഗവതിയെ ആദ്യമായി ആയാംകുടി നെയ്തശേരി നമ്പൂതിരിയെക്കൊണ്ടു പ്രതിഷ്ഠിപ്പിക്കുകയും അതിനു പ്രത്യേകം നാലമ്പലം, ബലിക്കൽപ്പുര മുതലായവ പണിയിക്കുകയും ചെയ്തു. തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തുള്ള പള്ളിഭഗവതി പെരുമാക്കന്മാരുടെ കുലദൈവമായിരുന്നതുകൊണ്ടാണു് ആദ്യമായി ദേവിപ്രതിഷ്ഠതന്നെ അദ്ദേഹം നടത്തിയതു്. പോരെങ്കിൽ വൈദികമതത്തെ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അക്കാലത്തെ ബ്രാഹ്മണരെ വശത്താക്കണമെങ്കിൽ ഇതല്ലാതെ വേറെ ഉപായവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ. എങ്കിലും പെരുമാളുടെ സമത്വവും സാഹോദര്യവും മറ്റും ബ്രാഹ്മണരെ അത്ര സന്തോഷിപ്പിച്ചിരിക്കാൻ ഇടയില്ല.

നാട്ടുകാരായ നായന്മാരെല്ലാം പെരുമാൾക്കു് അനുകൂലികളാണെന്നു് അറിയാമായിരുന്നതുകൊണ്ടു നീരസം വെളിയിൽ കാണിക്കാതെ ബ്രാഹ്മണർ അദ്ദേഹവുമായി യോജിച്ചു മട്ടിൽത്തന്നെ കുറച്ചുകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി. അങ്ങനെ ഇരിക്കെ ദേവീക്ഷേത്രത്തോടനുബന്ധിച്ചു പടിഞ്ഞാറുവശത്തായി ഒരു ബുദ്ധവിഹാരംകൂടി പണിയിച്ചു് ഭഗവാൻ ബുദ്ധനെകൂടി പ്രതിഷ്ഠി

ച്ചാരാധിക്കാൻ ആവശ്യമായ നടപടികളും സ്ഥലവാസികളായ നായന്മാരുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടി പെരുമാൾ കൈക്കൊണ്ടു. പെരുമാളുടെ ഈ നടപടി പത്തില്ലത്തിൽ പോറ്റിമാരെ വല്ലാതെ വിഷമിപ്പിച്ചു. പെരുമാളെ അവിടെനിന്നു് ഓടിക്കണമെന്നു് അവർക്കു് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും നായന്മാർ പ്രതികൂലികളും പെരുമാളിനു് അനുകൂലികളും ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവർ മൗനം ഭജിച്ചതേയുള്ളു. പെരുമാൾ നാട്ടുകാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി തന്റെ ആഗ്രഹം നിറവേറ്റുകതന്നെചെയ്തു. ഇങ്ങനെ പത്തില്ലത്തിൽ പോറ്റിമാരുടെ ശക്തി നടക്കാതെ വന്നപ്പോൾ അവർ ഒന്നുചേർന്നു് അവരുടെ ഇഷ്ടദേവതയായ ശിവനെ ആവാഹിച്ചെഴുന്നുകൊണ്ടുനേരേ വാഴപ്പള്ളി എന്ന സ്ഥലത്തെയ്തു പൊയ്തുളഞ്ഞു. അവർ അവിടെ ഒരു ക്ഷേത്രം പണിയിച്ചു ശിവനെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു് ആരാധിക്കുവാനും തുടങ്ങി. നിലംപേരൂർ അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന വസ്തുവകകളെല്ലാം അവർ അന്യന്മാർക്കു വിറ്റു. ബുദ്ധമതാവലംബിയായ പെരുമാളും കൂട്ടരും വസിക്കുന്ന നിലംപേരൂർ കരയിൽ മേലാൽ ബ്രാഹ്മണർ കയറി താമസിക്കാതെ പോകട്ടെ എന്നു് അവർ ശപിക്കുകയുണ്ടായി. ആ ശാപത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടോ എന്തോ ഇന്നും ആ ദേശത്തു് ബ്രാഹ്മണാലയങ്ങളും ഇല്ലാതെയാണിരിക്കുന്നതു്. തന്നാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ദേവീക്ഷേത്രത്തിന്റെയും ബുദ്ധവിഹാരത്തിന്റെയും മുന്നിലാണു് പെരുമാൾ കൊട്ടാരം പണിയിച്ചു വാസം ഉറപ്പിച്ചതു്. അവിടെ ഇരുന്നുകൊണ്ടാണു് ക്ഷേത്രഭരണവും മറ്റും നടത്തിവന്നിരുന്നതും. പെരുമാൾ ആ സ്ഥലത്തുനിന്നു പോയതോടുകൂടി ആ കൊട്ടാരം അല്പാല്പമായി നശിച്ചു് ഒടുവിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആസ്ഥാനമായിരുന്ന സ്ഥലം മാത്രം ശേഷിച്ചു. അവിടെ നാട്ടുകാർ ഒരു ശ്രീകോവിലുണ്ടാക്കി അതിൽ അദ്ദേഹം ഇരിക്കുന്നു എന്ന സങ്കല്പത്തിൽ ആരാധിച്ചുപോരുന്നു. ഇപ്പോൾ അതിന്റെ അടിത്ത

റയും ഭിത്തിയും മാത്രമേയുള്ള. നിരപ്പൊത്ത പാറയുടെ ഉപരി തലത്തിലാണ് അതിന്റെ നില. പെരുമാൾ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി യായിട്ടാണ് നിലംപേരൂർ താമസിച്ചിരുന്നതെന്നും മരണാന ന്തരം അദ്ദേഹത്തെ അടക്കംചെയ്ത കല്ലറയാണ് അതെന്നും മറ്റു മുള്ള അഭിപ്രായം വിചാരസഹമല്ല. ഒന്നാമതു് ഹിന്ദുക്കൾക്ക പ്രാബല്യമുണ്ടായിരുന്ന ഒരുകാലത്തു് ക്രിസ്തുമതാവലംബിയായ ഒരാളെ ക്ഷേത്രനടയിൽ താമസിക്കാൻതന്നെ അനുവദിക്കയില്ല. പിന്നെയല്ലേ ശവം അടക്കുവാൻ അനുവദിക്കുന്നതു്. ഭഗവതി യേയും ബുദ്ധനേയും പ്രതിഷ്ഠിച്ചാരാധിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനി വല്ല യിടവുമുണ്ടെങ്കിൽ ആ കൂട്ടത്തിൽ പെരുമാളെകൂടി കൂട്ടുന്നതിനു വിരോധമില്ല. അതങ്ങിനെ നില്ക്കട്ടെ.

പള്ളി ഭഗവതിയുടെ നിത്യപൂജയ്ക്കും മാസവിശേഷം, ആട്ടവിശേഷം മുതലായവയ്ക്കുമായി അനവധി സ്വത്തുക്കളും പെരുമാൾതന്നെ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. വൃശ്ചികത്തിലെ തൃക്കാർത്തി കയ്ക്കുള്ള പാട്ടും താലപ്പൊലിയും വളരെ കേമമാണ്. ഗവണ്മെ ന്റിൽനിന്നാണ് ഇന്നും ആ അടിയന്തിരം നടത്തിപ്പോരുന്നതു്. മീനത്തിലെ കാർത്തികകൊടിയേറി ഉത്രത്തോടെ അവസാനി ക്കുന്ന പത്തുദിവസത്തെ ഉത്സവമാണ് അവിടെ നടക്കുന്നതെ ങ്കിലും അവയിൽ മൂന്നുദിവസത്തെ ഉത്സവവും ബോർഡിൽ നിന്നാണ് നടത്തുന്നതു്.

ചിങ്ങമാസത്തിലെ ഓണം കഴിഞ്ഞുവരുന്ന അവിട്ടം തുട ങ്ങി പതിനാറുദിവസം നടക്കുന്ന പടയണി അതിപ്രധാനമായ ഒരു ആട്ടവിശേഷമാണ്. അന്നത്തെ കെട്ടുകാഴ്ച മുതലായവ കണ്ടാൽ നാട്ടുകാരുടെ കലാവാസന എത്രയുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാ ക്കാൻ സാധിക്കും. ഇതു പെരുമാൾതന്നെ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള വിശേഷമാണ്. ആദികാലത്തു് ഇതു രണ്ടുകൂട്ടരുടെ ആയി ട്ടാണ് നടന്നുവന്നിരുന്നതു്. തെക്കുഭാഗം ആലപ്പുറത്തു പണി ക്കരുടെ മേൽനോട്ടത്തിലും വടക്കുഭാഗം പുറനാട്ടു പണിക്കരു

ടേയും മേൽനോട്ടത്തിലും നടക്കുന്നു. പടയണി തുടങ്ങുന്നതിനും അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനും പെരുമാളുടെ കല്പനയാണു് പ്രധാനം. എന്നാൽ കാലാന്തരത്തിൽ ഈ ഏർപ്പാടു നിറുത്തലാക്കപ്പെട്ടു. ഇപ്പോൾ ഇരുകൂട്ടരും യോജിച്ചാണു് ആ ഉത്സവം നടത്തിപ്പോരുന്നതു്.

പുലിപ്പറക്കാരണവരും മണ്ണടിക്കാവിൽ ഭഗവതിയും

വളരെവളരെക്കാലങ്ങൾക്കുമുൻപു് ചെങ്ങന്നൂർ താലൂക്കിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പുലിപ്പറ എന്ന നായർതറവാട്ടിൽ അസാധാരണബുദ്ധിശാലിയായ ഒരു കാരണവർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭക്തനും ശാസ്ത്രജ്ഞനും വിദ്വാനുമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു് സാക്ഷാൽ ഭദ്രകാളിയിലായിരുന്ന അതിയായ വിശ്വാസം. കളിയും ജപവും കുങ്കുമതിലകവും എല്ലാംതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശേഷലക്ഷണങ്ങളായിരുന്നു. ജ്യോതിശാസ്ത്രത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അതിരുകടന്ന അറിവു് പലരേയും അത്ഭുതാധീനരാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനായി നിരന്തരപ്രയത്നം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ആ പരമഭക്തനു് ചെങ്ങന്നൂരെ താമസം ക്രമേണ രുചിക്കാതെയായി. എവിടെയെങ്കിലും ഏകാന്തമായി താമസിച്ചു് ആയുഃശേഷം കഴിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടി ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം ജനസഞ്ചാരം അത്രയധികമില്ലാതിരുന്ന മണ്ണടിദേശത്തുപോയി. വീട്ടിൽ നിന്നു പോകുന്ന അവസരത്തിൽ തല്ക്കാലാവശ്യത്തിനു വേണ്ടതെല്ലാം എടുത്തുകൊണ്ടുതന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്ര. കുന്നത്തൂർ താലൂക്കിൽ ഉൾപ്പെട്ട മണ്ണടിദേശം അന്നു മിക്കവാറും കാടുപിടിച്ചാണു കിടന്നിരുന്നതു്. അങ്ങിങ്ങായി പേരിനു് ഓരോ വീടുകൾ മാത്രമേ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

പുലിപ്പറക്കാരണവർ വീടുകൂടം അധികമായി അടുത്തെങ്ങും ഇല്ലാത്ത ഒരു സ്ഥാനം നോക്കി കാടുവെട്ടിത്തെളിച്ചു സ്വന്തമായി ഒരു വീടുണ്ടാക്കി അവിടെ താമസമുറപ്പിച്ചു. ചെങ്ങന്നൂർനിന്നു തന്റെ ശിഷ്ടക്കാരായ ചിലരെ തന്റെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി ആ വീട്ടിൽകൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പിക്കാതെയുമിരുന്നില്ല. അടുത്തുള്ള ആറ്റിൽ കുളിക്കാം, ധാന്യങ്ങളും കൃഷിചെയ്യുണ്ടാക്കാം, ആഹാരത്തിനാണെങ്കിൽ നല്ലനല്ല സാധനങ്ങളും കിട്ടും. ചെങ്ങന്നൂരേക്കാളും സുഖം മണ്ണടിയിൽത്തന്നെ എന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് അല്പകാലംകൊണ്ടു ബോദ്ധ്യമായി.

അങ്ങിനെ അദ്ദേഹം അവിടെ സുഖജീവിതം കഴിച്ചുവരുന്ന കാലത്തു് ഒരുദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ സുന്ദരികളായ രണ്ടു സ്ത്രീകളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നുകയറി. കാരണവർക്കു് അവരുടെ ആഗമനം അത്ഭുതകരമായിട്ടാണു തോന്നിയതു്. അതിനുമുൻപു് ആ സ്ത്രീകളെ അദ്ദേഹം ആ പ്രദേശത്തെങ്ങും കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല നവയൗവനംവന്ന നാരീതിലകം വിളങ്ങുന്ന അവർ ആൺതുണയില്ലാതെ കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽകൂടി കടന്നുവന്നതെങ്ങിനെ? ഇവർക്കു് അതിനുള്ള ധൈര്യം എവിടെക്കിട്ടി. എന്തായാലും വസ്തുതകൾ ഇവരോടുതന്നെ ചോദിച്ചറിഞ്ഞുകളയാം. എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടി കാരണവർ അവരെ അടുക്കൽ വിളിച്ചുവരുത്തി ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു:—

കാരണവർ:—നിങ്ങളാരു്? എവിടെനിന്നു വരുന്നു? എന്തിനായിട്ടാണു് ഇങ്ങോട്ടു പോന്നതു്?

സ്ത്രീകൾ:—ഞങ്ങൾ ഏവിടത്തുകാരാണെന്നും ഞങ്ങൾ ആരാണെന്നും പറയുന്നതുകൊണ്ടെന്താണു പ്രയോജനം. നിങ്ങൾക്കുമില്ല ഞങ്ങൾക്കുമില്ല അതുകൊണ്ടൊരു ലാഭം.

കാരണവർ:—ലാഭത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ല ഞാൻ ചോദിക്കുന്നതു്. ഈ പ്രദേശത്തുകൂടി ആൺതുണയില്ലാതെ സഞ്ചരിക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കാരികളായ നിങ്ങളുടെ ധൈര്യം എന്നെ വിസ്മയപ്പെ

ട്ടുന്നു. ഇതു ധൈര്യമുള്ള ചെറുപ്പക്കാരികളെ ഞാൻ ഇതിനു മുൻപു കണ്ടിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു എന്നുമാത്രം. ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ പറയണം, ഇല്ലെങ്കിൽ പറയുകയും വേണ്ട, അതുമതിയല്ലോ.

ചെറുപ്പക്കാരികൾ:—ഞങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകമായ വാസസ്ഥലമൊന്നുമില്ല: അതുകൊണ്ടു വാസസ്ഥലം അന്വേഷിച്ചു നടക്കുന്നവരാണു ഞങ്ങൾ. അല്ലാതെ മറ്റൊരുദ്ദേശ്യം ഒന്നും തന്നെയില്ല.

കാര:—എത്രകാലമായി ഇങ്ങിനെ സഞ്ചരിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു?

സ്ത്രീകൾ:—വളരെ വളരെ കാലമായി.

കാര:—എന്നിട്ടു?

സ്ത്രീകൾ:—എന്നിട്ടു് ഇതേവരെ വാസയോഗ്യമായ ഒരു സ്ഥലം കിട്ടിയില്ല എന്നുമാത്രം.

കാര:—അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ എന്റെ ഈ വീട്ടിൽ താമസിക്കാമോ?

സ്ത്രീകൾ:—അതു് ആലോചിക്കേണ്ട വിഷയമാണു്.

കാര:—അതുവളരെ ആലോചിക്കാനെന്തുള്ള! താമസിക്കാൻ നല്ല സ്ഥലം കിട്ടുമെന്നേ നിങ്ങൾക്കുള്ളുവല്ലോ?

സ്ത്രീകൾ:—അതു ശരി. പക്ഷേ ഞങ്ങൾക്കു സഹായം ചെയ്യാൻ ഇവിടെ ആരുണ്ടാകുമെന്നുകൂടി അറിയേണ്ടതല്ലേ. നിസ്സഹായകളായി ഒരിടത്തു ഞങ്ങൾ എങ്ങിനെ താമസിക്കും?

കാര:—അതു ചിന്തിക്കേണ്ടതുതന്നെ. എന്നെസംബന്ധിച്ചു ആളകലം നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കും, സഹായിക്കും.

സ്ത്രീകൾ:—അതുകൊണ്ടുമാത്രം ഞങ്ങൾ തൃപ്തിപ്പെടുകയില്ല. ഏതെല്ലാം വിധത്തിലുള്ള സഹായങ്ങളാണു് അവർ ഞങ്ങൾക്കു ചെയ്തുതരിക എന്നുള്ളതുകൂടി അറിയണം.

ഇതുമായപ്പോൾ സ്വയം ബുദ്ധിമാനും ഭക്തനുമായ കാര

ണവക്ക് ഇവർ ആരായിരിക്കുമെന്നുള്ള സംശയം വീണ്ടും ബല മായിട്ടുണ്ടായി. അയാൾ പറഞ്ഞു:—

ഞാൻ വെളിയിലേയ്ക്കൊന്നിറങ്ങിയിട്ടുവരാം. അത്യാവശ്യ മാണ്. അതുവരെ നിങ്ങൾ ഇവിടെ ഇരിക്കുക. നിങ്ങളുടെ എന്തൊക്കെ ആവശ്യങ്ങളും ഞാൻ നിറവേറ്റിത്തരുന്നതാണ്. ഞാൻ തിരിച്ചുവന്നു കണ്ടിട്ടേ നിങ്ങൾ പോകാവൂ. ഇതാവന്നുകഴിഞ്ഞു.

കാരണവർ അവിടെനിന്നു വെളിയിൽ ഇറങ്ങി. നേരേ സുപ്രസിദ്ധനായ ഒരു ജ്യോത്സ്യന്റെ ഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു നടന്നു. തനിക്കുതന്നെ ജ്യോതിഷത്തിൽ നല്ല പരിജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും അദ്ദേഹം ജ്യോതിശാസ്ത്രകാരനെ തിരക്കിപ്പോയതു തന്റെ ജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിശ്വാസക്കുറവുകൊണ്ടൊന്നോ വിചാരിക്കേണ്ടതുള്ളൂ.

ജ്യോതിഷികനെക്കണ്ടു വിവരങ്ങളും ചോദിച്ചതിൽനിന്നു തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ഇന്നിരിക്കുന്നവർ സാക്ഷാൽ ഭദ്രകാളിയും ഒരു യക്ഷിയുമാണെന്നു മനസ്സിലായി. കാരണവർ അവിടെ നിന്നിറങ്ങി, അല്പമൊന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു് അടുത്തുള്ള ആറ്റു തീരത്തു ചെന്നിരുന്നു.

ദേവി-ഭദ്രകാളി—യക്ഷി, ഞാൻ ചെന്നിട്ടേ അവർ അവി ടം വിടുകയുള്ളൂ. ഞാൻ ചെല്ലാതെ ഇരുന്നാൽ അവർ അവിടത്തന്നെ ഇരുന്നുകൊള്ളും. അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടു് എന്റെ വീടു് എന്നാളും ഐശ്വര്യസമൃദ്ധിയോടുകൂടി പരിലസിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്റെ പേരു് എന്നാളും നിലനില്ക്കുന്നതിനും ഇതു കാരണമായിത്തീരും. അതുകൊണ്ടു് വീട്ടിലേയ്ക്കു പോകേണ്ട എന്നുതന്നെ വച്ചുകളയാം. യക്ഷി ഉഗ്രശാപിനി. അവൾ എന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചു കൊണ്ടുപോയേക്കും. അവിടെ എത്തുമ്പോൾ അസാദ്ധ്യങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കണമെന്നു് ആ ദേവി പറഞ്ഞാൽ എന്തുചെയ്യും? എന്നെക്കൊണ്ടോ എന്നെ സംബന്ധിച്ചവരെക്കൊണ്ടോ അതു

സാദ്ധ്യമായിരിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടു മരിക്കുതന്നെ ഉത്തമം. എന്നായാലും മരിക്കണമല്ലോ അതു് ഇപ്പോൾതന്നെ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. ഞാൻ ചെല്ലുന്നതിനുമുമ്പേ അവർ പോകയുമില്ല. എന്നാലും വീട്ടിൽ ഇരുന്നുകൊള്ളാം.

കാരണവർ അവിടെനിന്നെണീറ്റു് ആറ്റിൽ ആഴംകൂടിയ ഭാഗംനോക്കി ഒറ്റച്ചാട്ടവും കൊടുത്തു. കുറെ എല്ലാം നീന്തിനോക്കി. കൈകാൽ കുഴഞ്ഞു. നീന്തിയതെന്തിനു്? ആത്മഹത്യയ്ക്കു തോന്നുക സാധാരണമാണു്. പക്ഷേ അതിനായി പ്രവർത്തിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ ഏതുവിധത്തിലും അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്രാപിക്കണമെന്നു തോന്നുക മനുഷ്യസ്വഭാവവുമാണു്. ആ പ്രയത്നം ഫലിക്കാതെ വരുന്നവർ മരിക്കും. അല്പത്തവർ പിന്നീടു് ആത്മഹത്യയ്ക്കു് ഒരുങ്ങുകയുമില്ല. ഈ തത്ത്വം അനുസരിച്ചാണു് നമ്മുടെ കാരണവരും കുറെ നീന്തിനോക്കിയതു്. കാരണവർ വെള്ളം കുടിച്ചുകയറ്റിലേയ്ക്കു താണു. അതുതന്നെ. പിന്നീടു് അയാളും ഈ ലോകം കാണുകയോ ലോകം അയാളെ കാണുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ആ കാരണവർ മുങ്ങിമരിച്ച സ്ഥലമാണു പാറക്കടവു് എന്നു് ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതു്.

കാരണവരെ കാത്തിരുന്ന ആ രണ്ടു സ്ത്രീകളും വളരെയധികനേരം ഇരുന്നിട്ടും കാരണവരെ കാണായ്കയാൽ അന്വേഷണത്തിനിറങ്ങി. ദിവ്യദൃഷ്ടികൊണ്ടു് കാരണവർ പാറക്കടവിൽ ചാടിമരിച്ചു എന്നറികയാൽ കടവായപ്പെടിക്കാൻ ഒരു കിടവായുണ്ടായല്ലോ എന്നോർത്തു് അവർ തിരിയെ ആ വീട്ടിൽതന്നെ ചെന്നിരുന്നു. പക്ഷേ അദൃശ്യരൂപികളായിട്ടായിരുന്നു അപ്പോൾ മുതല്ക്കുള്ള അവരുടെ താമസം എന്നുമാത്രം.

തങ്ങളെ ഈ വിധത്തിൽ പറഞ്ഞുവിച്ച കാരണവരുടെ ശേഷക്കാരോടു് ആ ദേവിക്കും യക്ഷിക്കും വിരോധം തോന്നിയതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാനില്ല. അന്നുമുതൽ അവർ ഓരോ ഉപദ്രവങ്ങളും ആ വീട്ടിലുള്ളവരോടു ചെയ്തു തുടങ്ങിയപ്പോൾ

വീട്ട് ഉപേക്ഷിച്ചു് അവർ ചെങ്ങന്നൂക്കുതന്നെ പോന്നു. ഒഴിഞ്ഞുകിടന്ന വീട്ടിൽ ഭദ്രകാളിയുടേയും യക്ഷിയുടേയും ആവാസമുണ്ടെന്നും അവിടെ കയറിക്കിടക്കുന്നവരെ തിരുമ്മിപ്പിഴിഞ്ഞു് അവർ രക്തപാനം ചെയ്യുമെന്നും മറ്റും ഓരോരുത്തർ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയപ്പോൾ അങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞുനോക്കാൻ പോലും ആളുകൾക്കു ധൈര്യമില്ലാതെയായി. ഈ നിലയിൽ അല്പകാലം കൊണ്ടു വീടു് വിണടിഞ്ഞു നാമാവശേഷമായി. എന്നുമാത്രമല്ല ആ സ്ഥലം കാടുകയറി മൂടപ്പെട്ടുകയുംചെയ്തു. എത്രകാലം ഇങ്ങിനെ കാടായിക്കിടന്നു എന്നു് അറിയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഏതായാലും വളരെ അധികകാലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം മണ്ണടി ദേശത്തിന്റെ ആധിപത്യം വഞ്ഞിപ്പുഴപ്പണ്ടാരത്തിലേയ്ക്കായിത്തീർന്നു. അക്കാലത്തു് അവരുടെ കീഴിൽ ഭരണസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾ നടത്താൻ ഒരു നായർ കുടുംബവും ഉണ്ടായി. അതാണു് മംഗലത്തു കുടുംബം. പണിക്കർ സ്ഥാനമുള്ള ആ കുടുംബക്കാർ പഴയകാലത്തു് കളരി ആശാന്മാരും കരനാഥന്മാരുമായിരുന്നു. അവരുടെ ആജ്ഞപ്രകാരം കാടുവെട്ടിത്തെളിച്ചപ്പോൾ സ്വയംഭൂവായ ഒരു ദേവീവിഗ്രഹം കാണുന്നതിനിടയായി. കാടുവെട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന പുലയർ വിവരം പണിക്കരെ അറിയിച്ചു. പണിക്കർ ഉടൻതന്നെ ദേശാധിപതിയായ വഞ്ഞിപ്പുഴ തമ്പുരാനെ അറിയിക്കുകയും തമ്പുരാൻ വന്നുനോക്കി ക്ഷേത്രം പണിക്കുവേണ്ട ഏർപ്പാടുചെയ്യുകയുംചെയ്തു. അങ്ങിനെ ചെങ്ങന്നൂർ പുലിപ്പറത്തറവാട്ടിലെ കാരണവരുടെ അറപ്പുരവീട് ക്ഷേത്രമായും, കാരണവർ പറഞ്ഞിരുത്തിയ ദേവി സ്വയംഭൂവായ ഭദ്രകാളിയായും തീർന്നു. ഉഗ്രസ്വരൂപിണിയായ ആ ഭദ്രകാളിയെപ്പറ്റിയുള്ള കഥകൾ പ്രസിദ്ധങ്ങളാകയാൽ ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല.

മണ്ണടിക്കാവു ഭദ്രകാളിക്ഷേത്രം വഞ്ഞിപ്പുഴ വകയായിരുന്നു എങ്കിലും ഇപ്പോൾ അതു മംഗലത്തു പണിക്കരുടെ വകയായിട്ടാണു തീർന്നിരിക്കുന്നതു്. ഈ ഭദ്രകാളിക്കു് ബ്രാഹ്മണർ

തന്നെ പൂജ നടത്തണമെന്നില്ല. പാടില്ല എന്നു നിർബ്ബന്ധം കൂടി ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. അരിയച്ചുള്ള നൈവേദ്യവും മന്ത്രതന്ത്രങ്ങളോടുകൂടിയുള്ള പൂജയും അവിടെ ആവശ്യമില്ല. പഴം, മലരു്, ശർക്കര മുതലായവകൊണ്ടു് ദേവി തൃപ്തിപ്പെട്ടുകൊള്ളും. അവതന്നെയും മുൻപിൽ കൊണ്ടുചെന്നുവച്ചിട്ടു് അല്പസമയം കഴിഞ്ഞു് എടുത്തുകൊണ്ടു പോയേച്ചാൽ മതി. മംഗലത്തു പണിക്കരാണു് ഈ കർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുന്നതും. മറവുള്ളവർക്കു് ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുകൂടാ എന്നുകൂടിയുണ്ടു്. ഇതു് ആധിപത്യത്തിന്റെ കൂടുതൽകൊണ്ടു് ഇടക്കാലത്തു വന്നുചേർന്നതായിരിക്കാം.

തിരിച്ചുത്തിക്കൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞുപോയ കാരണവർ കയത്തിൽചാടി ആത്മഹത്യചെയ്തതുകൊണ്ടോണല്ലോ ദേവിക്കു് മണ്ണടിയിൽ സ്ഥിരവാസമുറപ്പിക്കേണ്ടതായി വന്നതു്. ഇതിൽ ദേവിക്കു് ഇന്നും ഈഷ്ട്യയുണ്ടു്. അയാളെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ വളരെ പണിപ്പെട്ടു. പക്ഷേ ഇന്നേവരെ ഫലിച്ചിട്ടില്ല. ആ കാരണവർ ഇന്നും പ്രേതരൂപിയായി പാറക്കടവിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ വസിക്കുന്നു. മണ്ണടിക്കാവിൽക്കാമ്പിത്താൻ എന്നൊരുണ്ടായി. കാമ്പിത്താൻ എന്നതിനു വെളിച്ചപ്പാടെന്നോ കോമരമെന്നോ പറയാം. ഏതായാലും ദേവിയുടെ അധിവാസംകൊണ്ടു തുള്ളുന്ന ആൾ എന്നേ അർത്ഥമുള്ളൂ. മണ്ണടിയിലെ കാമ്പിത്താന്മാർ തുള്ളിയാൽ പാറക്കടവിൽ ചാടുക പ്രധാനമാണു്. അടിയിൽ എത്തി വാളും ചിലമ്പും മറവുമായി പൊങ്ങിവരും. ഈ വാളും ചിലമ്പും ദേവിയുടെ വകയാണെന്നും ആളുകൾ പറയാറുണ്ടു്. ഏതുമാകട്ടെ, ഒരു കാമ്പിത്താന്റെ കാലശേഷം മറ്റൊരു കാമ്പിത്താൻ ഉണ്ടാകുന്നതുവരെ വാളും ചിലമ്പും ആ കയത്തിൽ നിക്ഷേപിക്കുകയാണു പതിവു്. പിന്നീടു വരുന്ന കാമ്പിത്താൻ തുള്ളിച്ചെന്നു് അവ മുങ്ങി എടുത്തുകൊള്ളണം. എടുക്കാൻ കഴിയാത്തവൻ കാമ്പിത്താനാകയില്ല.

മണ്ണടിക്കാവിൽ കാമ്പിത്താന്മാരായിട്ടുള്ളവർ പല ആളു

തപ്രവൃത്തികളും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തന്മൂലം അവരെപ്പറ്റി ജനസാമാന്യത്തിനു വളരെ ഭക്തിയും ബഹുമാനവും വർദ്ധിച്ചു. ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഭഗവതിക്കു കൊടുക്കേണ്ട വഴിപാടുകളെല്ലാം ജനങ്ങളും കാമ്പിത്താന്മാരെ ഏല്പിച്ചുതുടങ്ങി. കാമ്പിത്താന്മാർ തന്നെ ക്ഷേത്രത്തിലെ കാര്യങ്ങളും നടത്താനും തുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ വന്നപ്പോൾ പണിക്കരുടെ ആദായം കുറഞ്ഞു. ഒരാദായവും മേലാൽ കിട്ടാതെ വരുമെന്നു് അയാൾക്കു വിചാരവുമുണ്ടായി. അതുമൂലം അയാൾ കാമ്പിത്താനുമായിപ്പിണങ്ങി. ഈ പിണക്കം ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ നാട്ടുകാർ അതിൽ ഇടപെട്ടു കാര്യം ഒരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞൊതുക്കി. തുള്ളിനില്ക്കുമ്പോൾ കൈയിൽ വഴിപാടായി വന്നുചേരുന്നവയെല്ലാം കാമ്പിത്താനും അകത്തു നടവരവായും മറ്റും വന്നുചേരുന്നതു് പണിക്കരും എടുത്തുകൊള്ളണമെന്നായിരുന്നു മദ്ധ്യസ്ഥന്മാരുടെ തീരുമാനം. അതു് ഇരുവരും അപ്പോൾ സമ്മതിച്ചു എങ്കിലും എല്ലാ വഴിപാടുകളും തുള്ളിനില്ക്കുന്ന കാമ്പിത്താന്റെ കൈയിൽത്തന്നെ ജനങ്ങൾ കൊടുക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ വീണ്ടും ഇരുകൂട്ടരും തമ്മിൽ വഴക്കായി. ആ വഴക്കു് നാൾചെല്ലുന്തോറും വർദ്ധിച്ചുവർദ്ധിച്ചുതന്നെ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. നാട്ടുകാർ അതിൽ പിന്നീടു് ഇടപെട്ടില്ല. വഞ്ഞിപ്പുഴത്തമ്പുരാന്റെ അധികാരവകാശങ്ങളും മുൻപേതന്നെ ഒരു കേസിലെ വിധിമൂലം നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനും ഇക്കാര്യത്തിൽ ഇടപെടേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ലാതായി. പണിക്കർക്കും കാമ്പിത്താനും സഹായികളും പലരുമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഒരു ബലാബലപരീക്ഷതന്നെ നടന്നു. ഒടുവിൽ പണിക്കർ കാമ്പിത്താനെ അപായപ്പെടുത്തുകതന്നെ ചെയ്യുപോലും. വിഷംകൊടുത്താണ കൊന്നതെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. എന്തായാലും പിന്നീടു് ഇതേവരെ മണ്ണടിക്കാവിൽ കാമ്പിത്താൻ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. തന്മൂലം പാറക്കടവിലെ കാരണവരുടെ സ്ഥിതി എന്തെന്നറിയാനും നിവൃത്തിയില്ല.

മണികണ്ഠപ്പെരുമാളും മണികണ്ഠപുരവും

കൊല്ലം 250–നും 352–നും ഇടയ്ക്കു വെമ്പലനാട്ടു വാണിരുന്ന മണികണ്ഠപ്പെരുമാൾ വിശ്രുതനും പരാക്രമശാലിയും വില്ലാളികളിൽ അഗ്രഗണ്യനുമായ ഒരു ഭരണാധികാരിയായിരുന്നു എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഈശ്വരഭക്തിയും സർവ്വതോമുഖമായ ഔദാര്യവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ അക്കാലത്തു വേറെ ആർക്കും തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തെക്കു തിരുവല്ലാ പത്തനംതിട്ടമുതൽ വടക്കു് ഉദയംപേരൂർവരെയും കിഴക്കു സഹ്യാദ്രിമുതൽ പടിഞ്ഞാറു വെമ്പനാട്ടുകായൽവരെയും വ്യാപിച്ചുകിടന്ന ഒരു രാജ്യമാണു് വെമ്പലനാടു്. മണികണ്ഠപ്പെരുമാൾ രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് ഇപ്പോഴത്തെപ്പോലെയുള്ള നഗരങ്ങളോ ജനവാസം ധാരാളമുള്ള ഗ്രാമങ്ങളോ വെമ്പലനാട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നതന്നെ പറയാം. രാജ്യത്തിന്റെ ഏതാണ്ടു മുക്കാൽഭാഗവും വന്യമൃഗങ്ങൾക്കു സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്ന വനങ്ങളായിരുന്നു. രാജ്യത്തിൽ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു മഹാക്ഷേത്രങ്ങളും അവയുടെ പരിസരങ്ങളിൽ ജനവാസയോഗ്യങ്ങളായ കുറെ വീടുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതു് വാസ്തവമാണു്. വാഹനങ്ങളുടെ ഗതാഗതങ്ങൾക്കു് ഉതകുന്ന രാജപാതകൾ ഉള്ളതായിരുന്നു. രാജാവായാലും, സാധാരണമനുഷ്യനായാലും മിക്കവാറും സ്ഥലങ്ങളിൽ കാൽനടയായിത്തന്നെ സഞ്ചരിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. ഉഗ്രമൃഗങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷനേടുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും മനസ്സിലാക്കിത്തവക്കു് അക്കാലത്തു ദൂരസഞ്ചാരം സുകരമായിരുന്നില്ല.

വെമ്പലനാട്ടിൽള്ള മഹാക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ഉത്സവാദിവിശേഷങ്ങളും നിർവിഘ്നം നടക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പെരുമാൾ മിക്കവാറും ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ സന്നിഹിതനാകുക പതിവായിരുന്നു.

ഈശ്വരഭക്തിപോലെതന്നെ ഗോബ്രാഹ്മണഭക്തിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹജഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു എന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടതു്. മണികണ്ഠപ്പെരുമാളുടെ കാലത്തു് ചങ്ങനാശ്ശേരിക്കടുത്തു തെങ്ങണാൽ എന്ന സ്ഥലത്തെ ക്ഷേത്രം വളരെ പ്രസിദ്ധിയേറിയ ഒന്നായിരുന്നു. ഇന്നു് ആ ക്ഷേത്രത്തിനു് അന്നുണ്ടായിരുന്ന പ്രസിദ്ധിയോ മാഹാത്മ്യമോ ഒന്നും ഉള്ളതായിട്ടറിയില്ല. ഒരുകാലത്തു് അഭിവൃദ്ധിയിൽ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളും കാലാന്തരത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി കുറഞ്ഞും മറിച്ചു് അഭിവൃദ്ധി കുറഞ്ഞാൽ അഭിവൃദ്ധങ്ങളുമായിത്തീരുന്നതു് സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് അക്കാര്യം ഇവിടെ ചിന്തനീയമല്ല. തെങ്ങണാൽ ക്ഷേത്രത്തിലെ ഉത്സവകാലത്തു് മണികണ്ഠപ്പെരുമാൾ അവിടെ എഴുന്നള്ളി താമസിക്കുകയും ആറാട്ടദിവസം ദേവനെ ആറാട്ടുകടവിലേക്കു് എഴുന്നള്ളിക്കുമ്പോൾ എഴുന്നള്ളത്തോടുകൂടി വില്ലും അമ്പും ധരിച്ചു് അകമ്പടിസേവിച്ചുപോകയും പതിവായിരുന്നു. നാലുന്നാക്കൽ എന്ന സ്ഥലത്താണു് തെങ്ങണാൽദേവനെ ആറാടിക്കുന്നതു്. തെങ്ങണാൽക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടാൽ നാലുന്നാക്കൽകടവുവരെ മിക്കവാറും ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളുടെ സഞ്ചാരമുള്ളവനംതന്നെ ആയിരുന്നു. തന്മൂലം പെരുമാളിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം തെങ്ങണാൽക്ഷേത്രത്തിലെ ആറാട്ടിനു് ഒഴിച്ചുകൂടാൻവയ്യാത്ത ഒരു ആവശ്യമായിട്ടുതന്നെയായിരുന്നു അക്കാലത്തു നാട്ടുകാർ കരുതിയിരുന്നതും. ഒരിക്കൽ പതിവിൻപടി സന്ധ്യയോടുകൂടി ആറാട്ടു് എഴുന്നള്ളിച്ചുപോകുമ്പോൾ വനത്തിനുള്ളിൽനിന്നു് വെള്ളപ്പും പുലപ്പും ഇടകലർന്ന നിറത്തോടുകൂടിയ ഒരു ജന്തു കൊടും ഘോഷവും കേട്ടു് വിരണ്ടു് വഴിവിലങ്ങിച്ചാടി ഓടുന്നതു പെരുമാളും മറ്റുചിലരും കണ്ടു. പെരുമാൾ വില്ലുകുലച്ചു് ഏതോ ദുഷ്ടമൃഗമായിരിക്കുമെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തോടുകൂടി മൃഗം ഓടിയമാർഗ്ഗത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി അസ്ത്രം പ്രയോഗിക്കുകയും ആ മൃഗം എവിടെചെന്നു ചത്തുവീഴുന്നുവോ

അവിടെ എത്തി എന്തു മൃഗമാണെന്നു നോക്കിവരുവാൻ സമർത്ഥന്മാരായ ചില അനുചരന്മാരെ നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം പെരുമാൾ ആറാട്ടോടുകൂടി കടവിലേക്ക് എഴുന്നള്ളുകയുമുണ്ടായി.

അനുചരന്മാർ സമർത്ഥന്മാരും ആയുധധാരികളും ആയിരുന്നതുകൊണ്ട് ആ സന്ധ്യാസമയത്തിലും കാട്ടിനുള്ളിൽക്കടന്നു തിരയുന്നതിനു മടിച്ചില്ല. ഭയവും അവർക്കുണ്ടായില്ല. അതിവേഗത്തിൽ അന്വേഷിച്ചന്വേഷിച്ച് അവർ മിക്കവാറും കാടുകയറി അവസാനിച്ചതുപോലെയുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തെത്തി. അവിടെ സാമാന്യം ഒരു വലിയവീടും, വീടിനു കിഴക്കുഭാഗത്തായി അല്പംമാറി ഒരു പത്തുതൊഴുത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു. വീട്ടുകാർ സന്ധ്യാസമയമായതുകൊണ്ട് വിളക്കിനുചുറ്റുമിരുന്നു നാമങ്ങളും, കീർത്തനങ്ങളും ജപിക്കുകയാണ്. തൊഴുത്തിന്റെ മീതെത്തു സാമാന്യം തടിച്ചുകൊഴുത്ത ഒരു പത്തുകിടന്നു മരണവേദനനിമിത്തം കരയുന്നുണ്ട്. അതു് ആ വീട്ടുകാർ നാമസങ്കീർത്തനങ്ങളുടെ ഒച്ചനിമിത്തം അറിയുന്നതേ ഇല്ല. പെരുമാളിന്റെ അനുചരന്മാർ ആ പത്തുവിന്റെ അടുക്കൽ എത്തി. പെരുമാൾ അയച്ച അസ്ത്രം നിരുപദ്രവിയായ ആ പത്തുവിന്റെ ദേഹത്തു തറച്ചുനില്ക്കുന്നു. ഉടനെ വിവരം അവർ ആ വീട്ടുകാരെ അറിയിച്ചു. അവരെല്ലാം തൊഴുത്തിന്റെ മുറ്റത്തെത്തി. അയ്യോ നമ്മുടെ നന്ദിനിപ്പത്തുവിനേടും ഇങ്ങനെ ചെയ്തതാരും. കഷ്ടം കഷ്ടം! ഈ മൂവന്തിസമയത്തു് ഇതു മരിക്കാൻതുടങ്ങുകയാണല്ലോ ദൈവമേ, എന്നും മറ്റും സ്ത്രീജനങ്ങൾ മുറവിളികൂട്ടി. പക്ഷേ അധികസമയം അവർക്കാർക്കും അവിടെ നില്ക്കുണ്ടിവന്നില്ല. അതിവേഗത്തിൽ ആ പത്തു കാലഗതിപ്രാപിച്ചു. അതിനുശേഷം ആ വീട്ടുകാരുടെ ചോദ്യത്തിനു് മറുപടിയായി പെരുമാളിന്റെ അനുചരന്മാർ ഉണ്ടായ സംഗതിയെല്ലാം വിവരമായി അവരെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി. പത്തുവിനെ വധിച്ചതു്

പെരുമാളാണെന്നും അതു മനഃപൂർവ്വമായിചെയ്ത ഒരു അപരാധമല്ലെന്നും അറിഞ്ഞപ്പോൾ പത്നിയുടെ ഉത്സാഹമായ ആ വീട്ടുകാർക്കും സമാധാനമായി. എങ്കിലും ഇതുനല്ല ഒരു പത്നി പോയതിൽ അവർക്ക് സങ്കടം ഉണ്ടാകാതെയും ഇരുന്നില്ല.

അനുചരന്മാർ ആ വീട്ടുകാരോടു യാത്രയും പറഞ്ഞു തിരിച്ചുപോയി പെരുമാളിനെ വിവരം അറിയിച്ചു. വസ്തുത മനസ്സിലായപ്പോൾ പെരുമാൾ ഞെട്ടിപ്പോയി. യാതൊരു അപരാധവും ചെയ്യാത്ത പാവമായ ഒരു പത്നിയെയാണല്ലോ താൻ കൊന്നതെന്നോർത്തു് പെരുമാൾ കുറെ അധികസമയം മൗനിയായി സങ്കടപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിനുശേഷം അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഈ പാപത്തിനെന്താണൊരു പരിഹാരം? ഗോവധം ചെയ്യുന്നവനെ വധിക്കുക എന്നതാണു് ധർമ്മശാസ്ത്രവിധി. ആ സ്ഥിതിനോക്കുമ്പോൾ വധശിക്ഷയ്ക്കു ഞാൻ സ്വയമേ പാത്രമായിരിക്കയാണു്. എന്നാൽ സന്യാസജീവിതം കൈക്കൊണ്ടു പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചും പുണ്യതീർത്ഥങ്ങളാടിയും വളരെക്കാലംകൊണ്ടു് പാപപരിഹാരം നേടാമെന്നും ഒരു വിധിയുണ്ടു്. രാജ്യവും സ്ഥാനവും പദവികളും ഉപേക്ഷിച്ചു ദേശാടനം സ്വീകരിച്ചു ഭിക്ഷയെടുത്തു ജീവിതം കഴിക്കുന്നതും മരിക്കുന്നതും തുല്യമാണു്. അതുകൊണ്ടു സന്യാസം തന്നെ സ്വീകരിച്ചുകളയാം. ഏതുവിധത്തിലും ഈ പാപത്തിനൊരു പരിഹാരമുണ്ടാകണമല്ലോ. അല്ലാത്തപക്ഷം പരലോകത്തിൽ ഗതികിട്ടുന്നതെങ്ങിനെ? ഇപ്രകാരമുള്ള വിചാരങ്ങൾക്കു് അധീനനായി നിരുത്സാഹനായി ആറാട്ടു് ഒരുവിധത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയിട്ടു് പിറേറദിവസം പ്രഭാതത്തിൽതന്നെ രാജധാനിയിൽ എത്തി. രാജ്യഭാരവും സ്ഥാനമാനങ്ങളും അന്നുതന്നെ ഇളമുറക്കാരെ ഏല്പിച്ചിട്ടു് പരിമിതപരിവാരനായി അദ്ദേഹം തീർത്ഥാടനത്തിനായിട്ടിറങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ഭാരതത്തിലുള്ള പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചും പുണ്യതീ

തീർത്ഥങ്ങളാടിയും അദ്ദേഹം വളരെക്കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടിയിട്ടും മനസ്സിനു് ഒരു സ്വാസ്ഥ്യം കിട്ടാതെ കാണുന്ന യോഗ്യന്മാരോടെല്ലാം പാപപരിഹാരത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചുവരവേ ഒരുകൂട്ടം താപസന്മാർ അദ്ദേഹത്തോടു് ഇങ്ങിനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

അങ്ങു് ഈവിധത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം പാപപരിഹാരമുണ്ടാകുമെന്നു വിചാരിക്കേണ്ട. അങ്ങയാൽ പ്രഹരിക്കപ്പെട്ട ഗോവു് മരിച്ച സ്ഥലത്തു് ഒരു ക്ഷേത്രമുണ്ടാക്കി വിഷ്ണുപ്രതിഷ്ഠ നടത്തുകയും ബ്രാഹ്മണഭോജനത്തിനും ഗോസംരക്ഷണത്തിനും വേണ്ട ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്യുകയുംവേണം. ഇതെല്ലാം നടത്തിയിട്ടു് അവിടെ ഇരുന്നു ഭഗവാനെ ഭജിക്കുക. എന്നും ഇങ്ങിനെ അലഞ്ഞുതിരിയണമെന്നില്ല. പാപശാന്തിക്കു് ഇതല്ലാതെ വേറെമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ല.

ത്രികാലയോഗികളെന്നു കാഴ്ചയിൽ തോന്നാവുന്ന ആ താപസന്മാരുടെ അഭിപ്രായം കേട്ടു് അദ്ദേഹം തിരിച്ചുപോന്നു. അല്പദിവസത്തിനുള്ളിൽ തെങ്ങണാൽ ക്ഷേത്രത്തിൽ ചെന്നിരുന്നുകൊണ്ടു് ചത്തുപോയ പശുവിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ കല്ലിക്കുന്നത്തു നായരെ അവിടെ വരുത്തി അയാളുമായി ആലോചിച്ചു് അയാളുടെ പശുത്തൊഴുത്തു് ഇരുന്ന സ്ഥലത്തു് ഒരു ക്ഷേത്രം പണികഴിപ്പിക്കാൻ പെരുമാൾ തീർച്ചയാക്കി. പെരുമാളിന്റെ ഈ തീരുമാനം കല്ലിക്കുന്നത്തു നായർക്കും മറവുള്ളവർക്കും സന്തോഷകരമായിരുന്നു; എന്തെന്നാൽ ഇന്നത്തെപ്പോലെ സുസ്ഥികരമായിരുന്നില്ല അന്നത്തെ ജനങ്ങൾ. ശ്രീകോവിൽ, നാലമ്പലം, ബലിക്കൽപ്പുര, വിളക്കുമാടം, ഊട്ടുപുര, മതിൽക്കെട്ടു്, ആനക്കൊട്ടിൽ, ഗോപുരങ്ങൾ, ഒന്നാകെത്തന്നെയാണു് പെരുമാൾ പണികഴിപ്പിച്ചതു്. അമ്പലം പണി പൂർത്തിയായ ഉടൻ ശുഭമായ ഒരു മുഹൂർത്തം നോക്കി വിഷ്ണുപ്രതിഷ്ഠയും നടത്തപ്പെട്ടു. ക്ഷേത്രത്തിലെ നിത്യപൂജാദികളും ഉത്സവാദി വിശേഷങ്ങളും നിർവ്വിഘ്നം

മായി നടത്തുന്നതിനുവേണ്ടി വരുന്ന തുക ഇത്രയെന്നു കൃത്യപ്പെടുത്തുകയും അത്രയും തുക ആദായം കിട്ടത്തക്ക നിലങ്ങളും പുരയിടങ്ങളും പെരുമാൾതന്നെ ദാനം ചെയ്കയുമുണ്ടായി. നാട്ടുകാരായും വഴിപോക്കരായും വന്നുചേരുന്ന ബ്രാഹ്മണർക്കു മൃഷ്ടാന്നഭോജനം നൽകുന്നതിനും വ്യവസ്ഥചെയ്തു. ക്ഷേത്രമുറ്റത്തു് പത്തുക്കളെ അഴിച്ചുവിടുന്നതിനു വിരോധമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അഴിച്ചുവിടണമെന്നു നിർബ്ബന്ധംകൂടിയുണ്ടെന്നു നാട്ടുകാരെ അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. കൂടാതെ അവയ്ക്കു നിത്യവും പുല്ലും വെള്ളവും ദേവസ്വത്തിൽനിന്നു കൊടുക്കത്തക്കവിധം വ്യവസ്ഥചെയ്കയുമുണ്ടായി.

മേൽപറയപ്പെട്ട വിധത്തിലുള്ള കാര്യങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തു തീർത്തതിനുശേഷം പെരുമാൾ തനിക്കിരുന്ന തപസ്സുചെയ്യുന്നതിനും ഭഗവാനെ ഭജിക്കുന്നതിനുമായി ഒരു സന്യാസിമഠം ക്ഷേത്രത്തിന്റെ വടക്കുകോണിലായി പണികഴിപ്പിച്ചു. അതിനടുത്തായി ഒരു ആൽവൃക്ഷം നട്ടുകയുമുണ്ടായി. സന്യാസിമഠത്തിനു തൊട്ടുതെക്കായി ഒരു കൊട്ടാരവും ഉണ്ടാക്കി. ആ കൊട്ടാരം നിന്ന പുരയിടത്തിനു് ഇന്നും ഇടമെന്നാണു പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. ആ പുരയിടം അതിനു തെക്കുവശമുള്ള വായ്ത്തല കുടുംബക്കാരാണു് അനുഭവിക്കുന്നതു്. ഇടത്തിനു പടിഞ്ഞാറായി വിലങ്ങൽ എന്നൊരു പുരയിടമുണ്ടു്. അതു് കുറക്കാരെ ബന്ധനത്തിൽ വയ്ക്കുന്ന ജയിൽ സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന സ്ഥലമാണു്. ക്ഷേത്രത്തിനു വടക്കുമാറിക്കിടക്കുന്ന ഞാലിയംകുഴി എന്ന സ്ഥലം തൂക്കുമരം സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന സ്ഥലമാണെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ഇതിൽനിന്നെല്ലാം അനുമാനിക്കേണ്ടതു് പെരുമാൾ തീർത്ഥാടനം ചെയ്തു തിരിച്ചുവന്നു് ക്ഷേത്രങ്ങളും സ്ഥാപിച്ചതിനുശേഷം ഭജനത്തോട്ടുകൂടി രാജ്യഭരണവും നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നു എന്നാണു്. അതല്ലെങ്കിൽ കല്പിക്കുന്നതു നായന്മാർക്കു മേനവൻസ്ഥാനം കൊടുത്തു് വെമ്പലനാട്ടിലെ മന്ത്രിമാരാക്കി നിയമിച്ചതുകൊണ്ടു് അ

വർ കൊല്ലം കൊലയും നടത്തി ഭരണകൃത്യം നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നു എന്നും വരാം.

പെരുമാൾ വന്നു ക്ഷേത്രവും മറ്റും പണികഴിപ്പിക്കുന്നതിനു മുൻപു് കല്ലിക്കുന്നത്തു നായരുടെ വകയായി ഒരു ആൽത്തറ ഭഗവതിയും ഒരു ശിവക്ഷേത്രവും ആ സ്ഥലത്തുണ്ടായിരുന്നു. ആൽത്തറഭഗവതി ഇപ്പോഴത്തെ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ തെക്കുപടിഞ്ഞാറെ മൂലയോടടുത്തും ശിവക്ഷേത്രം വടക്കുകിഴക്കേ മൂലയിലുമാണു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. കല്ലൂക്കുന്നത്തുകാർ പിള്ളുലേത്തു് മാമ്പഴക്കരിയിലേക്കു താമസം മാറിയെങ്കിലും ആൽത്തറ ഭഗവതിക്കും മറ്റുമുള്ള നിവേദ്യം മുതലായവ ഇന്നും അവർ തന്നെയാണു നടത്തുന്നതു്.

ക്ഷേത്രകാര്യങ്ങളും വഴിപോക്കർക്കും മറ്റുമുള്ള മുഷ്ടാന്നഭോജനവും വേണ്ടവിധത്തിൽ നടത്തുന്നതിനു് പെരുമാൾ ആദ്യകാലത്തു് തെക്കേടത്തു വാരിയരേയും നന്തുംട്ടപണിക്കരേയുമാണു് ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്. ഇവയ്ക്കു പുറമേ ക്ഷേത്രസങ്കേതത്തിൽ വരുന്നവയും കൊണ്ടുവന്നു വിടുന്നവയുമായ പശുക്കാക്കു പുല്ലും വെള്ളവും കൊടുക്കേണ്ട ചുമതലയും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളുടെ ഉപദ്രവം ഒരുകാലത്തും ഉണ്ടാകാതെ ഇരിക്കുന്നതിനായി ക്ഷേത്രത്തെ ചുറ്റി അഗാധമായ ഒരു കിടങ്ങും പെരുമാൾ കുഴിപ്പിച്ചിരുന്നു.

മേൽപറയപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തതീർത്തതോടുകൂടി പെരുമാൾക്കു സൈ്വരവും സമാധാനവും ഉണ്ടായി. തന്മൂലം അദ്ദേഹം വീണ്ടും ദേശസഞ്ചാരത്തിനായിറങ്ങി. പല സ്ഥലങ്ങളും സന്ദർശിച്ചും തീർത്ഥങ്ങളിൽ സ്നാനംചെയ്തു് അങ്ങിനെ സഞ്ചരിച്ചും ഒരുദിവസം അദ്ദേഹം മധുരയിലുള്ള ഒരു സത്രത്തിൽ വന്നുകിടന്നു. അപ്പോൾ അവിടെ വന്നുകൂടിയിരുന്ന വഴിപോക്കരായ ചില ബ്രാഹ്മണരുടെ സംഭാഷണത്തിൽ നിന്നു് ഒരു സംഗതി മനസ്സിലാക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാ

ധിച്ചു. അവരുടെ സംഭാഷണസാരം ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു.

മണികണ്ഠപ്പെരുമാൾ മഹാഭാഗ്യവാൻ തന്നെ. വലിയ ഭാ നശീലൻ. മണികണ്ഠപുരം ക്ഷേത്രവും മറ്റും എത്ര വിശിഷ്ടമാ യിരിക്കുന്നു. ഊട്ടിന്റെ കഥപറയാനുമില്ല. എത്രപേർ ചെ ന്നാലും എപ്പോൾ ചെന്നാലും ഊട്ടുപുരയിൽ മൃഷ്ടാന്നഭോജനം കിട്ടും. പക്ഷേ ഒരു കുറവുമാത്രമുണ്ട്. നന്നായിട്ടൊന്നു കുളി യ്ക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. നല്ല വെള്ളം അടുത്തെങ്ങും ഇല്ല. അതു കൊണ്ട് പലരും ബുദ്ധിമുട്ടുന്നു. വിസ്താരമുള്ള ഒരു ചിറ ക്ഷേ ത്രത്തിനടുത്തുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ കുളി ഭദ്രമാകുമായിരുന്നു. കു ളിയല്ലേ പ്രധാനം. സ്വാമിദർശനവും ഭക്ഷണവുമെല്ലാം അതു കഴിഞ്ഞിട്ടല്ലേ ഉള്ളൂ. മനുഷ്യർക്കു കുളിക്കണം കന്നുകാലികൾക്കു കുളിക്കണം. അതിനു രണ്ടിനും സൗകര്യമായ ഒരു ശുദ്ധജല ത ടാകം. ഹാ എത്ര സുഖമായിരിക്കുമെന്നു് ഒരുത്തുനോക്കുക!"

പെരുമാൾക്കും അതു വേണ്ടതാണെന്നു തോന്നി. ഇതിനുമു ൻപു് ആരും ഇക്കാര്യം തന്നോടു പറയുകയുണ്ടായില്ലല്ലോ. പറ ഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ ഈ വഴിപോക്കരെക്കൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ പറ യിക്കുവാൻ ഞാൻ ഇടംകൊടുക്കുക ഇല്ലായിരുന്നു. ആകട്ടെ അതും ഉടനടി നടത്തിയേക്കാം. എന്നിങ്ങനെ മനസാ നിശ്ചയിച്ചു കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം അന്നത്തെ അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയിട്ടു് പ്രഭാ തത്തിൽ അവിടെനിന്നു തിരിച്ചു് മണികണ്ഠപുരത്തു് എത്തി. സന്യാസിമഠത്തിൽ താമസമാക്കിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ക്ഷേത്രത്തി ന്റെ വടക്കുഭാഗത്തായി ഒരു വലിയ ചിറ കുഴിപ്പിച്ചു. പാറ കളം വെട്ടിത്തുരന്നു് കിഴക്കുനിന്നും അതുപോലെ ചിറയിൽനി ന്നു പടിഞ്ഞാട്ടും ഓരോ തോട്ടുകളും ഉണ്ടാക്കിച്ചു. കിഴക്കുനി ന്നു തോട്ടുവഴി കുളത്തിൽ വന്നുചേരുന്ന വെള്ളം പടിഞ്ഞാട്ടുള്ള തോട്ടുവഴി ഒഴുകിപ്പോകണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു ഈ തോട്ടുകളുടെ ഉദ്ദേശം. നാലുഭാഗത്തുനിന്നും ഇറങ്ങിക്കുളിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ കടവുകളും കെട്ടിച്ചു. വിശാലമായ ആ ചിറയുടെ അല്പഭാഗം

മാത്രമേ ഇന്നു് അവിടെ ഒരു കുളമായി ശേഷിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ബാക്കിയെല്ലാം കഴിഞ്ഞ കണ്ടെഴുത്തുകാലത്തു് നിലമാക്കിക്കളഞ്ഞു. ഇരുവശങ്ങളിലുമുണ്ടായിരുന്ന തോട്ടുകളും ഇപ്പോൾ ഉപയോഗശൂന്യമായി അയൽവസ്തുക്കളുടെ ആക്രമണം മൂലം ശോഷിച്ചുകിടക്കുകയാണു്. ഇപ്പോഴുള്ള കുളത്തിനു് ആ തോട്ടുകൊണ്ടു് യാതൊരുപകാരവും ഇല്ല.

ദർശനത്തിനു് നല്ല ഒരു ദേവൻ, ഭക്ഷണത്തിനു് വിഭവസമൃദ്ധമായ ഒരു ഊട്ടുപുര, കുളിക്കാൻ ശുദ്ധജലം നിറഞ്ഞ ഒരു വൻചിറ, കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ ഉപദ്രവം കൂടാതെ സൈരമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു് രക്ഷാമാർഗ്ഗമായ ഒരു അഗാധഖേയം—ഇതിൽ കൂടുതൽ സുഖസൗകര്യങ്ങളും എന്താണു് വേണ്ടതു്. ഇതുകൂടി കായ്ക്കുങ്ങും ഭദ്രമാക്കി അവയ്ക്കു വേണ്ട രക്ഷാവ്യവസ്ഥകളും ചെയ്തതിനുശേഷം പെരുമാൾ വീണ്ടും ദേശസഞ്ചാരത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു. പിന്നീടു് അദ്ദേഹം മണികണ്ഠപുരത്തു വരികയുണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണം എവിടെവച്ചായിരുന്നു എന്നു് അറിവാനും മാർഗ്ഗമില്ലാതെയാണു് ഇരിക്കുന്നതു്.

പെരുമാൾ പണിയിച്ച ക്ഷേത്രംതന്നെയാണു് ഇപ്പോഴും മണികണ്ഠപുരത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. അല്പം ചില പരിഷ്കാരങ്ങളോ നവീകരണങ്ങളോ ഉണ്ടായിരിക്കാം. വിളക്കുമാടം തറമാത്രമായി ശേഷിച്ചിരിക്കുകയാണു്. ഓടുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയിരുന്ന കൊടിമരം ഇടക്കാലത്തു് കേടുഭവിച്ചതുകൊണ്ടു് വെട്ടിമാറ്റിക്കളഞ്ഞു. പെരുമാൾ നട്ടുപിടിപ്പിച്ചതും പലപ്പോഴും അദ്ദേഹം ചുവട്ടിൽ ഇരുന്നു വിശ്രമിക്കാറുള്ളതുമായ ആൽവൃക്ഷം വീണുപോയി. ശിവക്ഷേത്രവും ആൽത്തറഭഗവതിയും ഇപ്പോഴുമുണ്ടു്. തെക്കേടത്തു വാരിയക്കും നന്ദികാട്ടു പണിക്കക്കും ക്ഷേത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അവകാശങ്ങളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും കണ്ണൽ മൺമറയുടെ കാലത്തുനിന്നുപോയി. എങ്കിലും വാരിയത്തേക്കു മാറാക്കണക്കും പണിക്കർക്കു് വാളും പരിചയും എട്ട

പ്പം അടുത്തകാലംവരെ ഉണ്ടായിരുന്നു. തിരുവാഭരണം സൂക്ഷിപ്പുവാരുത്തേക്കായിരുന്നു എങ്കിലും അടുത്തകാലത്തു അതും അവർ വേണ്ട എന്നു വച്ചിരിക്കയാണു്.

ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിൽ സ്മരിച്ചുകാണുന്ന പുരാരിക്ഷേത്രം മണികണ്ണപുരത്തു ക്ഷേത്രമതിലിനുള്ളിൽ കിഴക്കുവടക്കേ മൂലയിൽ കാണുന്ന ശിവക്ഷേത്രമായിരിക്കാനാണെളുപ്പം. എന്തെന്നാൽ പ്രധാനക്ഷേത്രത്തിലെ ദർശനം കഴിഞ്ഞു് പുറത്തിറങ്ങി തെക്കുവശം ചുറ്റി പടിഞ്ഞാറുവശത്തുകൂടി പ്രദക്ഷിണമായി വരുന്ന സന്ദേശഹരനു് ഈ പുരാരിയെ തൊഴുവാനും ആ അവസരത്തിൽ തൊട്ടു വടക്കുവശമുള്ള ഊട്ടുപുരയിൽ ഭക്ഷണത്തിനായി വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ള നാനാദേശക്കാരായ ബ്രാഹ്മണരുടെ സംഭാഷണം കേൾക്കാനും കൂടുതൽ സൗകര്യമുണ്ടാകുന്നതാണല്ലോ. തെക്കു തെങ്ങണാലും വടക്കു കാടമുറിയും ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇതല്ലാതെ വേറൊരു പുരാരിക്ഷേത്രവുമില്ല. ഉണ്ടായിരുന്നതായിട്ടു് അറിവും ഇല്ല. ഒരുപക്ഷേ മുരാരി എന്നതു് അച്ചടിയിൽ പുരാരി എന്നായിപ്പോയതാണോ എന്നും നിശ്ചയിക്കാൻ നിവർത്തിയില്ല. പ്രധാന ദേവനെ വിട്ടിട്ടു് ഒരു ഉപദേവനായ ശിവനെപ്പറ്റി പറയുക എന്നതു സ്വാഭാവികമല്ലല്ലോ. അതെങ്ങിനേയും ഇരിക്കട്ടെ. ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിന്റെ കാലത്തു മണികണ്ണപുരം ക്ഷേത്രം വളരെ പ്രസിദ്ധമായിരുന്നു എന്നു നമുക്കു സാമാന്യമായി മനസ്സിലാക്കാം. അക്കാലത്തു പ്രസിദ്ധമായിരുന്നു എങ്കിൽ അതിനെത്രയോ കാലം മുൻപായിരുന്നിരിക്കണം ഈ ക്ഷേത്രം ഉണ്ടായതു്. തന്മൂലം അനേകവർഷത്തെപ്പഴക്കം ഈ ക്ഷേത്രത്തിനുണ്ടെന്നുള്ളതു തീർച്ചതന്നെ. ഏതായാലും തിരുവല്ലാ ഗ്രൂപ്പിലുൾപ്പെട്ട പുരപ്പള്ളിപ്പകുതിയിലെ അതിപ്രധാനമായ മേജർ ക്ഷേത്രമായിട്ടാണു് ഇതിന്റെ ഇന്നത്തെ നിലയെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

സന്താനഗോപാലമൂർത്തിയായ തൃപ്പുണിത്തുറ ഭഗവാൻ

സന്താനഗോപാലമൂർത്തിയായ സാക്ഷാൽ ഭഗവാന്റെ സാന്നിദ്ധ്യംമൂലം പ്രസിദ്ധിയേറിയ ഒരു പുരാതനപുണ്യഭൂമിയാണു് പുണ്ണ്തുയിൽപുരം അഥവാ തൃപ്പുണിത്തുറ. പത്തുപുത്രന്മാർ മരിച്ചുപോകയാൽ ദുഃഖിതനായിത്തീർന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ കൃഷ്ണാർജ്ജുനന്മാർ വൈകുണ്ഠത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി മഹാവിഷ്ണുവിനെക്കണ്ടു് പത്തുപുത്രന്മാരെയും വാങ്ങിക്കൊടുത്തു സന്തോഷിപ്പിച്ച എന്നുള്ളതാണല്ലോ സന്താനഗോപാലം കഥ. ഇപ്പോഴും തൃപ്പുണിത്തുറ ക്ഷേത്രത്തിൽ തന്ത്രമുള്ള പുലിയന്നൂർ നമ്പൂതിരിയുടെ ഒരു പൂർവ്വഗാമിയായിരുന്ന സന്താനഗോപാലത്തിൽ പറയുന്ന ബ്രാഹ്മണനെന്നും ആ വഴിക്കാണു് തൃപ്പുണിത്തുറ ക്ഷേത്രത്തിലെ തന്ത്രം ആ കുടുംബക്കാർക്കു കിട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും പലരും പറഞ്ഞുപോരുന്നുണ്ടു്. പുലിയന്നൂർ വകയായി ഒരു മുതുകുളങ്ങര ശ്രീകൃഷ്ണസ്വാമി ക്ഷേത്രമുണ്ടല്ലോ. സന്താനഗോപാലേ ബ്രാഹ്മണനുമായി വൈകുണ്ഠത്തിൽനിന്നു തിരിച്ചുപോന്ന അർജ്ജുനശ്രീകൃഷ്ണന്മാർ തേരിൽനിന്നു ഭൂലോകത്തിൽ അവതരിച്ച സ്ഥലത്താണു് പ്രസ്തുത ക്ഷേത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നാണു് മേല്പറയപ്പെട്ടവരുടെ വിശ്വാസം.

ബ്രാഹ്മണബാലനുമായി വൈകുണ്ഠത്തിൽനിന്നു തിരിച്ചുപോന്ന അവസരത്തിൽ മഹാവിഷ്ണു അർജ്ജുനനു് നിത്യപൂജയ്ക്കായി ഒരു കൃഷ്ണവിഗ്രഹം സമ്മാനിക്കയുണ്ടായി. അതു് അദ്ദേഹം സ്വന്തം പൂണിയിൽ ഭദ്രമായിവച്ചുസൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണു് യാത്രചെയ്തതു്. മുൻപറഞ്ഞ സ്ഥലത്തുവന്നു തേരിൽനിന്നു് ഇറങ്ങിയതിനുശേഷം ബ്രാഹ്മണനെ പുത്രന്മാരോടുകൂടി പറഞ്ഞയച്ചിട്ടു് ഭഗവാജ്ഞാനുസാരം ശ്രീകൃഷ്ണപ്രതിഷ്ഠ നടത്താൻ ഉത്തമമായ ഒരു സ്ഥലം നോക്കിക്കണ്ടുവരുന്നതിനു്

സുതീക്ഷ്ണൻ എന്നൊരു ഭൃത്യനെ നിയോഗിച്ചയച്ചു. ആ ഭൃത്യൻ ഓരോ ദേശങ്ങളും പരിശോധിച്ച് മാന്ധാതൃപ്രതിഷ്ഠിതനായ പരമശിവന്റെ അധിവാസംകൊണ്ട് പരിശുദ്ധിയേറിയ പെരുഞ്ചല്ലൂർ ഗ്രാമത്തിലെത്തി അവിടെനിന്നു രവിഗ്രാമത്തിലേക്കു കടന്നു. ആ ഗ്രാമത്തിൽ ഓരോ സ്ഥലവും പരിശോധിച്ച് ഉത്തമബ്രാഹ്മണരുടെ വേദപാഠത്താൽ സദാ മുഖരിതമായ പൂണ്ണിത്രയി എന്ന അഗ്രഹാരത്തിലെത്തി. ഇവിടംതന്നെ ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യത്തിനുതകുന്ന പുണ്യസ്ഥലമെന്നു കരുതി വിവരം അയാൾ കൃഷ്ണാർജ്ജുനന്മാരെ അറിയിച്ചു. ഉടനെ കൃഷ്ണാർജ്ജുനന്മാർ പൂണ്ണിത്രയി അഗ്രഹാരത്തിൽ എത്തി. കൃഷ്ണന്റെ നിയോഗം അനുസരിച്ച് അർജ്ജുനൻ അവിടെ ശ്രീകൃഷ്ണനെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രതിഷ്ഠയ്ക്കുശേഷം ധനഞ്ജയൻ പൂണിത്തുറന്നു മഹാവിഷ്ണു കൊടുത്ത ആ ചെറുവിഗ്രഹം എടുത്തു പ്രതിഷ്ഠാബിംബത്തിന്റെ പീഠത്തിൽ വച്ചിട്ട് വിധിപ്രകാരം ആരാധന നടത്തി. അർജ്ജുനൻ പൂണിത്തുറന്നു വിഗ്രഹം വെളിയിൽ എടുത്ത സ്ഥലമായതുകൊണ്ട് അന്നുമുതൽ പൂണ്ണിത്രയി പൂണിത്തുറയായി. പിന്നീടാണ് അതു തൃപ്പൂണിത്തുറയായതു്. സന്താനഗോപാലനായ ഭഗവാനെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച സ്ഥലം ഇങ്ങനെ ഇന്നും തൃപ്പൂണിത്തുറയായിത്തന്നെ പരിലസിക്കുന്നു.

പ്രതിഷ്ഠയ്ക്കുശേഷം കളഭംകൊണ്ട് അഭിഷേകം കഴിക്കയും വെളിച്ചെണ്ണയെഴുന്നള്ളിക്കയും വിളക്കുവയ്ക്കുകയും, താമരപ്പൂകൊണ്ട് അർച്ചന നടത്തുകയും ചെയ്തതായാൽ അവയെല്ലാം ഇന്നും പ്രസ്തുത ദേവനു തൃപ്പുകരങ്ങളായിത്തന്നെയാണ് ഇരിക്കുന്നതു്. അഭിഷേകജലത്തിനുവേണ്ടി അർജ്ജുനൻ ശരംകൊണ്ടു വെള്ളമുണ്ടാക്കിയ ഫൽഗുനതീർത്ഥമാണ് ക്ഷേത്രപരിസരത്തിൽ ഇപ്പോഴും കാണുന്ന വിസ്തൃതമായ കുളം. ആ കുളത്തിൽ കുളിച്ചു ഭഗവൽദർശനം നടത്തുന്നതു പുണ്യമെന്നാണ് ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസം.

മേല്പറയപ്പെട്ട ഐതിഹ്യം അല്പമായ വ്യത്യാസത്തോടു

ക്കുടിയും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. അജ്ജുനശ്രീകൃഷ്ണന്മാർ വൈകുണ്ഠത്തിൽനിന്നുമന്നു് ഇന്നത്തെ തൃപ്പൂണിത്തുറയ്ക്കു പടിഞ്ഞാറു മാറി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പൂണിത്തുറക്കൊട്ടാരം ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു് ഇരുന്നുകൊണ്ടു് സാക്ഷാൽ വിഷ്ണുവിന്റെ വാക്കനുസരിച്ചു് ഭഗവാനെ പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ കൊള്ളാവുന്ന സ്ഥലംനോക്കിക്കണ്ടുപിടിച്ചുവരുവാനായി ഗണപതിയെ പറഞ്ഞുവിട്ടു. ഉടനേതന്നെ പുറപ്പെട്ട ഗണപതി നേരേ കിഴക്കോട്ടു കുറെ ചെന്നപ്പോൾ എള്ളു ധാരാളം വളർന്നുനില്ക്കുന്നതും ഭംഗിയൊത്തതുമായ ഒരു ചതുപ്പുനിലം കണ്ടുപിടിച്ചു. പരിശോധനയിൽ സ്ഥലം മാഹാത്മ്യമുള്ളതെന്നറികയാൽ ഗണപതി അവിടെത്തന്നെ ഇരിപ്പായി. സമയം അതിക്രമിച്ചിട്ടും ഗണപതിയെ കാണായ്കയാൽ അജ്ജുനൻ ഭഗവാനുമൊന്നിച്ചു് അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെട്ടു. കള്ളിനുവേണ്ടി തെങ്ങുചെത്തുന്നവർ കുലയിൽ കൊട്ടുന്ന ശബ്ദംകേട്ടു് പ്രതിഷ്ഠാസമയം അടുത്തിരിക്കുന്നു എന്നു ധരിച്ചു് അവർ ആയി, ആയി എന്നുച്ചരിച്ചുകൊണ്ടു് അടുത്ത പുരയിടത്തിലേക്കൊന്നു് എത്തിനോക്കി. അവിടെ ഒരു കുളമുണ്ടായിരുന്നു. ഏതായാലും ആ സ്ഥലത്തിനു് അന്നുമുതൽ ആയിക്കുളങ്ങര എന്നായി നാമധേയം. ചെത്തുകാരൻറെ കൊട്ടു കൊണ്ടുണ്ടായ ശബ്ദമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയതിനുശേഷം അവിടെനിന്നു കിഴക്കോട്ടു നടന്നു പുഴവക്കിൽ എത്തിയ അവരെ അക്കാലത്തെ ഒരു പ്രഭുവായ കോന്നേത്തു പണിക്കർ പുഴകടത്തിവിട്ടു. ആ ഉപകാരത്തിനായി പിന്നീടു് ചില അവകാശങ്ങളും പണിക്കർക്കു തൃപ്പൂണിത്തുറ ക്ഷേത്രത്തിൽ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു് ഇന്നും ആ കുടുംബക്കാർ അനുഭവിച്ചുപോരുന്നു. പുഴകടന്നു് എള്ളിൻകാട്ടിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ ഗണപതി കിഴക്കുനോക്കി സുഖമായി ഇരിക്കുന്നതാണു് അവർ കണ്ടതു്. അതുകണ്ടു ക്രുദ്ധനായ അജ്ജുനൻ ഉടൻ ഗണപതിയെ പിടിച്ചുതള്ളി. തന്മൂലം കിഴക്കോട്ടു നോക്കിയിരുന്ന ഗണപതിയുടെ

മുഖം തെക്കോട്ട് തിരിഞ്ഞുപോയി. ആ ഇരിപ്പ് ഇന്നും അദ്ദേഹം മാറ്റിയിട്ടില്ല. ഇതുതന്നെ വിഗ്രഹസംഗതമെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ അജ്ഞാനൻ അവിടെ ഭഗവാന്റെ അഭീഷ്ടമനുസരിച്ച് സന്താനഗോപാലപ്രതിഷ്ഠനടത്തിയതും പൂണിത്തുറന്നു വൈകുണ്ഠത്തിൽനിന്നു കിട്ടിയ ബിംബം പ്രതിഷ്ഠാബിംബത്തോട് അടുപ്പിച്ചുവച്ചതും ഇതിനുശേഷമാണ്. അന്ന് അജ്ഞാനൻ കത്തിച്ചുവച്ചതും മൂന്നുതട്ടോടുകൂടിയതുമായ വിളക്ക് ഇന്നും വാടാവിളക്കായി ദേവസന്നിധിയിൽ കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആ വിളക്കിന്റെ മൂന്നു തട്ടിലുമായി അജ്ഞാനന്റെയും കൃഷ്ണന്റെയും അന്നത്തെ രാജാവായ ബാലനുപൻ രാമശർമ്മായുടേയും പേരുകൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഗണപതിയെ തള്ളിമാറ്റുന്നതു കണ്ട്, തല്ക്കാലം അവിടെയെത്തിയ ഹനുമാൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി. ആ സംഭവത്തിന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി ഒരു ഹനുമാൻകളി ഉത്സവകാലങ്ങളിലും മറ്റും അവിടെ ഇന്നും നടക്കുന്നുണ്ട്.

കൊച്ചി രാജാക്കന്മാർ പുണ്ണ്യശീലനായ സന്താനഗോപാലമൂർത്തിയെ കുലപരദൈവമായിട്ടാണു പണ്ടേയ്ക്കുപണ്ടേ ആരാധിച്ചുപോരുന്നതു്. അതുകാരണം സന്താനലാഭം കൊച്ചി രാജകുടുംബത്തിനു സുലഭമായും തീർന്നിരിക്കുന്നു. എളയിടത്തുമൂത്തതിന്റെ വകയായിരുന്ന ക്ഷേത്രമിരിക്കുന്ന സ്ഥലം. ഇതു തല്ക്കാലത്തെ ആദികാലത്തു് ഈ ക്ഷേത്രത്തിനു പറയത്തക്കസ്വത്തുക്കളും ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും പില്ക്കാലത്തു് നാട്ടുകാരും രാജകുടുംബത്തിനുള്ളവരും ദാനംചെയ്തിട്ടുള്ള വകയിൽ 30000 പറ നെല്ലു് പാട്ടം കിട്ടത്തക്കവിധത്തിലുള്ള നിലങ്ങളും 30000 രൂപാ ആദായം കിട്ടത്തക്ക വിധത്തിലുള്ള പുരയിടങ്ങളും ഇന്നു് ഈ ക്ഷേത്രം വകയായിട്ടുണ്ട്. കൊച്ചി രാജവംശത്തെക്കുഴിച്ചാൽ പേരട്ടഭട്ടതിരി, കാരക്കാൽ ഭട്ടതിരി, എളമ്പുലേടത്തു ഭട്ടതിരി, മമ്പാട്ടു ഭട്ടതിരി, മണിയമ്പിള്ളി ഭട്ടതിരി,

വാളന്തുരുത്തി ഭട്ടതിരി ഇവരാണ് ക്ഷേത്രഊരാളന്മാർ. ഭട്ടതിരിമാരിൽ ആരെങ്കിലും അന്യംനിന്നോ മറ്റുവല്ലവിധത്തിലുമോ ഇല്ലാതായാൽ ആ സ്ഥാനം കൊച്ചിരാജാവ് കയ്യേറാറില്ല. പകരം ആരെയെങ്കിലും ഭട്ടതിരിയായി അവരോധിക്കയാണ പതിവ്. ആ വിധത്തിൽ ഊരാണ്മസ്ഥാനം കിട്ടിയവരും ഇല്ലാതില്ല.

പാണ്ഡവന്മാരും ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാനും ഉണ്ടായിരുന്ന കാലത്താണല്ലോ പൂണ്ണത്രയീശക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഉല്പത്തി. പൂണ്ണത്രയീശപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കുശേഷം ഭഗവാൻ പത്തുകൊല്ലവും ഇരുപത്തിഒൻപതു ദിവസവും ജീവിച്ചിരുന്നു. കലിപുറന്നു പത്തുകൊല്ലവും രണ്ടുമാസവും കഴിഞ്ഞു മിഥുനം പതിനെട്ടാംതിയതി ശനിയാഴ്ച ശ്രീകൃഷ്ണൻ സ്വർഗ്ഗാരോഹണംചെയ്തു. അതായതു കലി തുടങ്ങി 3733 ദിവസം ചെന്നപ്പോഴെന്നു സാരം. 3759-ാം ദിവസം ധർമ്മപുത്രരുടേയും സ്വർഗ്ഗാരോഹണമുണ്ടായി. കലി തുടങ്ങി അൻപത്തിരണ്ടാമത്തെ ദിവസമാണ് പൂണ്ണത്രയീശ പ്രതിഷ്ഠയെന്നാണല്ലോ മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. കലി തുടങ്ങുന്നതിനു മുൻപു് ശ്രീകൃഷ്ണൻ സ്വർഗ്ഗാരോഹണംചെയ്തു എന്നു പറയുന്ന പുരാണങ്ങളും ഇല്ലാതില്ല. ആകെക്കൂടി നോക്കിയാൽ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിനു മുൻപു് കലി ആരംഭിച്ചു എങ്കിലും അതിന്റെ ശക്തി പൂണ്ണത്രയത്തിൽ എത്തിയതു് സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിനുശേഷമാണ്. തന്മൂലം അന്നുമുതല്ക്കേ കലി ആരംഭിച്ചതായി കണക്കാക്കുന്നുള്ള എന്നായിരിക്കാം പൗരാണികസങ്കല്പമെന്നു തോന്നുന്നു.

നിത്യപൂജാദികർമ്മങ്ങൾ മറ്റും പുറമേ പ്രസ്തുത ക്ഷേത്രത്തിൽ രണ്ടു് ഉത്സവങ്ങളാണു് പ്രധാനങ്ങളായിട്ടുള്ളവ. വൃശ്ചികത്തിലെ അങ്കുരാർപ്പണോത്സവവും കുംഭത്തിലെ പടഹാദ്യുത്സവവും ആണ് അവ. മൂശാരിഉത്സവം, നങ്ങ്യപ്പെണ്ണ് ഉത്സവം എന്നിങ്ങനെയാണു് ആ ഉത്സവങ്ങളുടെ പേരുകൾ. അവയെപ്പറ്റി പരമ്പ-

രയാ പറഞ്ഞുപോരുന്ന ഐതിഹ്യങ്ങളും താഴെപ്പറയുന്നവയാ കുന്നു:—

അജ്ഞാനനാൽ പ്രതിഷ്ഠിതമായ പൂണ്ണത്രയീശവിഗ്രഹം പിന്നീട് പലപ്പോഴും പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. ഇന്നത്തെ വിഗ്രഹം ഒരു കാലത്തു പണ്ടാരപ്പള്ളിക്കാരനായ ഒരു മൂശാരി വാത്തതാണു്. ആ മൂശാരി ഒരു ഭക്തശിരോമണി ആയിരുന്ന തുകൊണ്ടോ എന്തോ അയാളം വാക്കുന്ന വിഗ്രഹങ്ങളൊന്നും പൂണ്ണാവസ്ഥയിലല്ല കണ്ടുവന്നതു്. വിശുദ്ധനായ അയാളം ഇതിന്റെ കാരണം തന്റെ ഭക്തിയുടെ കുറവെന്നു സങ്കല്പിച്ചു വീണ്ടും വീണ്ടും വാക്കാനും തുടങ്ങി. ശരിയാകുന്നതുവരെ പ്രയത്നിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു അയാളുടെ ദൃഢനിശ്ചയം. എത്രകൊണ്ടും ഫലം കാണാതെ ഒടുവിൽ അയാളം ഒടുട് ഉരുക്കി ഒഴിച്ചിട്ടു് "കൂടുകുടെന്റെ പൂണ്ണത്രയീശ!" എന്നു് ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു് പഴത്തിരുന്ന കരുവിൽകേറി കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. മൂശാരിയെ കാണാതെയായി. അല്പം കഴിഞ്ഞു് കരുവും പൊട്ടിച്ചുനോക്കിയപ്പോഴുണ്ടു് വിഗ്രഹം പരിപൂണ്ണമായിരിക്കുന്നു. മൂശാരി ആ ബിംബത്തോടു ചേർന്നുപോകയാണു ചെയ്തതെന്നു് അവിടെ വന്നുകൂടിയവരെല്ലാം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ടു് ആ ബിംബം മിനുക്കുവേലകളും ഒന്നും ചെയ്യാത്ത മട്ടിൽതന്നെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചാൽ മതിയെന്നു തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ ബിംബമാണു് ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നതു്.

ഭക്തനായ ആ മൂശാരിയുടെ ഓർമ്മയെ നിലനിർത്തുന്നതി നായി തുടങ്ങിയതാണു് മൂശാരി ഉത്സവം. ഇതു വൃശ്ചികമാസ ത്തിലാണു് നടക്കുന്നതു്.

മംഗലശ്ശേരി എന്നുകൂടിപ്പേരുള്ള വടക്കേടത്തു് ഇല്ലത്തു് ഉമയെന്നും നങ്ങയെന്നും വിളിച്ചുവരുന്ന ഒരു കന്യകയുണ്ടായി രുന്നു. പൂർവ്വജന്മവാസനകൊണ്ടോ എന്തോ ആ കന്യകയ്ക്കു് പൂണ്ണത്രയീശനിൽ അളവറ്റ ഭക്തിയാണു് ചെറുപ്പം മുതൽ

ഉണ്ടായിരുന്നതു്. അതിരാവിലെ കുളിച്ചു ക്ഷേത്രത്തിൽപോയി ദർശനം നടത്താതെ ഉമിനീരുപോലും ആ കന്യക ഇറക്കുകപതിവില്ല. മഴ, മഞ്ഞു് മുതലായ പ്രകൃതിശക്തികൾക്കൊന്നിനും നങ്ങപ്പെണ്ണിന്റെ നിഷ്ഠ മുട്ടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞതോടുകൂടി കന്യകയ്ക്കു വിവാഹപ്രായമായി. മാതാപിതാക്കന്മാരും ബന്ധുജനങ്ങളുംകൂടി ആലോചിച്ചു നങ്ങയെ തെക്കേടത്തു ഭട്ടതിരിയുടെ വംശത്തിലുള്ള ഒരു ധനാഢ്യനു വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കാൻ തീർച്ചയാക്കി ദിവസവും നിശ്ചയിച്ചു. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ഈ നിശ്ചയത്തിൽ കന്യകയ്ക്കു് അതിയായ സങ്കടമാണുണ്ടായതു്. വിവാഹം കഴിഞ്ഞാൽപിന്നെ സ്വതന്ത്രമായി സ്വാമിദർശനം നടത്താൻ സാധിക്കയില്ലല്ലോ എന്നായിരുന്നു കന്യകയുടെ വിചാരം. തന്മൂലം, അന്നുമുതൽ "എന്റെ സങ്കടത്തിനൊരു നിവൃത്തി മാർഗ്ഗമുണ്ടാക്കിത്തരണേ" എന്നായിരുന്നു ഭഗവാനോടു് കന്യകയുടെ പ്രാർത്ഥന. വിവാഹദിവസംവരെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. വിവാഹം വളരെ ഭംഗിയായി നടത്തുന്നതിനു വേണ്ടതെല്ലാം ഒരുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. ബന്ധുക്കളും സ്വജനങ്ങളും വന്നെത്തി. വരനായ ഭട്ടതിരിയും ആഡംബരത്തോടെ വന്നുചേർന്നു. ഇനി ഒരു രാത്രിയേ കഴിയേണ്ടതായിട്ടുള്ളൂ. നേരം വെളുത്താൽ വിവാഹമാണു്. അന്നുരാത്രി വിചാരാധികൃത്താൽ കന്യക ഉറക്കംകൂടാതെതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. രാവിലെ കുളിച്ചു പതിവിൻപടി ക്ഷേത്രസന്നിധാനത്തിൽ എത്തി കണ്ണീരോടുകൂടി നങ്ങ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഉടനെ അകത്തുനിന്നു ഭഗവാൻ കയറിപ്പോരാൻ ആംഗ്യം കാണിച്ചു. കന്യക ശ്രീകോവിലിനുള്ളിലേക്കു കടന്നു. അത്രമാത്രം. പിന്നെ ആ കന്യകയെ ആരും കണ്ടവരില്ല. കന്യകയുടെ കൈയിൽ കിടന്ന വളകൾ മണ്ഡപത്തിൽ കിടക്കുന്നുണ്ടു്. നങ്ങ പൂർണ്ണരൂപിയായി ഐക്യംപ്രാപിച്ചുപോയി. ഈ സംഗതിയുടെ ഓർമ്മയെ നിലനിർത്തുന്നതിനായി

നടത്തിവരുന്നതാണ്. കുംഭമാസത്തിലെ നങ്ങ്യപ്പെണ്ണ് ഉത്സവം. ഈ ഉത്സവത്തിൽ ഒരു ദിവസം ഇന്നും ഭഗവാനെ വടക്കേടത്തു മനയ്ക്കലേയ്ക്ക് എഴുന്നെള്ളിച്ചുകൊണ്ടുപോകുക പതിവുണ്ട്. അവിടെ എത്തുന്ന ഭഗവാനെ ഒരു ബ്രാഹ്മണന്റെ മട്ടിലാണ് ഉപചരിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്നതു്. അന്നുരാത്രി അവിടെ ശയിച്ചു പിറേറന്നു മാത്രമേ ഭഗവാൻ തിരിച്ചുപോരികയുള്ളു. പോരുന്ന അവസരത്തിൽ ഇല്ലത്തുള്ളവർക്കെല്ലാം ഓണപ്പുടവ കൊടുക്കുന്ന പതിവും ഉണ്ട്. ഇവയെല്ലാം ഇന്നും നടന്നുവരുന്നു.

വൃശ്ചികത്തിലേയും കുംഭത്തിലേയും ഉത്സവങ്ങളും സ്വാതി കൊടിയേറി തിരുവോണം ആറാട്ടോടുകൂടിയാണ് അവസാനിപ്പിക്കുന്നതു്. ഈ ഉത്സവങ്ങൾക്കു പുറമേ മറെറ പല വിശേഷങ്ങളും അവിടെ ആണ്ടുതോറും നടന്നുവരുന്നു. തൃപ്പൂണിത്തുറയ്ക്ക് അജ്ഞാനപ്രതിഷ്ഠാമൂലം കുരുക്ഷേത്രമെന്നുകൂടി പേരുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

അഞ്ചുനാട്ടിലെ പഞ്ചപാണ്ഡവപ്രതിഷ്ഠ

ദേവികുളം താലൂക്കിന്റെ വടക്കുകിഴക്കായി കിടക്കുന്ന ഒരു മലമ്പ്രദേശമാണ് മറയൂർ. അഞ്ചുനാട് എന്നും ഈ സ്ഥലത്തിന് പേരുണ്ട്. ദ്യോധനാദികളോടു ചൂതിൽ തോറ്റ പാണ്ഡവന്മാർ പന്ത്രണ്ടുവർഷത്തെ വനവാസത്തിനുശേഷം അജ്ഞാതവാസക്കാലത്തു് കുറച്ചുകാലമെങ്കിലും വന്നു താമസിച്ചിരുന്ന സ്ഥലമാണ് മറയൂർ അഥവാ അഞ്ചുനാട് എന്നു് പഴമക്കാർ പറയുന്നു. പാണ്ഡവന്മാർ മറഞ്ഞിരുന്ന നാടായതുകൊണ്ടാണ് മറയൂർ എന്ന പേരുതന്നെ ഉണ്ടായതു്. പഞ്ചപാണ്ഡവന്മാർ താമസിച്ചിരുന്ന നാടായതുകൊണ്ട് അഞ്ചുനാടെന്നും പേരുണ്ടായി. പാണ്ഡുജാതന്മാർ അന്നു വസിച്ചിരുന്ന അഞ്ചു ഗുഹകൾ ഇന്നും അവിടെ കാണാവുന്നതാണ്. കൂടാതെ അനവധി

മഹർഷീശ്വരന്മാർ താമസിച്ചിരുന്നു എന്നു് അനുമാനിക്കപ്പെടുന്ന പല ലക്ഷ്യങ്ങളും ഇന്നു് അവിടെ ചെന്നാൽ കാണാം. അഗസ്ത്യമഹർഷി സപ്താരോഹണംചെയ്ത സ്ഥലമാണതെന്നും യാജ്ഞവൽക്യാദി മഹർഷിമാരുടെ വാസഭൂമിയാണു് ആ സ്ഥലമെന്നും മറ്റും പലരും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഏതായാലും നിത്യവും തപോവൃത്തിയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടേണ്ട താപസന്മാർക്കു വസിക്കുന്നതിനു് ഇതു പ്രശാന്തവും പരിശുദ്ധവുമായ സ്ഥലം വേറെ ഇല്ലെന്നുള്ളതു മിക്കവാറും വാസ്തവമെന്നതിനെ ആ സ്ഥലം ചെന്നു കാണുന്ന ആളുകൾക്കു തോന്നാതെയിരിക്കയില്ല.

പാണ്ഡവന്മാർ അവിടെ താമസിക്കുന്ന കാലത്തു് അവരാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണു് ഇന്നവിടെക്കാണുന്ന തൃക്കാരിയൂർ ശ്രീമഹാദേവർകോവിൽ. പക്ഷെ, ഇതു പോരും പുനരുദ്ധാരണം ചെയ്യേണ്ടതായിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് പ്രത്യക്ഷമാണു്. ഇതുവരെ പുഴുവക്കുരിൽ ഒരു ശിവനെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു് ആരാധിച്ചുവരുന്നു എന്നുള്ളതിൽ അല്പമെങ്കിലും വഴിയില്ല. അജ്ഞാതവാസം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർക്കു മറ്റു രക്ഷകളിൽ പോയി നിത്യവും ഭജനം നടത്തുക എന്നതു് സാധ്യമല്ലല്ലോ എന്നാൽ ഇന്നുകാണുന്ന ക്ഷേത്രവും മറ്റും പിന്നീടു പുഞ്ചാരിൽ തന്ത്രമാക്കന്മാർ പണികഴിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. ഈ ക്ഷേത്രബ്രാഹ്മണഭാഗത്തായി ക്ഷേത്രത്തെ തൊട്ടു വടക്കുവശത്തുള്ള പാറ സമീപവളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് ഇവിടെയുള്ള കാണുന്ന അവ്യക്തങ്ങളായ എഴുത്തുകൾ ആ പാറയുടെ മഹാത്മ്യത്തെത്തന്നെയാണു് തെളിയിക്കുന്നതു് എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. തൊട്ടു തെക്കുവശത്താണു് പാണ്ഡവർ. ആറാറിൽ വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടാകുന്ന അവസരത്തിൽ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഒരുള്ളം കുഴിയും. കഠിനമായ ഭക്തിയുണ്ടായിരിക്കുകയാലല്ലാതെ ശ്രമത്തിനു വരുന്ന ആളുകൾ അടുത്തെങ്ങും കൊല്ലുകയില്ല എന്നു മാത്രമല്ല പൂജയും അവിടെ നമസ്തിയാണു്. വടക്കുവശത്തെ പാറ വളർന്നുവളർന്നു് ക്ഷേത്രത്തെ വടക്കുവശത്തുള്ള പാറ

പാറയിലേയ്ക്കു തള്ളിമറിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണു് വളരെക്കാലമായി അവിടെ നടക്കുന്നതു്. ഇപ്പോഴത്തെ കാഴ്ചയിൽ ക്ഷേത്രത്തിനു് അടിയേ ഒരു ചെരിവു് തെക്കോട്ടു വന്നിട്ടുള്ളതായി തെളിയുന്നുണ്ടു്. പാറ വളരുന്നു് ക്ഷേത്രമതിലിനോടു ചെങ്കിയാണു് നില്ക്കുന്നതു്. ഉന്നതമായ ആ പാറയുടെ മുകളിൽ ഗത്തു കയറിയാൽ അതിദൂരം വിശാലങ്ങളായ കൃഷിസ്ഥലങ്ങൾ കാണാം. ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ദർശനം കിഴക്കോട്ടാണു്. നടയിൽനിന്നു് ഏതാണ്ടു പത്തുവാര അകലത്തിൽക്കൂടിയാണു് കാന്തല്ലൂർ—മറയൂർ റോഡു് വെട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. പാറയിൽ ഒരു പാലവും കെട്ടുവാൻ ആലോചനയുണ്ടു്. ആ റോഡു് തീരുന്ന കാലത്തു് പ്രസ്തുത ക്ഷേത്രം എല്ലാ യാത്രക്കാർക്കും ചെന്നുകാണുന്നതിനു വിഷമം വരികയില്ല.

പാണ്ഡുചേരരാജവംശങ്ങളിലെ പ്രതാപശാലികളായ രാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ നടന്നുവന്ന യുദ്ധം നിമിത്തം ഭയപ്പെട്ടു് അഭയം തേടി വന്നവരാണു് ഈ നാട്ടിലെ ആദിമനിവാസികൾ. നാനാജാതിമതസ്ഥരായ ഇക്കൂട്ടർ ഒന്നുപോലെ സൗഹാർദ്ദമായി സുഖജീവിതം കഴിച്ചുവന്നകാലത്തു് അവർ തെങ്കാശിശ്വരനെ തങ്ങളുടെ കുലദൈവമായി ആരാധിച്ചുകൊണ്ടാണിരുന്നതു്. അഞ്ചുസ്ഥലങ്ങളിലാണു് അവർ ആദികാലം മുതൽ താമസിച്ചുവന്നതെങ്കിലും അവരെല്ലാം ഒരേ ഈശ്വരനെത്തന്നെ ആരാധിച്ചുപോന്നു. കാലംചെല്ലുംതോറും ഈശ്വരഭക്തി കൂടിക്കൂടിവന്നതോടുകൂടി നാട്ടുകാർ ക്ഷേത്രത്തിൽ പോകുക എന്നുള്ളതു് അല്പാല്പമായി കുറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. അതോടെ വരുമാനവും കുറഞ്ഞു. തൃക്കാരിയൂർ ദേവസ്വത്തിൽനിന്നു് 10 രൂപ ഇപ്പോൾ ഗ്രാന്റു ലഭിക്കുന്നുണ്ടു്. ആഴ്ചയിൽ ഒരിക്കലേ ഇപ്പോൾ പൂജയുള്ളൂ. ക്ഷേത്രജീർണ്ണോദ്ധാരണം മുതലായവയ്ക്കുവേണ്ട സഹായം കഴിയുംവിധത്തിൽ അധികാരികൾ ചെയ്താൽ സർവ്വം ശുഭമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

KPK 1000

